

Chúng Ta Chia Tay Đi (Cầu Cáo - ADS)

Contents

Chúng Ta Chia Tay Đi (Cầu Cáo - ADS)	1
1. Ads) - Chương 1	2
2. Ads) - Chương 2	5
3. Ads) - Chương 3	8
4. Ads) - Chương 4	12
5. Ads) - Chương 5	16
6. Ads) - Chương 6	18
7. Ads) - Chương 7	20
8. Ads) - Chương 8	24
9. Ads) - Chương 9	27
10. Ads) - Chương 10	30
11. Ads) - Chương 11	32
12. Ads) - Chương 12	37
13. Ads) - Chương 13	39
14. Ads) - Chương 14	44
15. Ads) - Chương 15	47
16. Ads) - Chương 16	53
17. Ads) - Chương 17	57
18. Ads) - Chương 18	63
19. Ads) - Chương 19	67
20. Ads) - Chương 20	73
21. Ads) - Chương 21	77
22. Ads) - Chương 22	80
23. Ads) - Chương 23	86
24. Ads) - Chương 24	91
25. Ads) - Chương 25	96
26. Ads) - Chương 26	100
27. Ads) - Chương 27	103
28. Ads) - Chương 28	110
29. Ads) - Chương 29	119
30. Ads) - Chương 30	124
31. Ads) - Chương 31: Hoàn Chính Văn	135

Chúng Ta Chia Tay Đi (Cầu Cáo - ADS)

Giới thiệu

Tóm tắt: Yêu Thiên Các chủ người người hô đánh lại có tình cảm với đại quốc sư đệ nhất mỹ nhân người người yêu mế

1. Ads) - Chương 1

Tháng năm, tháng của thiên quỳnh nở rộ. Nơi nơi tràn ngập những bông hoa trắng hồng. Hương hoa như có như không vấn vít toàn bộ hoàng thành vào mùa xuân thế này thực rất thích hợp để thưởng hoa, thuận tiện nói chuyện phong nguyệt. Nhưng mà không khí trong hoàng thành năm nay rất khác thường. Lâm viên ngày thường náo nhiệt là thế này lại trống rỗng, ấy vậy trong quán trà lại kín chỗ, tiên sinh kể chuyện hăng hái nước miếng văng tung tóe. Mọi người đang thảo luận chuyện thiên hạ - Uyển Thiên Các Chủ muốn thành thân với quốc sư đương triều!

Uyển Thiên Các Chủ xuất thân hồ tộc, nghe nói là cháu chất gì đó của Cửu vĩ hồ nhưng không ai biết danh tự, chỉ có thể gọi hai chữ Yêu Hồ. Vị Yêu Hồ đại nhân này nằm trong sổ năm cao thủ mạnh nhất tu chân giới, cũng là một mỹ nhân tiếng tăm lẫy lừng. Nhưng mỹ nhân tuy đẹp, lại chẳng ai dám tới cửa cầu thân. Bởi... vị mỹ nhân này kiêu ngạo thành thói, ương ngạnh có thừa, từ Dạ Xoa Bắc Môn tới Hoang Xuyên Chi Chủ đều đánh, mỹ danh viết lại là giảo huấn văn bối.

Trời mới biết y còn nhỏ hơn người ta vài tuổi.

Hơn nữa, từ nhỏ Yêu Hồ đã nổi danh thích trêu hoa ghẹo nguyệt. Chỉ cần là mỹ nhân, không phân biệt giới tính, nợ không biết bao nhiêu đào hoa, tuyệt đối là đại họa của giới tu chân.

Bây giờ thứ đại họa này muốn cưới hỏi, vốn là việc đáng mừng khắp chốn gửi thư chúc phúc. Nhưng đến lúc biết người y muốn rước là quốc sư đương triều Đại Thiên Cầu đại nhân, tất cả đều cứng họng.

Quần chúng vậy xem tổ vẽ - Bông hoa nhài cấm bãi phân trâu, ta nhổ vào!

Yêu Hồ là đồng phân trâu chứ còn gì nữa.

“... Mọi người đều biết quốc sư đương triều Đại Thiên Cầu đại nhân là đệ nhất mỹ nam tử mà. Uyển Thiên Các Chủ xưa nay vốn là phường hảo sắc, trong các mỹ nhân đếm không xuể. Thế mà tình cờ một lần nhìn thấy khuôn mặt hoa nhường nguyệt thẹn của quốc sư liền động tâm. Uyển Thiên Các là tông phái lớn nhất hiện nay, lại tài đại khí thô, nghe nói lúc cầu hôn mang đoàn xe dài chẵn hết tám con phố chính của hoàng thành! Uyển Thiên Các còn hứa hẹn nếu cưới được quốc sư, hàng năm đều sẽ phái hai mươi danh tông sư tới phục vụ hoàng gia.” Tiên sinh kể chuyện gõ chiết phiến xuống bàn theo nhịp, vẻ mặt thương tiếc, “Thương thay cho quốc sư đại nhân, vốn là một đại nhân xuất trần tuyệt thế lại bị Uyển Thiên Các Chủ chà đạp. Ông trời đúng là không có mắt!”

Trong quán trà nhất thời đầy tiếng thổn thức, mọi người ngồi nghe đầy mặt đồng tình thương cảm, còn có một vị kiếm sĩ trẻ tuổi nắm chặt trường kiếm trong tay, hận không thể chém chết tên Uyển Thiên Các Chủ kia vì dân vì nước mà trừ hại.

Uyển Thiên Các Chủ đang nghe trộm: “...” Thanh danh của y tệ hơn rồi kìa.

“Xem ra sắp tới ta không nên ra khỏi nhà rồi. Đang đi đường có khi bị chụp bao gai mà đánh mất.” Trong nhà gian trên lầu hai, Yêu Hồ nhìn xuống quần chúng nhân dân đang sục sôi cầm phần dưới lầu, sờ cảm một cái, cảm thấy sống lưng lạnh buốt.

Ngồi đối diện chính là vị hôn phu mỹ nhân, quốc sư đương triều Đại Thiên Cầu. Hắn nghe vậy liền nhìn y một cái, rồi lại bất động thanh sắc uống trà, lông mi thật dài rủ xuống, gương mặt trắng mịn ôn nhu, khóe mắt hoa đào hơi ửng hồng nên khuôn mặt hắn luôn có vẻ vô tình lại hữu tình.

Đối diện cảnh đẹp ý vui như vậy, Yêu Hồ đột nhiên cảm thấy bị chụp bao tải gai mà đánh cũng đáng lắm. Y hướng về phía Đại Thiên Cầu cảm thán: “Đối diện với nguy cơ thế này ta phải về tu luyện cho tốt thôi, nếu không đến ngày rước dâu lại bị cướp dâu mất.” Nói xong còn ra vẻ ưu sầu thở dài một tiếng.

Đại Thiên Cầu thản nhiên nói: “Dung mạo đẹp đến mấy cũng chỉ là túi da. Huống chi ta mà chết đi, chẳng được mấy năm liền biến thành một bộ xương khô dưới đất mà thôi.”

Yêu Hồ nghe vậy ngẩn ra, nhưng rất nhanh liền bất mãn nói với Đại Thiên Cầu: “Ta chỉ là phạm nhân, túi da ta cũng yêu. Người chẳng cần phải ủ rũ như thế đâu. Tuy đúng là vì dung mạo của người nên ta mới cưới người, nhưng ta cũng hy vọng người sống lâu trăm tuổi mà. Cùng lắm sau hai năm ta mà hết hứng thú với người rồi thì chúng ta chia tay trong hòa bình, ai cũng sống tốt.” Y rất chân thành mà nói.

Đại Thiên Cầu nghe y nói cũng chỉ mỉm cười rồi lắc đầu: “Ta đương nhiên hy vọng có thể sống lâu một chút. Nhưng người đều có số mệnh. Của ta vốn là như vậy rồi.”

Cọc hôn sự của Yêu Hồ và Đại Thiên Cầu nổi danh khắp đầu đường cuối ngõ, tồn không biết bao nhiêu nước bọt của quần chúng nhân dân mấy ngày nay để thảo luận tới khí thế ngất trời vốn là một giao dịch mà không ai hay biết rằng, thọ mệnh của quốc sư Đại Thiên Cầu còn chẳng đầy hai năm nữa. Ba năm trước hắn đi Tây Bắc bình định ma vật làm loạn, khi ấy đã bị tà khí làm bị thương nặng, từ đó về sau thân thể ngày càng tệ, đến năm ngoài, ngay cả thái y giỏi nhất cũng phải cúi đầu.

Đại Thiên Cầu vốn cho rằng mình sẽ chết như một đương triều quốc sư, ai mà ngờ một tháng trước Yêu Hồ lại tới cầu thân còn mang theo linh dược Hàn Châu nghìn năm khó gặp, là dược vị chính để trị liệu thương thể do tà khí xâm nhập của hắn. Hắn vốn muốn cự tuyệt Yêu Hồ, lại thấy vị các chủ nổi danh kiêu ngạo đào hoa này cười nhạt, nói rằng: “Ta biết bây giờ thương thể của quốc sư đại nhân rất nặng, sợ là chỉ còn mấy năm tuổi thọ. Nhưng ngài hẳn không ngại nghe lý do rồi hãy cự tuyệt ta chứ.”

Ánh mắt Đại Thiên Cầu trầm xuống. “Xin lắng tai nghe.”

“Lần này ta tới cầu thân vốn là do các trưởng lão thúc giục thành thân. Vốn ta nghĩ nếu muốn thành thân thì chi bằng tìm mỹ nhân đẹp nhất thế gian là quốc sư ngài đây. Mà thương thể của ngài ta cũng có nghe rồi, nhưng với ta mà nói thì cũng chẳng ảnh hưởng gì. Thành thật mà nói, ta vốn muốn thành thân mấy năm theo ý các vị trưởng lão mà thôi, sớm muộn gì cũng sẽ tách ra.” Yêu Hồ nhìn sắc mặt quốc sư một chút, thấy hắn không có vẻ không vui mới nói tiếp, “Bây giờ thân thể ngài như vậy, thực lực cũng không thể sánh như trước, ta tin ngài cũng cảm thấy hoàng thất muốn bỏ ngài rồi. So với phí hoài ở đây, chẳng bằng theo ta về Uyển Thiên Các, chúng ta với thương thể của ngài kỳ thực cũng có nghiên cứu, cũng có khả năng sẽ chữa được. Ta biết gia tộc quốc sư thủ vệ hoàng thất đã mấy đời nên ngài với hoàng thất vô

cùng lưu tâm. Nhưng nếu ngài tới Uyển Thiên Các, hàng năm ta sẽ phái hai mươi danh tông sư tới thủ vệ hoàng thất. Việc này vốn là đôi bên cùng có lợi, quốc sư không ngại suy nghĩ một chút nhỉ.”

Đại Thiên Cầu nhìn thanh niên mặc lam y trước mặt, không thể không thừa nhận với tình hình của mình, y suy tính thập phần chu toàn, nhưng hắn vẫn ngưng mắt nhìn Yêu Hồ: “Trong thiên hạ biết bao mỹ nhân ngược mộ các chủ, vì sao các chủ lại chọn ta?”

Yêu Hồ thản nhiên nhìn hắn: “Ta nói rồi, vì ngài đẹp nhất. Nếu đã không có ý trung nhân, chẳng bằng tìm một mỹ nhân cảnh đẹp ý vui. Hơn nữa quốc sư cũng không thích ta, cũng không phải là người đa tình, đến khi thành thân rồi ngài cũng chẳng quản ta làm gì.”

Yêu Hồ nghĩ nghĩ lại nói thêm một câu: “Nhưng cũng phải nói cho rõ, nếu ngài khỏi bệnh rồi, qua mấy năm thì chia tay đây.”

Nhìn gương mặt chân thành của Yêu Hồ, Đại Thiên Cầu khóe miệng cứng lại, lòng nói lần đầu thấy ai còn chưa kết hôn liền muốn bỏ.

Nhưng cái này cũng nói rõ Yêu Hồ không thích hắn, chỉ là hắn phù hợp nhất mà thôi.

“Ta đáp ứng.” Đại Thiên Cầu nghĩ một chút liền trả lời. Trong lòng hắn rất rõ ràng, lúc này hắn còn muốn ở lại hoàng thất cũng không có kết quả tốt, chẳng bằng rời đi, với hắn hay hoàng thất đều tốt cả.

Yêu Hồ nghe vậy liền thở phào nhẹ nhõm, cười cười vỗ vai Đại Thiên Cầu: “Ta định nói nếu ngài không đồng ý thì ta sẽ phải đi cầu thân tiểu công tử Bát Nhã của thánh vũ lâu, cũng đẹp lắm. Thế này thì tốt quá rồi, ta coi như là phu quân người ta rồi. Trưởng lão cũng không cần nhằn nữa.”

Khóe miệng Đại Thiên Cầu lại cứng đờ, hóa ra sau hắn còn có lựa chọn khác.

Hôn lễ của Đại Thiên Cầu với Yêu Hồ được định vào đầu tháng sáu. Tuy hai người không chiêu cáo ồn ào gì, nhưng danh tiếng cả hai quá lớn. Vào ngày thành thân, người của hoàng thất cùng yêu giới tới đồng nghênh. Mắt thấy Yêu Hồ một thân lễ phục đỏ rực như lửa, đi lên cầu thang dài cầm lấy tay của Đại Thiên Cầu, không biết bao nhiêu người nhìn mà cõi lòng tan nát, tâm linh yếu ớt như lụi tàn trong đêm.

Yêu Hồ thì làm gì có tâm tư quan xem người khác nghĩ thế nào. Nhìn Đại Thiên Cầu một thân hồng y làm nổi bật lên khuôn mặt diễm lệ kia, y liền giấu đầu lòi đuôi, đuôi vẩy nhanh còn hơn đuôi chó, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân quả nhiên danh bất hư truyền.

“Ta sẽ đối đãi với ngươi thật tốt.” Yêu Hồ nghiêm túc hứa hẹn với Đại Thiên Cầu.

Đại Thiên Cầu nhìn hắn, không biết có phải ảo giác hay không hay do ảo tưởng mà hắn cảm giác được lúc này đây, nhân thân Yêu Hồ phá lệ ôn nhu, dường như y thật sự đang hứa hẹn với ý trung nhân.

Nhưng ngay sau đó hắn liền biết là ảo giác, một giây sau hắn phát hiện ánh mắt Yêu Hồ dính chặt vào một tiểu nương tử dung mạo xinh đẹp dự lễ.

Đại Thiên Cầu: “...”

Rốt cuộc thiên tân vận khổ cũng cười được quốc sư về. Vào đêm tân hôn, Yêu Hồ ôm chần sang phòng bên cạnh ngủ.

Đại Thiên Cầu không khỏi hơi kinh ngạc, sờ sờ mặt mình, hoài nghi tự hỏi không biết mình có vô tình làm gì hủy dung rồi không.

“Cái này, thật ra ta cũng muốn cùng ngươi làm mấy chuyện hòa hợp yêu giới,” Yêu Hồ thâm tình nhìn hắn, còn thò móng heo lên sờ, “Nhưng ta không muốn lôi ra một đứa nhóc con đâu. Mà ta tự chủ kém lắm nên thôi cách xa ngươi một chút vậy.”

Nói xong, Yêu Hồ còn ra vẻ cố nén nước mắt, chậm chậm ôm chần đi ra.

Đại Thiên Cầu nhìn gian phòng trống trải, trầm mặc nửa ngày, đột nhiên khẽ cười một tiếng. Yêu Hồ này thật thú vị.

Cuộc sống sau khi thành thân so với Đại Thiên Cầu tưởng tượng hóa ra lại tự tại như thế. Uyển Thiên Các là một nơi yên bình, môn nhân đệ tử rất quy củ, tính tình lại lãnh đạm. Ngoại trừ mỗi ngày tu hành thì cũng là ngắm hoa đọc sách, lại chẳng ra ngoài. Sinh hoạt của hắn so với trước kia cũng không khác quá nhiều.

Ngoại trừ việc bên người nhiều thêm một Yêu Hồ.

Không biết các chủ Yêu Hồ này moi đâu ra nhiều thời gian thế. Đại Thiên Cầu không thấy hắn xử lý sự vụ trong môn gì, thường ngày chỉ thấy qua đây quấy rầy. Lúc thì muốn kéo hắn đi ngắm hoa, khi lại dẫn đi tiệc trà giao lưu. Đại Thiên Cầu mà muốn cự tuyệt, y sẽ ra vẻ chính nghĩa mà nói đây là nghĩa vụ của phu quân.

Lâu dần thì Đại Thiên Cầu cũng lười phản kháng, càng về sau cũng quen rồi.

2. Ads) - Chương 2

Hôm nay vừa dùng xong bữa tối, Đại Thiên Cầu liền bị Yêu Hồ lôi ra ngoài.

“Sao hôm nay trên phố lại đông thế?” Đại Thiên Cầu nhìn đám đông nhộn nhịp.

Yêu Hồ ném hai cái hôn gió cho hai tiểu mỹ nhân bên đường rồi quay lại thở dài, lắc đầu: “Ta nói này Đại Thiên Cầu đại nhân, mấy năm qua ngài rút cuộc tu luyện khổ ải thế nào vậy. Hôm nay là Tết Hoa Đăng nha, Tết Hoa Đăng mỗi năm một lần ấy. Thấy không, hai bên đường treo đầy đèn lồng kia, nữ tử sẽ viết thơ tình rồi đem giấu trên chụp đèn để bày tỏ nỗi tương tư.”

Đại Thiên Cầu giờ mới hiểu, còn chưa kịp nói gì, đột nhiên bị hoa đập cho tối tăm mặt mũi. Suýt chút nữa hấn cho là có kẻ đánh lén, ngẩng đầu lên mới phát hiện lầu các hai bên đường chen đầy nữ tử đang cười hi hi đẩy nhau, trong tay ai cũng cầm không ít hoa.

“Đây là?” Đại Thiên Cầu thấy trong tay Yêu Hồ cũng không ít hoa, tiếp tục khiêm tốn đặt câu hỏi.

“Đây là tình cảm chân thành của các tiểu tử tỷ nha. Vào Tết Hoa Đăng, nữ tử thấy hợp ý nam tử nào sẽ tặng hoa cho hấn, nam tử nếu thấy yêu thích nữ tử nào cũng có thể hướng người ta hỏi xin hoa.” Yêu Hồ nghịch nhảnh hoa trong tay, chọn lấy một bông tường vi gài vào bên tai. Dung nhan y vốn như hoa như ngọc, da trắng như tuyết, cài thêm một bông tường vi đỏ rực càng rõ vẻ phong lưu, đôi mắt hoa đào như cười như không nhìn chăm chăm Đại Thiên Cầu, hỏi: “Quốc sư đại nhân của ta ơi, giờ đã hiểu vì sao mọi người đều thích Tết Hoa Đăng chưa?”

Đại Thiên Cầu cũng cười cười: “Hiểu rồi.”

Hấn thu hết hoa nhận được vào tay, lại tùy ý mua một chiếc đèn lồng ven đường, không đốt nến mà bỏ hết hoa vào trong rồi treo lên sợi dây thật cao bên đường.

Khắp nơi đều là đèn lồng lấp lánh ánh nến, chỉ có chiếc đèn lồng này ảm đạm không ánh sáng, giống như con đom đóm lạc vào giữa một trời tinh tú, nhưng ai đi qua cũng có thể ngửi thấy hương hoa thoảng thoảng.

Yêu Hồ lặng lẽ nhìn chiếc đèn kia, cười nói, “Quốc sư đại nhân ngài đúng là ôn nhu.”

“Dù sao cũng là tâm ý của người ta.” Đại Thiên Cầu thản nhiên nói, lại hỏi Yêu Hồ, “Hoa của người đâu? Đều mang về à?”

“Đúng là tâm ý thật nhưng nhiều quá, tiểu sinh nào có phúc mà hưởng.” Yêu Hồ giả bộ khổ não lắc đầu, giây tiếp theo kéo tay một cô nương xinh đẹp động lòng người chẳng hiểu ở đâu ra, đem một bó hoa lớn trao cho người ta, “Hoa đẹp tặng mỹ nhân.”

Y hi hi nói xong liền lôi Đại Thiên Cầu xoay người chạy, lập tức biến mất trong dòng người, để lại một cô nương kinh ngạc đứng tại chỗ, mây đỏ giăng đầy.

Đại Thiên Cầu từ khi sinh ra chưa bao giờ không để ý hình tượng mà chạy, lúc này lại bị người lôi kéo chạy một đường.

Đầu sở gây ra còn đang cười lớn, hai lỗ tai hồ ly như nhưng còn run một cái.

Đại Thiên Cầu nhìn thấy buồn cười, ma xui quỷ khiến liền vươn tay ra sờ. Xúc cảm nhưng mềm ẩm áp truyền tới từ lòng bàn tay hơi ngứa làm lòng người khẽ động.

“Này này, tai hồ ly không được đụng bậy nha.” Yêu Hồ lập tức nhảy lên bảo vệ lỗ tai, “Chỉ người định mệnh của tiểu sinh mới được đụng vào thôi, quốc sư đại nhân có chịu trách nhiệm nổi không?”

Đại Thiên Cầu nhú mi, mặt viết đầy chữ không tin. Người định mệnh nghe từ miệng Yêu Hồ nào có dưới mười lần đâu.

“Được rồi được rồi, quốc sư đại nhân đừng giận ta. Tiểu sinh mua sữa chua chiên cho ngài nha.” Yêu Hồ vung vẩy đuôi to đi tới một sạp nhỏ ven đường, chốc lát sau liền cầm hai cái điểm tâm nhỏ bằng quả táo được chiên vàng ruộm, gói trong lá sen đi qua.

Đại Thiên Cầu lớn lên trong hoàng cung, chưa bao giờ thấy đồ ăn vặt của dân gian, cầm ở trên tay có chút không biết làm sao.

“Sữa chua chiên ăn luôn cho ngon, không bỏng đâu.” Yêu Hồ thực tri kỷ bẻ điểm tâm trong tay thành hai nửa, lộ ra phần nhân trắng sữa, tự tay đưa tới bên miệng Đại Thiên Cầu, “Người nếm thử xem?”

Đại Thiên Cầu đã bao giờ có ai đối đãi thân mật đến vậy, mặt đã hơi hồng lên, lại không tiện cự tuyệt nên đành cắn một miếng.

Sữa chua chiên ngoài vàng ruộm giòn tan, trong lại ngọt mềm mềm, mang theo mùi sữa thơm.

Yêu Hồ hí mắt cười nhìn Đại Thiên Cầu, “Ăn ngon không?”

Đại Thiên Cầu tự tay cầm lấy sữa chua chiên, hai tai đã hồng lên, trên mặt vẫn nghiêm trang, “Ngon.”

Yêu Hồ cười đến cong mắt, hai ba miếng ăn xong phần mình rồi kéo tay Đại Thiên Cầu, “Đi nào. Đẳng trước còn nhiều thứ hay ho lắm.”

Tay Yêu Hồ rất ấm. Giống như lò sưởi nhỏ trong ngày đông, không làm ai phồng tay, lại làm người cảm thấy ấm áp.

Đại Thiên Cầu mở miệng muốn nói gì lại thôi, để mặc Yêu Hồ kéo mình đi trong dòng người du đảng.

Nửa đời trước của hắn, phần lớn đều là ở trong phòng chiêm tinh lạnh như băng, thỉnh thoảng ra ngoài phục ma cũng là vội đến vội đi, một thân áo bào trắng như du hồn không lưu tung tích. Chưa bao giờ như

bây giờ, chỉ là một phàm nhân, chỉ là một du khách trong thế tục này đi dạo qua con phố náo nhiệt.

Hắn không ghét náo nhiệt này, không ghét không khí ồn ã này, Yêu Hồ đang kéo mình đây cũng không ghét.

Thậm chí, có chút thích.

3. Ads) - Chương 3

“Phía trước chính là Hoa Đình Châu rồi.”

Chen qua mấy con phố đông đúc, Yêu Hồ mang theo Đại Thiên Cầu đi tới ven hồ yên tĩnh. Đêm trên hồ mông lung, nhìn xa xa có thể thấy được một hòn đảo nhỏ giữa hồ, sáng lên như ánh sao giữa màn đêm hổi hả nhộn nhịp này.

“Hoa Đình Châu này mỗi năm chỉ mở cửa một lần vào Tết Hoa Đăng. Đảo chủ là Thanh Hàng Đăng, là bằng hữu của ta, cũng là một mỹ nhân hiếm thấy. Đăng tiết bất khứ - Thứ Hoa Đình Châu. Câu này vốn từ đó mà ra.” Yêu Hồ hướng về phía Đại Thiên Cầu đưa tay ra, “Quốc sư đại nhân có thể nể mặt tiểu sinh mà cùng tiểu sinh ngồi thuyền qua đó không?”

Đại Thiên Cầu không nói câu nào.

Bên hồ có rất nhiều thuyền trúc nhỏ, nhà dò cũng dễ nói chuyện, trả mấy đồng tiền liền đưa người sang bên kia.

Yêu Hồ nói chuyện phiếm với nhà dò vài câu, rồi giới thiệu với Đại Thiên Cầu, “Đừng khinh thường những vị chèo thuyền này nha. Họ đều là thủ hạ của Thanh Hàng Đăng. Bình thường tính tình ôn hòa, nhưng nếu có ai dám làm loạn ở Hoa Đình Châu thì không có cửa chạy trốn với họ đâu.”

Đại Thiên Cầu nhìn nhà dò áo xám vải thô kia, bên dưới đầu lạp lộ ra một gương mặt trẻ tuổi tái nhợt, thấy hắn nhìn sang liền cười với hắn một cái.

Đại Thiên Cầu nhìn Yêu Hồ, “Xem ra ngươi rất tinh thông mấy chuyện vui đùa hưởng thụ này nhỉ.”

Yêu Hồ không chút để ý gật đầu, “Đương nhiên rồi. Tiểu sinh đã thề, một khi tiểu sinh tìm được người định mệnh sẽ dẫn hắn đi xem hết sông núi hồng trần ba nghìn. Đương nhiên là phải biết hết những chuyện hưởng thụ này, sau này làm cho ý trung nhân vui vẻ chứ.”

Đại Thiên Cầu tâm khế động, “Ai mà là người định mệnh của ngươi hắn rất hạnh phúc.”

Yêu Hồ thế mà lại không tiếp lời, chỉ nằm ra thuyền nhỏ, không biết tìm đâu ra một cọng cỏ dài ngậm bên miệng. Gió đêm thoang thoảng, phất qua vàng trán để lộ ra đôi mắt sáng ngời, nhìn qua lại có dáng dấp của một thiếu niên ngây thơ.

Đến lúc cập vào Hoa Đình Châu, Yêu Hồ cùng Đại Thiên Cẩu cảm tạ người lái đò. Nhà đò gật đầu, quay lại bờ hồ chuẩn bị đón vị khách tiếp theo.

Hoa Đình Châu này cũng không nhỏ. Trên mặt đất mở ra rất nhiều cửa hàng nhỏ kỳ lạ kề sát nhau. Chủ quán đều là yêu quái, cũng không mời gọi khách nhân, chỉ nhàn nhã ngồi trong quán, thỉnh thoảng hướng về phía người qua đường gật đầu một cái tỏ ý chào hỏi.

Yêu Hồ kéo Đại Thiên Cẩu đi dạo một vòng, mua không ít đồ linh tinh bỏ vào linh túi. Sau đó mới đi tới trung tâm Hoa Đình Châu. Nơi đó có một cây anh đào khổng lồ nở mãi không tàn, bốn mùa đều có thể thấy sắc hoa đào đỏ tươi diễm lệ chen chúc khắp cành.

Dưới gốc cây có một án thư, đặt bên trên án thư là một giỏ đựng giấy hoa tiên màu xanh. Mà ở sau án thư là một mỹ nhân thanh y, da như sương tuyết, khuôn mặt phong tình vạn chủng nhưng lạnh lùng, mái tóc trắng mơ hồ ánh lên sắc xanh. Nàng đang ngồi lơ lửng trên một cây đèn lồng.

Đại Thiên Cẩu chấp tay lại, hướng về phía Thanh Hành Đăng, “Thanh Hành Đăng đảo chủ, ta mạo muội ghé thăm.”

“Quốc sư đại nhân không cần đa lễ.” Giọng Thanh Hành Đăng cũng như sương như tuyết, trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Không cần đoán cũng biết ngài bị con hồ ly bên cạnh kéo tới.”

Đại Thiên Cẩu hơi kinh ngạc. Nghe vậy, Thanh Hành Đăng hẳn rất thân quen với Yêu Hồ.

“Một năm tới quấy rầy người được mấy lần đâu. Không phải do Đại Thiên Cẩu chưa tới Hoa Đình Châu bao giờ thì ta cũng chẳng có hứng mà đến.” Yêu Hồ lè lưỡi với Thanh Hành Đăng, lại quay ra nói với Đại Thiên Cẩu, “Năm nào ta cũng tới Đình Hoa Châu của nàng, chẳng còn mới mẻ gì nữa rồi.”

Thanh Hành Đăng mắt thấy tâm phiền, yên lặng phỉ nhổ trong lòng, cay cả mắt.

“Lại nói, ta còn chưa chúc mừng tân hôn của hai người.” Thanh Hành Đăng xuống khỏi cây đèn hoa lệ đang lơ lửng, lấy một tờ giấy hoa tiên trên bàn đưa cho Yêu Hồ, “Này, năm nay không thu tiền của người nữa, lễ vật tân hôn đây.”

Yêu Hồ tức muốn rụng lông, “Này này, lễ vật của người sơ sài quá rồi đấy.”

“Muốn hay không? Hay thích bị thu tiền?” Thanh Hành Đăng lạnh lùng nhìn hất.

“... Muốn.” Khí thế Yêu Hồ nháy mắt xù xuống, giả vờ đáng thương nhìn Thanh Hành Đăng, “Không thêm mấy tờ được à?”

“Không.” Thanh Hành Đăng vô cùng lạnh lùng.

Yêu Hồ ngồi xuống, miệng dẩu ra càu nhàu, y đưa tờ giấy cho Đại Thiên Cầu, vụn phần uất ức mà nói, “Hai ta dù gì cũng là lần đầu kết hôn, sao thu lễ lại khó coi thế chứ.”

Đại Thiên Cầu nhìn tờ giấy hoa tiên trong tay, trên giấy còn có ấn hoa đào in chìm, nhẹ ngửi một cái, còn có thể nghe được thoang thoang mùi bích vu hương.

Bích vu hương này thiên kim khó cầu, ấy vậy lại đem ra ướp giấy hoa tiên, cũng là có chút xa xỉ.

Nhìn vẻ mặt ủy khuất của Yêu Hồ ôm tờ giấy hoa tiên, không biết đang viết gì, Đại Thiên Cầu bèn cầm túi tiền đưa Thanh Hành Đăng, “Phiền các hạ cho ta thêm vài tờ đi.”

Thanh Hành Đăng nhú mày, cũng không nói gì, cân nhắc số tiền trong túi rồi đưa bảy tờ hoa tiên cho hắn.

Yêu Hồ kinh ngạc nhìn Đại Thiên Cầu, thấy hắn đưa hết số giấy hoa tiên cho mình, lỗ tai giật giật, mặt hiem khi trông dần ra.

Đại Thiên Cầu bỏ hết giấy hoa tiên vào tay Yêu Hồ, “Cảm ơn người mời ta điểm tâm. Đây là quà đáp lễ.”

Yêu Hồ ngẩn người, dần dà nở ra một nụ cười thật lớn.

Y tiện đà hôn một cái lên mặt Đại Thiên Cầu, quay đầu diều võ dương oai hừ một tiếng với Thanh Hành Đăng.

Thanh Hành Đăng giơ túi tiền lớn của Đại Thiên Cầu, cũng hừ lạnh một tiếng.

Yêu Hồ tự nhiên thấy mình lại thua rồi.

Bực nha!

Đại Thiên Cầu không để ý trận tranh tài cao thấp ngày thơ này, hắn còn đang ngây ra. Trên mặt tựa hồ còn lưu lại cảm giác mềm mại khi môi Yêu Hồ chạm vào, giống như cánh hoa đào phát qua.

Đại Thiên Cầu cảm thấy cả người đều hồng mắt. Từ trước đến nay vốn đoan chính nghiêm túc, từ nhỏ không có ai thân cận, cũng chưa từng có ai làm những chuyện thân mật như vậy với hắn.

Hắn không khỏi giơ tay lên sờ qua nơi Yêu Hồ hôn vào, trong lòng bỗng nhiên dấy lên xúc cảm mừng vui xa lạ.

Đúng lúc này, hắn nghe Yêu Hồ nói, “Ta muốn đem tên các tiểu tử viết lên hết.”

“Sửa mãi không được cái tật hoa tâm, ngươi cứ đòi viết bảy, tám tên người định mệnh như vậy, còn muốn thần linh tìm được người định mệnh cho à?” Thanh Hành Đăng từ tốn nói.

Ấm áp vui mừng vừa nảy nở trong lòng Đại Thiên Cầu liền nhanh chóng lạnh đi.

Hắn nắm giấy hoa tiên, ra vẻ bình tĩnh nói, “Nghĩa là sao?”

“Giấy này còn gọi là Hoa Nguyệt Xuân Phong. Đem tên người trong lòng viết ra, rồi buộc trên cành cây anh đào này, thần linh ngẫu nhiên có đọc được, sẽ thành toàn cho người đoạn nhân duyên này.” Thanh Hành Đăng đáp, nhìn sang bên Yêu Hồ còn đang múa bút thành văn, “Nhưng như cái tên bên kia, viết đến 18 cái tên lên thì đúng là làm khó thần linh.”

Yêu Hồ vừa viết vừa nhe răng với Thanh Hành Đăng, “Không cho phép nói xấu ta. Mỗi đoạn tình cảm của tiểu sinh đều là thật lòng.”

Thanh Hành Đăng không muốn để ý tới tên này nữa.

Nàng nhìn Đại Thiên Cầu, “Nhưng mà, thần linh se duyên cũng chỉ là truyền thuyết. Giấy hoa tiên này còn có công dụng đặc biệt khác, đã treo trên cây thì nghìn năm cũng không mục. Người hữu tình sẽ đem tên nhau viết lên, treo trên cây này, tượng trưng cho tình cảm lâu dài. Đại Thiên Cầu nếu như đã có người trong lòng thì hãy viết một cái. Ngài với con chồn hoang này tuy có cưới hỏi, nhưng cũng chỉ là gặp dịp thì chơi, thần linh sẽ không trách tội.”

Đại Thiên Cầu lắc đầu, “Ta không có người trong lòng.”

Thanh Hành Đăng không nói gì nữa, sâu kín nhìn mặt hồ xa xa, không biết nghĩ gì.

Yêu Hồ bên kia cuối cùng cũng viết xong, vui vẻ nhảy qua, nói với Đại Thiên Cầu, “Quốc sư đại nhân, có thể giúp ta một chuyện được không?”

“Được.”

Yêu Hồ cầm xấp giấy hoa tiên, chỉ chỉ cây hoa đào, “Nghe nói giấy treo càng cao càng linh, ngươi có thể mang ta lên ngọn cây được không?”

Đại Thiên Cầu gật đầu, ôm lấy thắt lưng Yêu Hồ, cánh chim to lớn phía sau mở ra, vút một cái liền bay lên tới ngọn cây.

“Thật là lợi hại nha, Đại Thiên Cầu đại nhân.” Yêu Hồ thở dài nói, tay lập tức vươn ra buộc từng tờ hoa tiên lên cành cao nhất, vẫn không quên căn dặn, “Người đừng có nhìn lên, đây là tâm sự thiếu niên thâm kín của tiểu sinh đó.”

Thanh Hành Đăng dưới gốc cây hận không thể bịt tai lại luôn cho rồi.

Đại Thiên Cầu ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại, chỉ có cánh là vỗ không ngừng.

Yêu Hồ tốn nửa ngày đem buộc chắc xấp giấy hoa tiên, vui vẻ nói được rồi.

Lúc này Đại Thiên Cầu mới mở mắt, ôm y bay xuống, cẩn thận từng li từng tí thả người ra.

4. Ads) - Chương 4

Lúc này màn đêm đã buông hẳn xuống, ngày cũng sắp hết. Yêu Hồ ngồi lải nhải không ít chuyện với Thanh Hành Đăng, mãi mới chịu tạm biệt.

Yêu Hồ lấy linh túi, đổ ra một đồng đồ vật tạp nham hồ lớn, từ rượu xuân phong thượng hạng, có cả thoại bản đang thịnh hành, thậm chí có cả trâm hoa.

Y đặt linh túi lên thư án của Thanh Hành Đăng, ngoài miệng vẫn không chịu thua kém, “Đều là đồ còn thừa sau khi tặng các tiểu tử khác thôi, đừng khách khí.”

Thanh Hành Đăng thế mà lại không tính toán với y, chỉ thản nhiên nói, “Đa tạ.”

Yêu Hồ gãi đầu, lại chẳng biết nói gì. Y rốt cuộc không được tự nhiên khẽ nói, “Nếu người muốn, cũng có thể ra khỏi Hoa Đình Châu này đi đó đây một chút.”

Thanh Hành Đăng làm như không nghe thấy lời này, mở ra một quyển thoại bản, hướng về y phất tay một cái, ý là cút đi.

Yêu Hồ tức đến dựng lông, quay đầu lôi Đại Thiên Cầu chạy.

Tới khi hai người mất bóng dáng rồi, Thanh Hành Đăng mới ngẩng đầu lên, thoại bản trong tay thế mà chẳng giở một tờ nào. Nàng mở một vỏ xuân phong, mùi rượu ngon thơm ngào ngạt như tình yêu say đắm.

Nàng cũng không cầm ly mà trực tiếp uống luôn một ngụm, lại ngẩng đầu nhìn cây hoa đào nở mãi không tàn. Từng cảnh từng cảnh vẫn như cũ rêu rao trong gió, trăm nghìn cành cây, mỗi cành đều treo đầy giấy hoa tiên màu xanh, theo gió mà nhẹ nhàng lay động, giống như tâm tình của mọi người trong hơi lạnh mà chập chờn bất an.

“Ngu ngốc.” Nàng than một câu, chẳng biết đang nói ai.

-

Cáo biệt Thanh Hành Đăng, Đại Thiên Cầu cùng Yêu Hồ thế nhưng không rời đảo vội mà ở trong khách điểm trên đảo.

Hoa Đình Châu mỗi năm chỉ náo nhiệt một lần nên cho dù đã nửa đêm, nhưng trên đảo đèn đuốc vẫn sáng trưng. Các cửa hàng nhỏ chen chúc nhau vẫn chưa đóng cửa, đám yêu quái không còn ngồi im trong tiệm nữa mà tụ lại thành nhóm buôn chuyện. Rất nhiều du khách cũng không rời đi mà ghé vào cửa hàng thăm thú, thích món gì thì cứ tự lấy, bạc thì ném vào rương nhỏ, chủ quán đến liếc cũng chẳng buồn liếc một cái.

Yêu Hồ ghé vào lan can trên khách điểm nhìn xuống đường phố bên dưới. Đóa hoa rực rỡ cài trên tóc đã rơi xuống từ lâu. Mái tóc bạc nhu thuận phân tán ra, dưới ánh trăng mờ lung lại như sáng lên thành một dải sáng bàng bạc.

Đại Thiên Cầu ngồi bên cạnh y, lại chẳng dám nhìn.

Trong lòng hẩn thầm nghĩ, Yêu Hồ không hổ có xuất thân Hồ tộc, dường như từ nhỏ đã biết làm sao để câu lấy hồn phách nhân tâm. Hẩn mới ở chung có một tháng ngắn ngủi, chỉ hơi lơ đãng đã bị một nụ cười làm trong lòng không yên.

Nhưng bọn họ đã định trước chẳng thể nào nên duyên.

Mỹ nhân của Yêu Hồ giờ này đang ở đâu đó chờ gặp gỡ y. Cuộc đời của y còn rất dài, có lẽ y sẽ như vậy tới già, trọn đời hào hiệp, không bị ràng buộc, cho tới khi tìm được người định mệnh của đời mình, cùng nàng ân ái tới khi chết đi.

Nhưng như vậy thì cũng liên quan gì tới hẩn đâu.

Chẳng đầy hai năm nữa, hẩn sẽ chỉ còn là một bộ xương khô dưới lòng đất. Không có yêu hận cũng chẳng có người thương, làm bạn với hẩn sẽ chỉ là một nắm cỏ xanh trên mộ mà thôi.

“Đại Thiên Cầu đại nhân, người thích Hoa Đình Châu không?”

“Thích.”

“Thích Tết Hoa Đăng không?”

“Thích.”

“Có thích sữa chua chiên không? Thanh Hành Đăng nữa, cả cây hoa đào ta mang người đi xem, còn có con phở đông đúc này nữa, cả chuyện đùa của ta nữa, có thích không?”

Đại Thiên Cầu lòng đã hơi nghi hoặc, nhưng vẫn trả lời, “Đều thích.”

“Ta cũng rất thích.” Yêu Hồ nhìn xa xăm, con người màu hổ phách như phản chiếu ánh sáng của đèn lồng, phảng phất như sâu trong đó có một ngọn lửa đang cháy, “Những điều tốt đẹp như vậy, phải còn sống mới thấy được.”

Đại Thiên Cầu nghe vậy ngẩn ra.

Yêu Hồ tiếp tục nói, “Ta hy vọng, sang năm, năm sau nữa, mười năm sau, Đại Thiên Cầu đại nhân có thể cùng người mình thích đi Hoa Đình Châu, tự tay treo hoa nguyệt xuân phong lên cành cây.”

“Thế gian này có nhiều điều tốt đẹp đến vậy. Mỹ nhân, cảnh đẹp, rượu ngon, nếu chỉ nhìn một cái rồi rời đi không khỏi quá đáng tiếc rồi.”

Lúc này, đôi mắt Yêu Hồ phản chiếu cả bóng trăng trong hồ, trong trời, ôn nhu, khiến người ta say mê.

Đại Thiên Cầu hiểu ý của y.

Hắn không khỏi nắm chặt tay, như muốn tránh né ánh mắt của Yêu Hồ mà cúi đầu xuống. Trong tầm mắt của hắn chỉ thấy được một vật áo khoác lam nhạt. Trên y phục có hoa văn lá phong, cực kỳ giống rừng phong ngoài thư phòng hắn hồi bé.

Hắn cảm thấy đầy bụng chua xót. Trái tim giống như được người ta nhẹ nhàng thả vào nước ấm, băng lạnh bên ngoài chậm rãi tan ra, bên trong rất nhanh liền mềm một mảnh.

Hắn chịu đựng hơn trăm năm giáo dục, học cách bất động thanh sắc, học cách vứt bỏ tình cảm, vứt bỏ tất cả những thứ ngăn cản mình trên con đường tu hành.

Học cách biến mình thành một kẻ bảo vệ đại nghĩa.

Hắn cho là mình thành công rồi, cho là đã buông xuống tất cả, kể cả chính hắn.

Nhưng cả trăm năm nỗ lực bỗng nhiên vụn vỡ.

Chỉ vì một câu nói của người trước mắt, hắn bị đánh bại không còn manh giáp.

Hắn cảm thấy Yêu Hồ đang kéo tay của mình. Tay Yêu Hồ ấm áp như vậy, mà tay của hắn lại lạnh lẽo như ngọc thạch, hắn vô ý muốn rút tay về.

Cho đến khi tay hắn được Yêu Hồ bọc trong lòng bàn tay, thân nhiệt ấm áp không ngừng truyền đến.

Hắn nghe Yêu Hồ nói, “Đại Thiên Cẩu đại nhân, có lẽ ngài không nhớ rõ, nhưng ngài thời niên thiếu còn từng cứu ta một mạng đấy.”

Căn phòng lặng im trong chốc lát.

Xa xa vang vọng tiếng đàn sáo hát, “Gió vàng sương ngọc tìm nhau, đường trần muôn kiếp có đâu sánh cùng.” *

Bên ngoài pháo hoa nổ như một đóa hoa khổng lồ chiếu rọi bầu trời đêm thăm thẳm, du khách hân hoan chúc mừng, lại hẹn ước năm sau gặp lại.

Ở giữa không trung khói lửa ấy, Đại Thiên Cẩu nhìn thấy ánh mắt chăm chú của Yêu Hồ, trút xuống vẻ mặt bất cần đời kia, đôi mắt hoa đào long lanh ánh nước đang cố tìm tòi cho được một đáp án.

Đại Thiên Cẩu nghe tim mình đập như tiếng trống bỏi. Trái tim này chối bỏ hắn rồi, không như ý hắn mà nảy lên, làm người thanh niên trước mắt lộ ý vui mừng khôn xiết.

Hắn còn biết trả lời gì đây?

“Được.”

- _____

*: Đây là hai câu trong bài Thước Kiều Tiên của Tần Quán.

”Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng,

Tiện thẳng khước nhân gian vô số.”

5. Ads) - Chương 5

Rất nhiều năm về sau, Đại Thiên Cầu vẫn nhớ ngày này.

Hắn cùng Yêu Hồ tân hôn đến nay, đây lại là lần đầu chung chăn gối.

Thế nhân nói Yêu Hồ phong lưu thành thói, khi dễ không biết bao nhiêu tiểu cô nương. Năm đó cầu thân Đại Thiên Cầu cũng là nói coi trọng mặt hắn. Nhưng thực tế thì bọn họ thành thân đã hơn một tháng, Yêu Hồ vẫn ngủ ở gian ngoài, an phận lại quy củ.

Bây giờ ở lại khách điểm tại Hoa Đình Châu, họ mới lần đầu nằm cạnh nhau.

Đại Thiên Cầu không buồn ngủ. Tâm trí đóng kín bao năm bỗng nhiên được mở ra liền như nước vào ngày xuân ấm áp, róc rách không ngừng. Chỉ cần nghĩ tới Yêu Hồ còn đang nằm bên cạnh, chỉ cách một khoảng rất nhỏ, thậm chí còn nghe được tiếng hít thở nhẹ nhàng của y. Hắn cũng cảm giác được trái tim đang xao động bất an, như thể muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, tự đưa mình tới bàn tay Yêu Hồ mặc y muốn làm gì thì làm.

Như điên rồi.

Đại Thiên Cầu mở mắt liền trông thấy khuôn mặt điềm tĩnh khi ngủ của Yêu Hồ. Long mi dày sụp xuống, che mắt mắt cười, đôi môi hồng khẽ nhếch, như đóa hoa hạnh chớm nở ngày xuân chờ người hái.

Tầm mắt Đại Thiên Cầu rơi vào đóa hoa này, quỷ thần xui khiến hắn ghé lại.

Mặt Yêu Hồ liền phóng đại trước mắt, nhu thuận lại an tĩnh.

Môi Đại Thiên Cầu khẽ chạm vào môi Yêu Hồ rồi rời đi ngay.

Nụ hôn đầu của họ.

Khẽ khàng như gió xuân thổi qua nhành liễu, không tiếng động, không dấu vết.

Trời đất biết, trăng sao hay, ta tỏ tường, người chẳng thấu.*

-

Sáng sớm hôm sau, Yêu Hồ cùng Đại Thiên Cầu quay lại chỗ của Thanh Hành Đăng rồi cũng lên thuyền

rời khỏi Hoa Đình Châu.

Bọn họ xem như là nhóm khách cuối cùng. Hoa Đình Châu ban đêm náo nhiệt giờ đã an tĩnh lại, ngay cả cỏ cây cũng trở nên tĩnh lặng, giống như danh ca sau khi bỏ xuống lớp điểm trang, lộ ra một mặt trong trắng thuần khiết. Không nghe thấy tiếng đàn sáo nữa, cũng chẳng còn những lời cầu nguyện dưới pháo hoa của lứa đôi.

Con thuyền họ ngồi khi tới và đi đều là một cái. Yêu Hồ híp mắt cười, thò tay bỏ vào tay nhà đồ nắm kẹo y vừa mua.

Nhà đồ vậy mà cũng không từ chối, vừa ăn kẹo vừa chèo thuyền.

Đại Thiên Cầu thấy thú vị, lại nghĩ tới vấn đề hôm qua hẳn chưa kịp hỏi.

“Người nói thời niên thiếu ta từng cứu mạng người, là khi nào thế? Ta không có chút ấn tượng nào cả, có khi nào là nhầm rồi không?”

Yêu Hồ miệng nhai kẹo, gãi gãi mặt, “Người không nhớ cũng là chuyện bình thường vì năm đó ta còn non. Có nhớ con cáo nhỏ người nhặt được trên Hắc Dạ Sơn không? Lông trắng, trên trán có yêu văn?”

Đại Thiên Cầu kinh ngạc, “Là người à?”

Hắn đương nhiên nhớ con hồ ly nhỏ kia. Thuở thiếu thời hắn tu hành trên Hắc Dạ Sơn, Tiểu Bạch luôn ngủ vùi trên đùi hắn, kén ăn lại hay gây sự, nhưng cũng dính người, hay làm nũng.

“Chính là ta.” Yêu Hồ hơi ngượng ngùng, hai tai có chút hồng lên, “Ta khi đó bướng bỉnh, tự bỏ đi chơi, lại bị đám yêu quái trên núi cắn bị thương suýt mất mạng, là quốc sư đại nhân nhặt ta về. Sau đó người trong tộc tìm tới, ta còn chưa kịp nói lời cáo biệt đã bị xách về rồi.”

Đại Thiên Cầu sờ đầu hắn, “Thảo nào khi đó không tìm thấy người. Ta còn tưởng người bỏ đi, lại sợ người bị dã thú tha mất, tìm rất lâu. Người không sao là tốt rồi.”

Tại Yêu Hồ càng đỏ hơn. Y có thể tưởng tượng được bộ dạng Đại Thiên Cầu lật tung khắp Hắc Dạ Sơn, nhất thời chẳng biết nói gì. Y suy nghĩ một chút rồi gối lên đùi Đại Thiên Cầu, chiếc đuôi to lớn vậy vậy hai cái, khoát lên cả hai, nói râm rì, “Từ nay về sau không chạy lung tung nữa.”

Đại Thiên Cầu thấy đuôi bông xù kia, IQ tụt thẳng xuống, chỉ ngây ngốc gật đầu cùng vuốt tóc, vô ý thức xem hắn như tiểu hồ ly khi xưa.

Yêu Hồ cũng không phản kháng, râm rì hai tiếng rồi tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Nhà đồ yên lặng chèo thuyền nhìn cảnh này, tự nhiên thấy viên kẹo trong miệng mình chua chua.

- _____

*: Tâm sự tí thôi, đây là câu tui thích nhất cả bộ này. Nó là dòng tóm tắt có thể nói là đầy đủ nhất của cả bộ luôn.

6. Ads) - Chương 6

Mỗi năm một lần, sau khi Tết Hoa Đăng náo nhiệt qua không lâu, trời liền chậm rãi lạnh dần. Mất thấy đã chuyển đông, vườn mai cũng đã lên lút kết nụ.

Trong Uyển Thiên Các, mỗi phòng đều đốt lò sưởi, bên trong ấm áp như thể còn xuân.

Đại Thiên Cầu trước nay trong bốn mùa không thực sự yêu thích mùa nào, bây giờ lại có chút thích mùa đông.

Nguyên nhân là vì Yêu Hồ sợ lạnh, vào ngày đông thường biến về hình dạng hồ ly, lông mềm như nhung nép vào một bên eo ấm áp để sưởi. Bộ lông trắng muốt cùng với móng vuốt nhỏ có đệm thịt hồng hồng mềm mại, khả ái đến mức đệ tử hay người hầu đi ngang qua cũng phải ôm ngực thẳng thốt.

Thậm chí còn có kẻ to gan muốn sờ một cái.

Đáng tiếc không ai làm được.

Từ khi thấy Yêu Hồ sẽ biến về hình hồ ly, Đại Thiên Cầu liền thích ngồi hơn hẳn.

Chỉ cần Yêu Hồ ngáp một cái, hắn liền chuẩn bị. Yêu Hồ mà duỗi người một cái, vèo một tiếng biến thành hồ ly nhỏ, Đại Thiên Cầu liền ngay lập tức ôm y vào lòng đi về chỗ ngồi, còn đắp một chiếc chăn nhỏ lên che đi bộ dạng hồ ly nhỏ, người bên ngoài nhiều nhất chỉ thấy một cục bông trắng như tuyết mà thôi.

Người của Uyển Thiên Các kháng nghị vô số lần, nhất là các nữ đệ tử dung mạo xinh đẹp, từ trước tới nay vốn phúc lợi ôm tiểu hồ ly là của các nàng mà...

Ha, giờ thì hay rồi, Đại Thiên Cầu độc chiếm luôn.

Đại Thiên Cầu làm như không nghe thấy gì, trưng bộ mặt mỹ nhân lạnh te ra.

Thế nhưng Yêu Hồ nghe hết, là nằm trong lòng Đại Thiên Cầu mà nghe, tròng mắt hổ phách híp lại, ngoan ngoãn để Đại Thiên Cầu gãi cằm trước mặt nhóm người kiến nghị đang nói đến bay nước miếng. Người ta nói đến miếng khô lưỡi rất, y mới gật gật cho có lệ rồi vươn một móng chân hồng hồng ra tỏ ý, biết rồi. Rồi trở mình trong lòng Đại Thiên Cầu, tìm một tư thế thoải mái, đi ngủ.

Cả đám chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn các chủ của bọn họ bị ôm đi.

Đại Thiên Cầu rất thỏa mãn với cuộc sống như thế này. Mỗi khi Yêu Hồ nằm trong lòng hắn, hắn thậm chí còn có ảo giác mình lại quay về Hắc Dạ Sơn.

Khi đó hắn vẫn còn là thiếu niên, bị đưa tới thần miếu trên Hắc Dạ Sơn để tu hành.

Hắc Dạ Sơn không giống Uyển Thiên Các, không có hoa cỏ xanh tươi, chim cá thành bầy, cảnh sắc tao nhã. Hắc Dạ Sơn luôn luôn âm u, trong rừng cũng chẳng nghe thấy tiếng chim chóc bao giờ.

Nhưng ngoài thư phòng của hắn, lại có một rừng phong đẹp nhất mà Đại Thiên Cầu từng thấy.

Cây phong đỏ như son mỹ nhân, xinh đẹp nhưng không yêu mị, nhìn từ xa như một luồng hỏa diễm, ngay cả bầu trời âm u của Hắc Dạ Sơn cũng được thắp sáng lên.

Đại Thiên Cầu ở trong rừng phong này tìm được Yêu Hồ. Một cục bông nho nhỏ như cái bánh gạo nếp đang run rẩy dưới tàng cây, miệng liên tục kêu rên nho nhỏ, trong mắt đầy nước mà chẳng rơi một giọt nào, trông ủy khuất vô cùng.

Thần miếu Hắc Dạ Sơn không cho phép nuôi sủng vật.

Đại Thiên Cầu nhìn trái nhìn phải, thấy xung quanh vắng lặng liền nhanh chóng cởi áo khoác bọc Yêu Hồ lại, nhanh như chớp vọt về phòng, nhét tiểu hồ ly lên giường.

Đại Thiên Cầu nghĩ tới đó không khỏi cong khóe môi, lại sờ sờ tiểu hồ ly đang ngủ gà ngủ gật trong lòng.

Hắn khi đó làm sao mà ngờ được, tiểu hồ ly thuận tay nhặt được này nhiều năm về sau lại trở thành bạn lữ của hắn.

Duyên phận trên đời, e rằng đã được định sẵn từ lâu.

Nghĩ vậy, trong lòng hắn liền sụp xuống một mảnh, nhịn không được bèn cúi đầu hôn lên đôi tai nhỏ đang sụp xuống mềm nhũn của Yêu Hồ.

Đêm hôm đó ở Hoa Đình Châu, Yêu Hồ nói hắn có thể tận lực sống sót, dù cho thêm một ngày cũng tốt

hay không.

Hắn đồng ý rồi.

Nhưng hắn còn giấu một câu trong lòng chưa kịp nói, tiếc nuối đến nay.

Hắn muốn hỏi Yêu Hồ, nếu như hắn thực sự may mắn sống sót, có thể cho hắn một cơ hội, để hắn chân chính trở thành đạo lữ của y hay không.

Đại Thiên Cầu ôm Yêu Hồ về phòng, đem cục lông nho nhỏ bỏ vào chăn của mình rồi nằm xuống bên cạnh.

Hắn nhắm mắt nghĩ thầm, đợi mai tỉnh lại, hắn nhất định phải đem câu hỏi mà đêm đó ở Hoa Đình Châu chưa kịp nói thành lời, trịnh trọng nói ra với Yêu Hồ.

Hỏi ý của y, có nguyện ý hay không?

Nhưng sáng sớm hôm sau không thấy bóng dáng Yêu Hồ nữa.

Đại Thiên Cầu đợi đến đêm vẫn chưa thấy y về, nhịn không được đi hỏi thăm, liền thấy đệ tử lộ ra thần sắc khó xử, ấp a ấp úng nói, “Các chủ... Các chủ đi Ngân Cầu Hạng ạ.”

Ngân Cầu Hạng, vốn là nơi tầm hoa vấn liễu.

7. Ads) - Chương 7

Ngân Cầu Hạng, là nơi tầm hoa vấn liễu.

Trên phố vô số mái ngói câu lan lớn nhỏ, nổi danh nhất là Văn Nguyệt Lâu, có song tuyệt đương thời. Một là Kỳ nương, nổi danh thành thạo nhạc khí, kỹ thuật múa có một không hai, dung mạo trăm năm có một, dưới gấu váy có vô số kẻ nguyện chết vì nàng. Thứ còn lại chính là rượu, tên gọi Tương Tư Nhập Cốt, chỉ cần nhấp một ngụm, cả người liền mềm nhũn, tâm tình vui vẻ thoải mái, tha hồ hưởng thụ phong nguyệt nhân gian.

Yêu Hồ tới Văn Nguyệt Lâu lúc hoàng hôn. Y vốn là khách quen, vừa vào cửa đã được đưa tới sương phòng dành riêng cho y.

Tú bà vừa thấy hắn liền vui mừng khôn xiết, dường như thấy được ngân lượng cuộn cuộn chui vào túi rồi, liền tục gọi tâm can bảo bối, lại thúc giục hoa khôi mau tới hầu hạ.

Mỹ nhân khắp chốn cũng quen biết Yêu Hồ, biết y trời sinh diện mạo đào hoa, phong lưu nhưng không ngả ngón. Xưa nay đối đãi nữ tử vẫn luôn cẩn thận tinh tế, vì vậy ai cũng nguyện ý tới sương phòng, có khi còn vì tranh giành mà suýt đánh nhau.

Yêu Hồ bên trái gối đầu lên đùi một mỹ nhân, bên phải một mỹ nhân khác đang cầm chén nhỏ hầu rượu.

Trong phòng còn một nữ tử che mặt, nhẹ nhàng gảy tỳ bà, xướng một khúc Trường Sinh Điện.

Lúc Đại Thiên Cầu tới Văn Nguyệt Lâu, đẩy cửa liền thấy cảnh này làm hắn vô cùng giận dữ.

Áo khoác đỏ tự tay hắn khoác cho y khi ra ngoài rơi trên mặt đất, nhăn nhúm thành một cục. Trong phòng đốt huân hương lượn lờ, hương như hoa, nhưng chỉ hít một hơi liền làm cả người mất tinh thần.

Lại thấy thân ảnh đang tựa vào tường còn đang thảnh thơi với hai mỹ nhân, một người trong đó chính là kẻ đêm qua còn ngủ bên cạnh hắn.

Trên người Yêu Hồ chỉ còn một vạt áo lụa xanh nhạt, thân thể trắng ngần mảnh mai như ẩn như hiện, một tay y mềm mại đặt trên giường, từ vai tới thắt lưng hình thành một đường cong hấp dẫn. Quần áo trên người y chẳng còn bao nhiêu, được giữ lại bởi một sợi dây lưng đỏ tươi, sợi dây lưng cũng không đang hoang thất lại mà lả lướt như dây thừng đang cuốn lấy mắt cá chân mảnh dẻ. Thường ngày y vốn đã rất đẹp. Làn da trắng mịn như ngọc dương chi, giờ đây vẻ đẹp này được phủ thêm một tầng phóng đảng, như một con rắn đỏ cuốn lấy đôi chân trần trắng nõn, cả người toát lên mùi vị dâm mỹ, hoạt sắc sinh hương.

Đại Thiên Cầu thấy cảnh này lại càng khó giữ được bình tĩnh, mà Yêu Hồ nghe thấy tiếng đã quay đầu.

Chắc do đã uống rượu, trên mặt y có một vệt đỏ như sắc son, thái dương rịn ra một chút mồ hôi làm ướt tóc mai, ngay cả yêu văn trên trán lại càng thêm phần yêu dị.

Trong miệng y còn đang ngậm một quả nho tím đậm, không cẩn thận cắn bể, chất lỏng chảy ra làm ướt đôi môi đỏ thắm.

Nhìn thấy người tới là Đại Thiên Cầu, Yêu Hồ nhú mày, nhưng lại chẳng có vẻ gì hoảng loạn, mà lại vô cùng trấn định cúi người, đút cho mỹ nhân bên cạnh.

Từ góc nhìn của Đại Thiên Cầu, trông thấy rõ ràng quả nho dạo một vòng ở đầu lưỡi Yêu Hồ rồi nhẹ nhàng rơi xuống miệng nữ tử kia, mặc dù chẳng phải hôn môi, nhưng so với một cái hôn triền miên còn câu nhân hơn.

“Cút ra ngoài!”

Đại Thiên Cầu không kiềm chế được nữa. Hắn quên luôn cái gọi là phong phạm quân tử. Hai mắt đỏ ngầu

nhìn nữ tử bên cạnh Yêu Hồ, lộ ra vẻ dữ tợn khác thường.

Nữ tử kia sợ đến co người lại, trong đôi mắt đẹp trào dâng nước mắt, khiếp đảm nhìn về phía Yêu Hồ.

Yêu Hồ ấy vậy lại cười cười, nhéo nhéo khuôn mặt nàng, “Sao lại không có mắt nhìn như thế chứ, không thấy phu nhân nhà ta tới sao? Còn không mau đi đi?”

Nàng sửng sốt, lại nhìn Đại Thiên Cầu mang dáng vẻ giãy sau bóp chết nàng kia, liền cầm lên y phục chạy ra khỏi cửa như tia chớp.

Thấy nữ tử chạy rồi, Yêu Hồ bĩu môi, mềm nhũn nằm xuống. Áo lụa trên người y vì thế mà trượt xuống hết nửa người, lộ ra hai điểm hồng trước ngực.

Y lười nhác nhìn Đại Thiên Cầu, giọng điệu mang theo chút khó hiểu, “Đại Thiên Cầu đại nhân, sao người lại tới đây? Uyển Thiên Các xảy ra chuyện à?”

Đại Thiên Cầu lửa giận công tâm, tiến lên mấy bước, nắm tay Yêu Hồ ghì xuống giường, đè lửa giận lại mà hỏi, “Vì sao mà tới à? Thế người vì sao lại tới nơi dơ bẩn này hả?”

Vì sao lại cầm tay người khác, cùng người khác vui đùa hôn môi, để cho người khác nhìn thấy mị thái này?

Hầu kết Đại Thiên Cầu chuyển động. Hắn cắn răng, cảm giác như chỉ thả lỏng một giây thôi sẽ không khống chế được.

Yêu Hồ lại như không hiểu được nỗi căm giận của Đại Thiên Cầu, y cứ mù mờ nhìn hắn, gãi gãi đầu hỏi, “Ta sao không thể tới chứ? Ta và người cũng không phải phu thê chân chính, lúc nào ta muốn uống hoa tửu thì uống chứ? Trước đây ta vẫn hay tới Văn Nguyệt Lâu mà? Người tới làm gì? Chắc không phải bị trưởng lão bảo tới bắt ta về chứ?”

Đại Thiên Cầu cảm thấy cả người như bị dội một chậu nước lạnh, ngay cả cánh tay đang đè Yêu Hồ cũng cứng lại.

Câu nói “ta và người cũng không phải phu thê chân chính” như sấm sét dội vào tai hắn.

Hắn nghe nói Yêu Hồ đi tới nơi tâm hoa vấn liễu liền không khống chế được mình, mang theo một bầu lửa giận muốn tới mang người trở về bên cạnh mình. Hắn tự đưa mình vào địa vị bạn hữu của y, cho mình cái quyền tham dự vào. Lại quên mất, thì ra bọn họ chưa bao giờ thật sự là phu thê.

Hắn cúi đầu, trông thấy trong tròng mắt hổ phách kia tràn ngập nghi vấn, y thật chẳng rõ vì cái gì hắn lại tức giận như vậy.

Đối với Yêu Hồ mà nói, hôn ước này chỉ là nguy trang để y có thể tiếp tục dạo chơi nhân gian. Y nào có lừa gạt hấn, từ trước đã nói rõ ràng rồi.

Chỉ có hấn tự mình đa tình, coi giả thành thật mà thôi.

Đại Thiên Cầu đột nhiên phát hiện mình quá nực cười. Hấn như một kẻ điên lao vào đây đánh đuổi người khác, lấy thân phận bạn lữ mà chất vấn.

Lại quên mất chỉ có hấn đóng vở kịch này.

Là hấn quên mất chừng mực, quên mình không có tư cách tới đây, quên mất Yêu Hồ từ ban đầu không cùng hấn hứa hẹn.

Càng quên mất, sớm muộn gì họ cũng chia ly.

Bọn họ không phải vợ chồng, cũng chẳng phải bằng hữu. Vốn chỉ là trong nhân gian này tương phùng trên đường, liền cùng nhau cất bước đi một đoạn này mà thôi.

Hấn có tư cách gì mà tới chất vấn Yêu Hồ đây?

Đại Thiên Cầu chán nản, thả lỏng cánh tay đang ghì Yêu Hồ xuống, liền thấy trên cổ tay y đã có một vòng đỏ.

Hấn quay đi, chôn giấu cảm xúc nơi đáy mắt.

“Là ta đường đột, xin lỗi.” Đại Thiên Cầu thấp giọng nói, khóe miệng cong lên tự giễu, “Ta, ta chưa tiếp thu được những chuyện trăng hoa này, cho nên mới nghe liền chạy tới. Nhưng ta quên mất, người không giống những kẻ thanh tu như ta, không cần quy củ như vậy.”

Đại Thiên Cầu ngừng hai giây, lại trịnh trọng xin lỗi, “Xin lỗi, là ta vượt quá giới hạn.”

Yêu Hồ không lên tiếng, hơn phân nửa là bị hấn làm cho hồ đồ rồi.

Đại Thiên Cầu cũng không có tâm tình nghe Yêu Hồ trả lời, hấn phải đi, cũng không quay đầu lại nhìn Yêu Hồ. Chuyện phát sinh đêm nay như một trận cười, cũng làm hấn nhận rõ bản thân ở đâu.

Hấn chỉ muốn trở về, rời xa Yêu Hồ. Hấn sợ mình lại nhìn chăm chú vào Yêu Hồ, nhìn hấn cùng những kẻ khác thân thiết, như vậy hấn sẽ điên mất.

Đến cuối cùng, hắn thậm chí có thể sẽ tổn thương Yêu Hồ.

Nhưng bước đi chưa được hai bước, đã cảm thấy chân nhũn ra, nếu không vịn tường thì khó mà đứng nổi.

Hắn không biết chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy dưới bụng như có một ngọn lửa, trong máu như có thứ gì đang gặm nhấm, làm cho hắn tâm phiền ý loạn.

Một cánh tay mang tới cảm giác mát mẻ từ phía sau vươn tới, nhẹ nhàng đặt bên hông Đại Thiên Cầu.

Hắn cảm giác được mặt Yêu Hồ đang kề trên vai hắn, môi ghé vào tai hắn, thở ra một hơi làm cả người hắn ngứa ngáy.

Hắn không thể chịu đựng được nữa, xoay người ôm lấy Yêu Hồ vào lòng, vòng hai tay ôm eo y, tham lam hít thở hương vị trên người y.

Yêu Hồ cũng không so đo với hắn, chỉ mang theo ý cười nhìn mặt Đại Thiên Cầu đỏ bừng, “Đại Thiên Cầu đại nhân, vừa nhìn đã thấy người còn chưa bao giờ trải qua mấy chuyện này. Người xem đây là nơi nào, tới rồi thì đi làm gì.”

Tay y không an phận mà trườn xuống thăm dò bụng dưới của Đại Thiên Cầu, ghé vào tai hắn thổi khí, “Người trúng mị được rồi, làm sao bây giờ?”

8. Ads) - Chương 8

Ngón tay Yêu Hồ nhẹ nhàng mơn trớn khuôn mặt Đại Thiên Cầu, trên mặt mang theo ý cười ranh mãnh.

Đại Thiên Cầu xưa nay lãnh tính, ấy vậy lúc này cũng phải chịu thua, ngay cả khoe mát cũng hồng như hoa đào. Tay hắn vẫn chế trụ hai bên eo Yêu Hồ, ghì y vào lòng. Hắn không biết hiện tại mình thế nào, nhiệt độ trong người vẫn không tán đi, chỉ có thể cùng Yêu Hồ da thịt cận kề mới có thể đỡ một chút. Tới lúc không nhịn được nữa, hắn cúi xuống ngậm lấy vành tai Yêu Hồ, hết liếm lại cắn, rồi lại thấy hai đôi môi đang quần quít lấy nhau. Hắn không dám dùng sức, chỉ cắn thận mà hôn lên môi y.

Yêu Hồ mặt già cũng phải đỏ lên, lòng nói Đại Thiên Cầu người này lớn lên đoạn chính lại trở nên thế này đây.

Y không khách khí, vỗ vỗ gương mặt của Đại Thiên Cầu, hơi đẩy hắn ra mà hỏi, “Nhận ra ai đây không?”

Đại Thiên Cầu cắn cắn môi, trong mắt hiện lên chút ủy khuất nói, “Là Yêu Hồ.”

Yêu Hồ bị dáng vẻ uất ức của Đại Thiên Cầu này làm cho tâm can run lên, lại hơi hơi thỏa mãn, “Thế này thì ta không cho người tắm nước lạnh được rồi. Tùy tiện tìm cho người một cô nương cũng không phải không được... Nhưng sợ cái đồ cổ lỗ sĩ nhà người mai lại sống chết đòi chịu trách nhiệm với người ta.” Yêu Hồ sờ cằm, tưởng tượng tình cảnh kia một chút, không khỏi run rẩy.

“Nhưng bây giờ hai ta thành thân rồi, cũng không thể cho người tái giá được. Cho nên chúng ta chỉ còn một cách thôi.” Đuôi Yêu Hồ vẩy chó gập chủ, một tay đề lên đôi môi của Đại Thiên Cầu, nói năng suông sã tùy tiện, “Tiểu sinh vốn lấy việc giúp người làm vui, đương nhiên không thể nhìn quốc sự đại nhân khổ ải thế này được. Hai ta tối nay làm chuyện gì, sang ngày mai coi như không có, người thấy được không?”

Dù bây giờ trong đầu Đại Thiên Cầu loạn tung bậy lên rồi, nhưng không phải là không nghĩ gì được. Nghe Yêu Hồ nói muốn phong lưu một đêm với hắn, sang ngày mai coi như chưa phát sinh, tính toán đến vãng cả bàn tính thế này khiến hắn tức giận cắn một cái lên cổ Yêu Hồ.

Yêu Hồ hít một hơi vì đau, không cam lòng mà cắn trả một cái.

Đại Thiên Cầu bị y đùa sắp điên rồi. Hương vị của Yêu Hồ vẫn quanh quẩn nơi chóp mũi khiến hắn trầm luân. Rõ ràng là mùi hương gió mát trăng thanh nhã nhặn như vậy, lại có vẻ yêu diễm không nói lên lời, giống như chính bản thân Yêu Hồ, có mặt ngây thơ cũng có mặt câu tâm đoạt phách.

Nhưng hắn vẫn nhớ Yêu Hồ nói sẽ coi như không có gì xảy ra, trong lòng hận vô cùng, cũng không biết phải làm gì với con hồ ly này, chỉ có thể trốn tránh mà hôn môi y, cả người như dã thú trong gông xiềng.

Yêu Hồ cũng đang cầu mà không được, mỹ nhân y nhìn trúng bị Đại Thiên Cầu dọa chạy rồi, lại dây dưa với Đại Thiên Cầu lâu như vậy, đây đây y chỉ còn muốn hưởng lạc.

Y chủ động cởi tầng áo lụa mỏng manh kia, thoáng ngồi dậy trong lòng Đại Thiên Cầu, thân thể như ngọc tạc bại lộ dưới mắt hắn. Y sợ chuyện chưa đủ loạn mà gậy vật đang cứng rắn của người kia, liếm liếm đôi môi đỏ tươi, mị nhãn như tơ.

Yêu Hồ hài lòng nhìn tình dục tràn đầy trong mắt Đại Thiên Cầu, nhẹ cười, “Đại Thiên Cầu đại nhân, ta thấy người cũng không nhịn được đâu, chúng ta hồ đồ một đêm này đi. Tiểu sinh sẽ không khóc lóc bắt người phụ trách đâu.”

Đại Thiên Cầu cắn chặt khớp hàm, không nói lời nào.

Yêu Hồ trong lòng kính nể, định lực vị này thực sự có thể so với cao tăng đắc đạo, nhưng chính y lại không nhịn được.

Y tựa trên người Đại Thiên Cầu, đầu lưỡi liếm lên hầu kết của hắn, mập mờ nói, “Người không nói gì, thì ta sẽ cho là người đồng ý rồi nhé.”

Đại Thiên Cầu cuối cùng cũng không nhin nổi nữa, một tay chế trụ Yêu Hồ ghì y lên mặt đất. Cái áo lụa chơi vơi trên người y cũng rơi luôn.

Yêu Hồ biếng nhác nhìn hấn, yêu văn trên trán càng đỏ tươi dị thường, quỵến rũ không gì sánh được. Y nhẹ nhàng nâng chân, không nhẹ không nặng đụng vào vật dưới bụng Đại Thiên Cầu, bàn chân như ngọc xấu xa mà cọ hai cái. Y cười khanh khách rồi nói, “Cầu xin Đại Thiên Cầu đại nhân thương tiếc tiểu sinh với.”

Đại Thiên Cầu nhìn y, một tay bắt lấy cái chân đang quấy rối gác lên vai mình. Hồng của Yêu Hồ vì thế mà nhếch lên, nửa dưới đã bị lột sạch sẽ liền lộ ra mông nõn nà cùng điểm nhỏ hồng hào.

“Tất nhiên không thể làm các chủ đại nhân thất vọng rồi.” Đại Thiên Cầu nhìn Yêu Hồ, u ám cười một cái.

Yêu Hồ nuốt một ngụm nước bọt, tư thế của y rõ ràng mặc người ức hiếp, lại nhìn thần sắc đáng sợ của Đại Thiên Cầu, đột nhiên cảm thấy có khi mai mình không rời được giường rồi.

Đoán đúng lắm.

Phía sau màn lụa màu đỏ, trên áo ngủ bằng gấm đỏ uyên ương, Yêu Hồ nằm ở trên giường, vòng hông trắng nõn vẽ ra một đường cong mê người, theo người phía sau mà không ngừng lay động.

Y há miệng, lại không phát ra được thanh âm nào, mái tóc bạc tán loạn ướt đầm dính trên mặt. Hai tay y siết chặt lấy tấm chăn, thi thoảng lại nức nở hai tiếng tựa như khóc, cũng tựa như rên rỉ nũng nịu.

Đại Thiên Cầu phía sau y không ngừng ra ra vào vào, mồ hôi nhỏ giọt xuống rơi vào cánh mông bị nhào nặn tới đỏ lên.

Yêu Hồ ủy khuất hừ vài tiếng, muốn trấn an vật dưới thân một chút, lại bị Đại Thiên Cầu bắt được tay.

Đại Thiên Cầu dùng sức lôi kéo, cầm tay Yêu Hồ đưa tới hai điểm đỏ trên ngực y, để y tự mình nghiền ép hai điểm kia cho tới khi chúng sưng lên.

Yêu Hồ chịu không nổi kích thích này, trong mắt rỉ ra nước mắt, cầu xin tha thứ, “Đại Thiên Cầu đại nhân, tha cho tiểu sinh đi! Tiểu sinh không chịu nổi nữa rồi!”

Đại Thiên Cầu như không nghe thấy y nói gì, nặng nề đâm rút vài cái, đem tinh dịch phun vào giữa hai chân y.

Hai chân Yêu Hồ thẳng tắp thon dài, làn da non mịn nay đầy dấu tay đỏ ửng, lại có mấy vết trắng lầy lội bất kham.

Yêu Hồ tưởng là đã được thả ra liền muốn chạy, nhưng thất lưng vừa động đã bị Đại Thiên Cầu nắm eo lôi về.

Đại Thiên Cầu lật người y, nhìn vào đôi mắt ngập trong nước, đành thuận theo hôn đầu ngón tay y, vươn đầu lưỡi liếm liếm.

Hắn cúi người, hôn một cái lên trán Yêu Hồ, nói rằng, “Đêm nay còn rất dài. Các chủ đại nhân không phải muốn một đêm phong lưu hay sao, chẳng lẽ ta không được à?”

Yêu Hồ còn chưa kịp kháng nghị đã bị Đại Thiên Cầu chặn miệng, vùng đất bị khai phá dưới thân lại bị ngồi đầy.

Y tức giận cào lên lưng Đại Thiên Cầu, rồi lại chìm đắm trong nụ hôn của hắn.

Y mơ mơ màng màng nhớ lại Hắc Dạ Sơn nhiều năm về trước, trong rừng phong rực lửa, lần đầu tiên y gặp Đại Thiên Cầu. Đại Thiên Cầu còn mặc một áo bào màu trắng, mái tóc vàng như ánh mặt trời xán lạn, đôi mắt lại trong suốt như biển, so với những người y từng gặp, hắn là đẹp nhất.

“Khốn nạn...” Yêu Hồ lầu bầu một câu rồi vòng tay ôm cổ Đại Thiên Cầu.

Cả đêm dài đằng đẵng này, mới trôi qua phân nửa mà thôi.

9. Ads) - Chương 9

Mãi tới khi phía đông hừng lên chút ánh sáng, màn trướng đỏ che chắn trong Văn Nguyệt Lâu mới thôi lay động. Khi Đại Thiên Cầu tỉnh lại, mặt trời đã lên cao, tia nắng chiếu vào phòng qua khung cửa sổ nom rất dịu dàng. Hắn nhìn sang bên cạnh, Yêu Hồ được gói trong chăn thành cái bánh đang ngủ ngon lành, đuôi rối bù vất ngang cái bụng mềm nhũn.

Đại Thiên Cầu buồn cười nheo mũi y khiến y chớp chớp hai tiếng, rầm rì đổi tư thế xoay mặt qua một bên.

Tới khi Yêu Hồ tỉnh, Đại Thiên Cầu đã rửa mặt chải đầu xong xuôi, chỉnh tề ngồi bên cạnh bàn. Trên bàn đã chuẩn bị sẵn điểm tâm buổi sáng, đều là đồ ăn thanh đạm, có cả hai chén cháo hoa.

Yêu Hồ ngẩn người, lại cảm thấy nơi nào đó dưới thân đang đau xót, nhất thời đen cả mặt.

Y thản nhiên chui ra khỏi chăn, toàn thân trần như nhộng, trên da thịt ngọc ngà còn hằn nhiều vết đỏ, tự nhiên qua lại rửa mặt mặc đồ chẳng chút phòng bị.

Ngược lại, chính Đại Thiên Cầu lại đỏ mặt quay đi không nhìn, cứ như kẻ đêm qua đè Yêu Hồ xuống hung ác cày một đêm không phải hấn vậy.

Đồ hôm qua của Yêu Hồ không dùng được nữa, đồ đang mặc là do Đại Thiên Cầu sai người đi mua lúc sáng sớm. Y phục thanh sắc có hình lá trúc khiêm tốn nội liễm, nhìn kỹ còn thấy quanh ống tay còn có ám vân màu bạc. Kích thước vừa phải, vừa vặn ôm lấy thắt lưng thon gầy của Yêu Hồ.

Yêu Hồ vừa mặc xong y phục, liền thấy Đại Thiên Cầu chẳng biết tới sau lưng y lúc nào, trong tay còn đang cầm đai lưng màu xanh, tỉ mỉ giúp y cột chắc.

Yêu Hồ cúi nhìn bên hông mình, lại khẽ liếc nhìn biểu tình trên mặt Đại Thiên Cầu, tâm nói, mình thực sự làm bậy rồi.

“Cái kia... Đại Thiên Cầu đại nhân, chuyện hôm qua người đừng để trong lòng.” Yêu Hồ gãi gãi mặt, hiếm thấy có chút ngượng ngùng, lúc vừa tỉnh y còn có chút khó chịu, nhưng do hôm qua nóng vội, bây giờ thấy Đại Thiên Cầu sẵn sàng như vậy làm y thực sự hổ thẹn, “Cũng do ta hôm qua không nhắc nhở người, huân hương trong này đều có thành phần kích tình, hơn nữa thành thật mà nói cũng là do ta ham muốn sắc đẹp của người. Nếu không, chúng ta cứ cho qua đi ha.”

Đại Thiên Cầu buộc xong đai lưng cho y, ngẩng đầu liếc nhìn, “Ăn sáng đã.”

Yêu Hồ không thể làm gì khác ngoài ngồi xuống ăn, dùng đũa gấp một miếng điểm tâm, cười nói, “A, đây hẳn là tay nghề của Vũ Lung cô nương, chắc chắn nàng đặc biệt làm cho ta rồi.”

Đại Thiên Cầu làm gãy đôi đũa, trong tầm mắt kinh ngạc của Yêu Hồ, bất động thanh sắc gật đầu, “Thật ngại quá, ta trượt tay.”

Thay một đôi, Đại Thiên Cầu ăn hai ba miếng hết luôn điểm tâm của vị Vũ Lung cô nương kia.

Yêu Hồ cũng không để ý, gấp bánh hoa mai, cắn một cái rồi nói, “Cái này chắc là Hiểu Vân cô nương rồi, chỉ có nàng làm bánh hoa mai mới cho mật hoa hồng thôi.”

Đại Thiên Cầu lặng lẽ đưa đũa về phía đĩa bánh hoa mai.

Yêu Hồ ngừng một chút, rồi chủ động gấp một miếng măng kê tủy cho Đại Thiên Cầu, “Ta biết người đêm qua mệt muốn chết rồi. Ném thử đồ ăn của Tổ Tuyết tỷ tỷ xem. Trong Văn Nguyệt Lâu chỉ có nàng biết làm món ăn, những người khác chỉ biết làm điểm tâm nhỏ thôi.”

Đại Thiên Cầu nhìn măng trong bát, hướng về phía Yêu Hồ nở nụ cười, “Đa tạ.” Sau đó từ tốn nhai nát miếng măng rồi mới nuốt xuống.

Yêu Hồ không hiểu vì sao hơi lạnh gáy.

Sau khi hai người dùng xong cơm sáng, Đại Thiên Cầu nhẹ nhàng buông khăn ăn, nói rằng, “Chúng ta nói chuyện ngày hôm qua đi.”

Yêu Hồ lập tức ngồi nghiêm chỉnh, ngoan ngoãn lắng nghe.

Đại Thiên Cầu vẻ mặt lãnh đạm xưa nay hiện ra chút nhu hòa.

Hắn nói, “Chúng ta dù sao cũng đã thành hôn, tuy không phải là phu thê chân chính nhưng trên danh nghĩa vẫn là phu thê. Tuy ta không thể can thiệp quá nhiều vào chuyện riêng của người, nhưng người rêu rao đi tới nơi này tầm hoa vẫn liễu, chẳng phải là muốn chúng ta bị cười chê sao?”

Yêu Hồ cup tai lại, lập tức cam đoan, “Lần sau ta lén lút tới.”

Hô hấp của Đại Thiên Cầu cứng lại, trong lòng liên tục niệm phải bình tĩnh. Hắn tiếp tục nói, “Như thế cũng không đảm bảo được. Hơn nữa trưởng lão trong tộc cũng nhiều lần kín đáo phê bình rồi. Có lần trưởng lão còn tìm ta, nói bóng gió muốn ta quản người.”

Yêu Hồ cau mày.

Lại nghe Đại Thiên Cầu nói, “Nơi này, ngoại trừ chuyện trăng hoa, ta thấy cũng chẳng có gì thú vị. Nếu người thực sự yêu thích chuyện này,” Hắn dừng một lát, hai lỗ tai có chút phiểm hồng, “Người cũng chưa chắc cần tới đây. Chúng ta suy cho cùng cũng là phu thê, giúp nhau thư giải một chút... cũng không phải không được.”

Yêu Hồ hiểu được ý của Đại Thiên Cầu, mở to mắt, có chút không tin vào tai mình.

Yêu Hồ xăm soi nhìn Đại Thiên Cầu, không yên tâm hỏi, “Đại Thiên Cầu đại nhân, người bị cảm à?”

Đại Thiên Cầu lắc đầu, chăm chú nhìn y, “Ta không ghét người, cũng không ghét cùng người làm chuyện đó.”

Yêu Hồ sợ đến ngây người, nghĩ bụng, mị lực của mình còn khiến cho Đại Thiên Cầu ngủ một phát liền muốn định tình à?

Y sờ cảm một cái, suy tính một chốc, có chút bất an hỏi, “Đại Thiên Cầu đại nhân, người không phải là thích ta rồi đây chứ?”

Đại Thiên Cầu cup mắt xuống, không nhìn Yêu Hồ. Khóe miệng hắn khẽ nhếch, tỉnh táo nói rằng, “Không.

Chẳng qua đã lâu như vậy, đột nhiên cảm thấy thanh quy giới luật cũng chẳng có ý nghĩa gì. Mà người trên danh nghĩa là bạn hữu của ta, so với người bên ngoài tốt hơn nhiều.”

“Cũng đúng. Ngài trước giờ làm chính nhân quân tử lâu quá rồi. Thế gian nhiều thứ hay ho như vậy, cũng nên thử một lần.” Yêu Hồ hiểu được, nhưng cũng không đồng ý ngay, chỉ nói, “Để ta suy nghĩ một chút đã được không?”

Đại Thiên Cầu cũng không giục hấn, bình tĩnh uống một ngụm trà, “Được.”

10. Ads) - Chương 10

Yêu Hồ nói muốn suy nghĩ, cũng là thực sự cân nhắc. Y tuy phong lưu thành tính, nhưng cũng tự biết bản thân chỉ thích vui chơi, không muốn nợ tình.

Cho nên tuy nội tâm lệ rơi đầy mắt, nhưng cũng không dứt bỏ được khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành kia của Đại Thiên Cầu. Cũng có ý định nhất quyết từ chối chuyện này.

Nhưng ba ngày sau, y xám xịt ngồi cạnh Đại Thiên Cầu, bày tỏ mình tích đức ba đời mới đổi được một đoạn nhân duyên bèo nước gặp nhau với quốc sư đại nhân.

Đại Thiên Cầu mỉm cười nhìn y, không nói cũng biết vì sao Yêu Hồ đồng ý. Chẳng phải vì hôm qua, các trưởng lão đều biết Yêu Hồ lại trộm đến Văn Nguyệt Lâu, còn chính mắt thấy mấy nữ tử yêu kiều tìm tới cửa, luôn miệng nói đến tìm các chủ.

Các trưởng lão tức tái mặt, mặc cho Yêu Hồ giải thích y không biết các nàng cũng vô dụng.

Tuy Yêu Hồ là các chủ của Uyển Thiên Các, các trưởng lão cũng không cấm túc được y, nhưng họ lại phái người ngày đêm nhìn chăm chăm y, chỉ cần thấy Yêu Hồ ra ngoài lều lổng liên bẩm báo.

Địa vị khác biệt, các trưởng lão không thể răn dạy được y. Nhưng dù gì cũng là trưởng bối, ai cũng có thể tới khuyên bảo tận tình hơn một canh giờ, câu nào cũng là quốc sư đại nhân còn chưa đủ đẹp à? Mỹ nhân trong Uyển Thiên Các còn chưa đủ à? Sao còn ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt bôi nhọ danh dự Uyển Thiên Các?

Yêu Hồ đứng nghe đến xây xẩm mặt mày, trong lòng tự nhủ, thôi, từ giờ không dây vào.

Cứ thế hai ngày liền, Yêu Hồ không chịu nổi phát sầu, ngẩng đầu lại thấy Đại Thiên Cầu một thân đồ trắng đứng ở trước đình, mặt mày như ngọc, mắt sáng như sao, môi như điểm son, chu sa mai đỏ cũng chẳng đoạt nổi nửa phần điểm sắc từ hấn.

Yêu Hồ rút kinh nghiệm xương máu, tự thấy bản thân cô phụ sắc đẹp như thế khác gì cầm thú.

Ngày thứ hai liền tìm Đại Thiên Cầu mà đồng ý với đề nghị của hắn.

Đại Thiên Cầu nghe được đáp án mình muốn, lòng nhẹ đi một chút, lại nghe Yêu Hồ oán hận chuyện mấy ngày trước nữ tử đến tìm y mà y chẳng biết đây là ai, còn chẳng biết nợ tình từ đâu chui ra.

Đại Thiên Cầu chỉ yên lặng uống trà, bên môi lộ ra nụ cười.

Phòng ngủ có hai giường, một cái cuối cùng cũng thành đồ trang trí, Đại Thiên Cầu rốt cuộc có thể mỗi ngày đều ôm một cục lông vào lòng mà ngủ. Yêu Hồ bình thường đều biến thành tiểu hồ ly chui vào chăn, rụng ra một ít lông trắng. Đại Thiên Cầu mỗi ngày gom một ít liền có một túi lông to.

Đại Thiên Cầu cầm túi lông này, có chút ngượng ngùng đi tìm nữ đệ tử khéo tay trong các, hôm sau liền được ôm về một cáo nhỏ bằng nửa bàn tay rồi. Cáo nhỏ này giống Yêu Hồ như đúc, đôi mắt đậu đen, trên trán có yêu văn đỏ.

Cáo nhỏ được Yêu Hồ đặt ở đầu giường của họ, đôi khi còn được Yêu Hồ ôm đi ngủ, nhìn qua lại giống ôm con.

Đại Thiên Cầu ngẫu nhiên nhìn thấy cảnh này, bất giác buồn cười, lẳng lặng ngồi bên giường nhìn. Hắn biết thể chất của Hồ tộc, nam tử cũng có thể sinh con. Trước kia nghe nói cũng chỉ coi là tin đồn thú vị, giờ nhìn Yêu Hồ ôm cáo nhỏ như thế này, bỗng nhiên trong lòng nảy lên một niềm khao khát.

Nếu như, nếu như... Hắn cùng Yêu Hồ có một đứa bé, đứa bé ấy sẽ trông như thế nào?

Là một tiểu hồ ly khả ái như Yêu Hồ, hay là một Tiểu Thiên Cầu giống như hắn?

Sẽ là một tiểu nam hài nghịch ngợm hay là một tiểu cô nương nhu thuận đây?

Đứa trẻ sẽ biết gọi phụ thân trước, hay là gọi cha trước nhỉ?

Từng câu hỏi cứ thi nhau nối tiếp nhảy ra khiến Đại Thiên Cầu không tự chủ lộ ra tiểu ý, vừa cúi đầu đã thấy Yêu Hồ không tìm không phối ngủ phờ phạc bụng, hồn nhiên không biết băn khoăn của hắn.

Hắn cầm một chăn nhỏ thêu hoa, chuẩn bị đắp cho Yêu Hồ.

Chăn còn chưa kịp đắp, đột nhiên hắn cảm thấy trên ngực đau đớn khó tả, nơi bị ma khí xâm nhập như đang bị ngàn vạn con kiến nhấm nuốt.

Chấn nhỏ thêu hoa sen rơi trên đất, Đại Thiên Cầu cũng ngã xuống, hắn không nhìn được gì nữa, trước mắt chỉ có một màu đen mờ hồ.

Xa xa, hình như có tiếng ai đang thảng thốt gọi tên hắn.

Nhưng hắn chẳng còn sức lực đáp lời nữa rồi.

11. Ads) - Chương 11

Giây phút thấy Đại Thiên Cầu ngã xuống, Yêu Hồ nghĩ, trái tim y đã ngừng đập.

Y ôm hắn, trong nháy mắt mù mờ không biết mình nên làm gì, may mắn chút lý trí sót lại bảo hắn la lớn gọi người, mời y sư tới.

Y sư tới rất nhanh.

Bởi biết bệnh tình của Đại Thiên Cầu bất ổn, từ ngày Đại Thiên Cầu tới Uyển Thiên Các, Yêu Hồ đã đích thân mời hai vị danh y Huỳnh Thảo cùng Huệ Bĩ Thọ tới, đặc biệt mời bọn họ vào ngụ tại Uyển Thiên Các để đề phòng bất trắc.

Y chưa bao giờ nói với Đại Thiên Cầu chuyện này. Nếu có thể, y hy vọng không bao giờ cần phải làm phiền hay vị này.

Nhưng rốt cuộc cũng chỉ là hy vọng xa vời.

Huỳnh Thảo cùng Huệ Bĩ Thọ kiểm tra Đại Thiên Cầu xong, sắc mặt nghiêm trọng, lắc đầu với Yêu Hồ.

Yêu Hồ lạnh lùng, nét mặt vẫn rất tỉnh táo, “Phiền hai vị nói cặn kẽ tình huống cho ta.”

Huỳnh Thảo nhìn sắc mặt Yêu Hồ, bất an siết chặt nhánh cỏ dài trong tay, nhỏ giọng nói, “Đại Thiên Cầu đại nhân, có khả năng chỉ còn được nửa năm thôi.”

“Nửa năm thôi?” Yêu Hồ không tự chủ được cao giọng, “Không phải nói còn hơn một năm sao?”

Huệ Bĩ Thọ thở dài, “Ma khí xâm nhập nhanh hơn so với chúng ta tưởng.”

Ông lại nói, “Ma khí trong cơ thể Đại Thiên Cầu đại nhân xâm nhập vào tim đầu tiên. Nếu không phải do ngài ấy pháp lực cao cường nếu không đã sớm bỏ mạng, nếu không có biện pháp giúp ngài ấy kéo dài, chỉ

sợ...”

Huệ Bì Thọ không nói gì, chỉ lo âu nhìn Yêu Hồ.

Yêu Hồ mặt trắng bệch, vẫn cố giữ tỉnh táo hỏi, “Còn gì nữa không? Ngoại trừ thọ mệnh thì còn ảnh hưởng gì nữa không?”

Huỳnh Thảo liếc nhìn hắn, giọng nhỏ đi, “Còn, còn có, ma khí càng xâm nhập sâu vào cơ thể Đại Thiên Cầu đại nhân, có thể sẽ dẫn đến suy giảm ngũ giác...”

Trong phòng chốc lát không ai nói câu nào, chỉ có tiếng gió thổi ngoài cửa sổ.

Sáp nến chảy từng giọt từng giọt, từ từ đọng lại một bãi lớn.

Yêu Hồ sắc mặt âm trầm đáng sợ, vẻ ngoài phong lưu vui cười ngày thường chẳng còn sót lại chút nào, đôi mắt hổ phách ngưng tụ bão táp gió rền.

Huỳnh Thảo muốn nói gì đó, lại bị Huệ Bì Thọ kéo góc áo, nàng chu miệng không nói nữa.

Cũng may Yêu Hồ thu liễm rất nhanh, lấy lại tinh thần. Tuy trên mặt không còn cười, nhưng vẫn khôi phục vẻ mặt bình thản thường ngày. Y hướng về phía Huỳnh Thảo và Huệ Bì Thọ hành lễ, “Đa tạ nhị vị tương trợ, Uyển Thiên Các sẽ toàn lực báo đáp.”

Huỳnh Thảo cùng Huệ Bì Thọ khoát tay lia lịa. Bọn họ đều được Yêu Hồ ra tay giúp đỡ, vốn là thiếu nhân tình của y, chỉ là Yêu Hồ gì cũng không muốn, chỉ hy vọng họ tới giúp trị liệu cho Đại Thiên Cầu.

Nhưng chính họ cũng chẳng có cách nào.

“Thứ cho ta không thể đưa tiễn, bên ngoài sẽ có người dẫn hai vị trở về, làm phiền rồi.” Yêu Hồ nói.

Huỳnh Thảo và Huệ Bì Thọ không để ý tới mấy nghi lễ xã giao này, chỉ gật đầu nói lời từ biệt Yêu Hồ. Khi rời phòng, Huỳnh Thảo cắn môi, quay đầu lại nói với Yêu Hồ, “Yêu Hồ đại nhân, ngài cũng phải保重.”

Yêu Hồ cười cười, “Ta biết.”

Dưới ánh nến lung linh, đôi mắt y có vẻ ôn nhu dị thường.

- _____

Trong phòng chỉ còn lại Yêu Hồ và Đại Thiên Cầu.

Đại Thiên Cầu vô tri vô giác nằm trên giường, khuôn mặt anh tuấn mang vẻ an tĩnh bình thản.

Nhưng Yêu Hồ chỉ thích hấn lúc tỉnh, thích đôi mắt xanh lam ôn nhu nhìn y, gọi tên y, giống như năm đó trên Hắc Dạ Sơn.

Yêu Hồ nằm xuống bên cạnh Đại Thiên Cầu, nhẹ giọng nói, “Đại Thiên Cầu đại nhân ơi, còn có hai tháng nữa thôi là tới sinh nhật ngươi mà.”

Đại Thiên Cầu đương nhiên không thể trả lời, Yêu Hồ cọ đầu lên vai Đại Thiên Cầu, “Tiểu sinh đã chuẩn bị xong lễ vật rồi. Ta thay ngài thuê một chiếc thuyền hoa, ở Dạ Tâm Thành, giúp ngươi tổ chức sinh nhật. Trên núi còn có ôn tuyền, buổi tối ta còn mang ngươi đi đốt pháo hoa, đốt thật là nhiều, nhiều hơn bất cứ ai...”

Yêu Hồ vừa nói, nước mắt liền như chuỗi ngọc đứt dây, thấm ướt đóa hoa thêu trên vai Đại Thiên Cầu.

Y len lén chuẩn bị cho sinh nhật của Đại Thiên Cầu thật lâu rồi. Y muốn cho hấn một sinh nhật tốt nhất, đem tất cả mọi thứ tốt nhất dâng đến trước mặt Đại Thiên Cầu, người chưa từng được hưởng qua những điều đó.

Bởi rất nhiều năm rồi, chưa ai chúc mừng sinh nhật Đại Thiên Cầu.

Từ khi còn nhỏ đã được chọn làm thần quan, bị đưa đến thần miếu trên Hắc Dạ Sơn để tu hành.

Làm thần quan buộc phải thoát ly thế tục, không được có bất cứ mối ràng buộc nào với phàm giới. Bọn họ từ lúc vào thần miếu, liền không còn người thân, cũng chẳng còn tình cảm nữa. Tất cả những gì họ có chỉ là thần miếu.

Chuyện ăn mừng sinh nhật cũng là một loại giao lưu tình cảm của thế tục, đương nhiên không thần quan nào có.

Nhưng Đại Thiên Cầu vẫn nhớ sinh nhật mình. Hấn nhớ mình được sinh ra vào một ngày đầu xuân, trời còn chưa ấm áp, chỉ có thể thấy xuân trên mầm cây xanh nhạt nhỏ bé trên đầu nhánh cây.

Hàng năm vào sinh nhật mình, hấn sẽ lên vẽ lên tường một chiếc lá phong màu đỏ, coi như là sinh nhật rồi.

Khi Yêu Hồ tới, trên tường đã có rất nhiều lá phong, kéo dài thành một đường như một dải băng đỏ.

Yêu Hồ còn vì hiếu kỳ mà giơ vuốt lên lau đi, Đại Thiên Cầu cũng không giận, chỉ ôm y, giải thích cho y

những lá phong này tượng trưng cho điều gì.

Từ lúc hiểu được ý nghĩa của lá phong, Yêu Hồ chẳng cào nữa, chỉ lén nghĩ trong lòng, lá phong thì tính là cái gì, đợi tộc nhân của ta tìm tới, ta sẽ bảo bọn họ mang cả người về. Về Hồ tộc rồi, Đại Thiên Cầu muốn sinh nhật như thế nào liền làm thế đó.

Yêu Hồ suy nghĩ một chút, đắc ý vênh cả đuôi, nghiêng đầu liếm liếm mặt Đại Thiên Cầu.

“Nhưng người lại nuốt lời...”

Yêu Hồ tựa ở trên vai Đại Thiên Cầu, nắm lấy tay hắn, như quay lại Hắc Dạ Sơn năm ấy, cái ngày y bị tộc nhân tới đón về.

Lúc tộc nhân tìm tới, Đại Thiên Cầu vừa được ban cho danh hào thần quan sơ tuyển, phải đi thí luyện lần đầu tiên, cho nên hắn không thể không rời Hắc Dạ Sơn, đi nơi khác trừ yêu.

Hắn ước chừng chắc phải đi ba ngày. Trước khi đi đã chuẩn bị thức ăn cho Yêu Hồ, lại ôm y ngồi bên bệ cửa, nắm đệm thịt ước định, “Ba ngày sau ta sẽ về.”

Yêu Hồ không vui le lưỡi, nhưng vẫn liếm mặt Đại Thiên Cầu.

Nhưng ngày thứ hai sau khi Đại Thiên Cầu rời đi, tộc nhân của Yêu Hồ liền tìm tới.

Y ôm chặt gối của Đại Thiên Cầu không buông, lăn khắp giường, gào to muốn đợi Đại Thiên Cầu về, muốn mang Đại Thiên Cầu đi.

Tộc nhân của y thấy y đầu óc bị đung rồi, “Hồ tộc có bao giờ mang người ngoài về hả?”

Y không phục, “Tam thẩm còn không phải là người ngoài à, sao nàng còn được về Hồ tộc chứ?”

Tộc nhân cười rộ lên, “Chúng ta là vợ chồng mà. Các người có quan hệ gì hả?”

Y ôm gối suy nghĩ, “Thế thì ta cưới hắn về là được rồi chứ gì.”

Các tộc nhân cười lớn hơn, không cho là thật, chuẩn bị động thủ xách y về.

Y liền phi lên nóc nhà, nhất định không chịu về. Làm mọi người không còn cách nào, đành hứa với y, nếu mai Đại Thiên Cầu về thì chờ tới tối mai, đợi hắn về rồi sẽ mang hắn đi cùng, nếu không Yêu Hồ phải ngoan ngoãn đi về với họ.

Yêu Hồ gãi cằm rồi đồng ý. Đại Thiên Cầu nhất định làm theo lời hứa, nhất định sẽ về, đến lúc họ cùng nhau về Hồ tộc rồi không bao giờ chia xa nữa.

Nhưng y chờ đến chạng vạng ngày sau nữa, khi nắng chiều chiếu rọi rừng phong rực lên một mảnh tàn hồng, Đại Thiên Cầu vẫn chưa xuất hiện.

Y không từ bỏ, cố giải thích mới qua chạng vạng thôi. Y trèo lên cây phong cao nhất, nhìn về nơi xa mong được nhìn thấy thân ảnh quen thuộc đang trở về.

Mãi tới khi bóng đêm bao phủ khắp nơi, Đại Thiên Cầu vẫn chưa về.

Đại Thiên Cầu nuốt lời rồi.

Còn y bị tộc nhân lôi về, nhốt vào trọng địa, bế môn mất một năm. Tới khi đi ra, thì y cũng đã tới tuổi tu hành, liền bị đưa vào Uyển Thiên Các.

Sau này y cũng về Hắc Dạ Sơn tìm, nhưng trên Hắc Dạ Sơn đã chẳng còn thiếu niên tóc vàng năm ấy nữa.

Một lần từ biệt này mất mười bảy năm.

Lần tiếp theo gặp nhau, Đại Thiên Cầu đã là quốc sư danh trấn thiên hạ, mà y là Uyển Thiên Các Chủ, mặt dày tới cầu thân.

Yêu Hồ ghé vào đầu vai Đại Thiên Cầu, nước mắt đã thấm ướt cả khuôn mặt, mơ hồ nhìn thấy chính mình năm đó cố chấp chờ trên ngọn cây phong nhìn ra xa.

“Sao ngươi nuốt lời hết lần này tới lần khác thế?” Y lẩm bẩm, “Còn ta, sao ta không nghĩ cách nán lại thêm một chút chứ?”

Nếu như năm đó y chờ được Đại Thiên Cầu, bọn họ sẽ chẳng xa nhau lâu đến thế.

Đại Thiên Cầu sẽ không trở thành quốc sư, sẽ không bị ma khí hại thân.

Hắn sẽ có cả cuộc đời dài, sẽ gặp được người hắn yêu, cùng nàng nắm tay nhau tới đầu bạc răng long.

Mà không phải như bây giờ, sinh mệnh đếm ngược từng ngày, cứ như ngọn nến trong gió, chỉ giây sau có thể bị thổi tắt.

Yêu Hồ biến về hình dạng tiểu hồ ly, co rúc trên hõm vai Đại Thiên Cầu, kề cạnh đầu hắn, cùng hắn dựa

chung một nơi. Như những ngày còn ở Hắc Dạ Sơn.

12. Ads) - Chương 12

Đại Thiên Cầu phát hiện hắc mù rồi.

Khi hắc mở mắt ra, lại chỉ thấy một mảnh tối tăm. Hắc còn tưởng đã tối rồi mà trong phòng chưa đốt đèn. Nhưng ngay lập tức hắc ý thức được chuyện đó là không thể nào.

Hắc cảm giác được có người cầm tay hắc, giọng mừng rỡ, “Đại Thiên Cầu đại nhân, người tỉnh rồi.”

Là giọng của Yêu Hồ.

Hắc quay đầu lại, lại chẳng thấy được gương mặt quen thuộc kia. Trước mắt hắc lúc này là một thế giới chỉ có màu đen không điểm dừng, như đêm tối không trăng không sao.

Hắc nghĩ thâm, à, thì ra là mù rồi.

Cũng biết được mạng mình dài ngắn đến đâu, trong lòng hắc cũng chẳng quá bi thương, chỉ thấy đáng tiếc.

Không thể thấy được cảnh đẹp nhân gian này, không nhìn được Yêu Hồ nữa.

Hắc vẫn không tự chủ được mà cầm tay Yêu Hồ, như một kẻ lang thang trong ngày đông gặp được hơi ấm.

Yêu Hồ cũng thấy hắc bất thường.

Y đưa tay ra trước mắt Đại Thiên Cầu đừng đưa mấy cái. Cặp mắt xanh biếc của hắc mở to, lại chẳng phản ứng gì với động tác của y.

Nhất thời tâm Yêu Hồ lạnh xuống.

Y nhớ tới lời Huỳnh Thảo từng nói, “Ma khí nhập thể, sẽ làm tổn thương cơ thể, có thể sẽ dẫn đến suy giảm ngũ giác.”

Bây giờ, Đại Thiên Cầu đã không nhìn được nữa.

Viễn mắt Yêu Hồ đỏ lên, nước mắt lưng tròng nhưng không hề rơi xuống, giả vờ buông lỏng nói, “Đại Thiên

Cầu đại nhân có khó chịu chỗ nào không? Y sư nói do ngài mệt mỏi quá độ, nghỉ ngơi nhiều một chút là được. Họ cũng kê vài thang thuốc có chút thương tổn đến mắt, cho nên ngài tạm thời sẽ không nhìn thấy. Nhưng sau khi uống xong thuốc thì sẽ không sao nữa đâu.”

Đại Thiên Cầu nghe giọng Yêu Hồ hơi cao, trong lòng thấy hơi buồn cười. Con hồ ly này nói dối cứ như hạ bút thành văn, giọng nói còn run run thế kia, người lại trấn định vô cùng, cứ như chữ nào cũng thật vậy.

Đáng tiếc hắn không mắc lừa.

Đại Thiên Cầu ngồi dậy, nhẹ nhàng kéo Yêu Hồ vào lòng.

Hắn cảm giác được lỗ tay Yêu Hồ run rẩy, nhưng vẫn thuận theo mà bất động, còn trở mình để cho hắn thuận tay ôm.

Thực sự là một con hồ ly ngốc nghếch, Đại Thiên Cầu thầm nghĩ, ngược lại mơ hồ đau đớn.

Hắn gác cằm lên đỉnh đầu Yêu Hồ, chớp mũi còn mơ hồ ngửi thấy mùi hương thanh lạnh đặc trưng của y, thấp giọng rõ ràng nói từng chữ, “Xin lỗi, ta đã hứa với người rằng sẽ cố gắng sống sót, nhưng ta sợ là ta phải nuốt lời rồi.”

Yêu Hồ trong ngực hắn cứng người, tay vô ý thức siết chặt áo bào của hắn.

Đại Thiên Cầu làm bộ không phát hiện, tay nhẹ nhàng sờ gáy Yêu Hồ, mang theo ý tứ trấn an mà ve vuốt.

Hắn biết Yêu Hồ trong lòng đang khóc, nhưng không ra tiếng, chỉ nức nở như động vật nhỏ. Nước mắt Yêu Hồ nhanh chóng thấm ướt áo bào, lại chảy vào tim hắn, khiến tim hắn cũng đau.

Nhưng ngoại trừ vỗ về sau lưng y như dỗ con nít, hắn lại chẳng thể làm gì.

Chưa bao giờ hắn hiểu rõ như bây giờ, rằng hắn cùng Yêu Hồ đã định trước không cách nào kết duyên.

Trước hôm nay, hắn tuy biết thân mình đã tàn, nhưng vẫn ảo tưởng rằng hắn thực sự còn một chút cơ hội, nếu như may mắn sống sót, hắn có thể cùng Yêu Hồ chân chính trở thành bạn lứa, cùng xây dựng gia đình.

Nhưng ở đời biết bao chuyện không được như ý.

Cuối cùng hắn vẫn thua trong tay thiên đạo.

Đại Thiên Cầu cọ cằm trên đầu Yêu Hồ, im lặng lộ ra một nụ cười khổ sở.

Hắn nhớ lại khoảng thời gian hắn ở cùng Yêu Hồ. Cảm giác dài hơn một đời, nhưng nghĩ kỹ lại, phẳng phất chỉ như một hồi mộng đẹp, trong mộng từng có sơn hà nhật nguyệt, mở mắt ra lại chẳng còn gì.

Chuyện duy nhất đáng mừng là từ đầu đến cuối chỉ có mình hắn chìm đắm trong giấc mộng này.

Dù hắn chẳng còn là hắn, Yêu Hồ vẫn sẽ là Yêu Hồ.

Bọn họ dù sao cũng hai người đôi ngả.

Khi hắn đi rồi, Yêu Hồ sẽ thương tâm, sẽ rơi nước mắt, nhưng cũng chỉ là vì họ từng quen biết, vì thuở niên thiếu hắn từng cứu y.

Thương tâm kia là thật, nước mắt kia là thật, nhưng thời gian sẽ giúp hắn lau sạch cho y.

Đại Thiên Cẩu nhắm nghiền hai mắt, khóe miệng vẫn mỉm cười, nhưng từ khóe mắt đã lăn ra một giọt lệ, biến mất trong mái tóc của Yêu Hồ.

- ———

Vẫn chưa đến đoạn ngược đầu hồi những người nhảy hố =)))))) đoạn ngược hơn còn đang đợi các cô ở đằng sau, stay tuned =))))))))

13. Ads) - Chương 13

Từ khi Đại Thiên Cẩu không nhìn được nữa, hắn với Yêu Hồ cũng chẳng còn ngủ cùng nhau.

Đại Thiên Cẩu nói, ban đêm hắn ngủ nông, muốn ngủ một mình cho đỡ phiền tới Yêu Hồ.

Đương nhiên là nói dối.

Yêu Hồ trầm mặc, chỉ cười, bảo được thôi.

Nhưng đêm đến, sau khi Đại Thiên Cẩu ngủ rồi, Yêu Hồ lại biến về hình tiểu hồ ly, rón rén tới bên gối Đại Thiên Cẩu, trộm gối đầu cùng hắn.

Đại Thiên Cẩu mấy lần sờ được lông hồ ly bên gối, lại coi như không biết gì.

Ánh trăng ngoài cửa phủ lên một người một hồ ly, cả hai đều ôm tâm sự nhưng không ai mở lời.

Sang năm mới, Yêu Hồ lại tới Hoa Đình Châu.

Với bên ngoài, Hoa Đình Châu chỉ mở mỗi năm một lần. Nhưng Yêu Hồ thì lúc nào cũng có thể lui tới.

Thanh Hành Đăng vẫn biếng nhác tựa trên cây đèn hoa lệ của nàng, bên cạnh là cây anh đào không bao giờ tàn. Trên cây anh đào vẫn buộc hàng vạn tấm hoa nguyệt xuân phong, hơi lắc lư trong gió.

Thấy Yêu Hồ đi tới, Thanh Hành Đăng cũng không ngạc nhiên, nàng đã sớm biết.

Nàng liếc nhìn Yêu Hồ, lấy ra một hộp gỗ dài dưới án thư, trên hộp điêu khắc một con phượng hoàng muốn vỗ cánh bay, thoang thoang còn có mùi thơm lạ lùng như ảo mộng.

“Hoa phượng hoàng một ngàn năm mới nở hoa. Ta chỉ có một bông này. Khó khăn lắm mới giành được từ chỗ Hỏa Phượng Hoàng đấy.” Thanh Hành Đăng nói.

Yêu Hồ mở hộp ra nhìn, một gốc cây toàn thân đỏ rực nằm trong hộp gỗ, cánh hoa diễm lệ như được tạc từ bảo thạch, rõ ràng mang sắc đỏ như lửa nóng, nhưng lại hiện lên vẻ sáng bóng lạnh băng.

Yêu Hồ trong lòng đã định, hướng về phía Thanh Hành Đăng thi lễ, “Đại ân này không lời nào cảm tạ hết được.”

Thanh Hành Đăng không chịu lễ này của y, lạnh lùng quay đi, nói rằng, “Hoa phượng hoàng chỉ trấn an được ma khí, tối đa cũng không chống nổi ba tháng đâu.”

“Ta biết.” Yêu Hồ cười, lại nhìn hoa phượng hoàng, lẩm bẩm nói, “Ba tháng cũng đủ rồi.”

Yêu Hồ cũng không nán lại Hoa Đình Châu lâu. Cùng Thanh Hành Đăng nói câu được câu mất, nhìn sắc trời liền vội vã rời đi.

Mấy ngày nay y luôn về để dùng bữa tối cùng Đại Thiên Cầu.

Lần này y rời đi, Thanh Hành Đăng vốn gần như chưa bao giờ đi ra khỏi phạm vi cây anh đào lại đi tiễn y.

Nàng nhìn Yêu Hồ lên thuyền, rõ ràng đã nói lời từ biệt rồi, lúc thuyền muốn rời bến, nàng lại nắm chặt tay áo Yêu Hồ, bàn tay nhỏ còn lộ gân xanh, dường như chỉ cần buông tay, người trước mắt này sẽ biến mất.

Nhà dò không thể không dừng động tác lại.

Yêu Hồ thấy mắt Thanh Hành Đăng đã đỏ lên.

Nàng đứng trong gió đêm, cả tóc cùng vạt váy xanh đều theo gió tung bay, trên mặt còn đang cổ giả vờ trấn định, nước mắt cứ lăn tròn trong hốc mắt không chịu rơi xuống.

Y quen biết Thanh Hành Đăng nhiều năm như thế, cho tới bây giờ nàng vẫn trưng khuôn mặt lạnh lùng cao ngạo, chưa bao giờ có vẻ mắt không chế như vậy.

Nếu như bình thường, y nhất định phải cười nhạo nàng một phen.

Nhưng hôm nay, y không cười nổi.

Y nghe thấy giọng Thanh Hành Đăng run rẩy hỏi mình, “Đại Thiên Cầu, không còn nhiều thời gian có phải không?”

Yêu Hồ nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Nước mắt Thanh Hành Đăng liền lăn chã rơi.

Có một giọt rơi vào tay Yêu Hồ, so với gió mùa đông còn lạnh hơn.

Yêu Hồ vẫn trở về Uyển Thiên Các trước hoàng hôn.

Y lấy được hoa phượng hoàng nhưng không nói cho Đại Thiên Cầu biết, mà hôm sau đích thân xuống bếp làm điểm tâm. Sáu khối bánh trắng nhỏ nằm trong đĩa sứ, trên đỉnh rưới mật hoa hồng nhuộm màu cánh hoa, cả đĩa lại thành một bông hoa, so ra không kém điểm tâm của Phong Trai chút nào.

Trong sáu khối bánh này đều cất giấu vài cánh hoa phượng hoàng, vị ngọt của mật hoa hồng vừa vặn che đi vị đắng đặc trưng của hoa phượng hoàng.

Bình thường Yêu Hồ mà tự thân xuống bếp, chắc chắn sẽ cao hứng mà đi tới trước mặt Đại Thiên Cầu khoe khoang, dâng lên như hiến vật quý.

Nhưng hôm nay y do dự hồi lâu, cuối cùng gọi một tiểu đồng tới, để nó đưa cho Đại Thiên Cầu, nói là trà bánh hàng ngày.

Y cũng biến thành tiểu hồ ly, nhẹ nhàng trèo lên nhánh cây cạnh cửa sổ, đợi tận mắt thấy Đại Thiên Cầu ăn hết sáu khối bánh mới thở phào nhẹ nhõm.

Thánh phẩm hoa phượng hoàng, về mặt chữa thương không phải là nói ngoa. Khi Huỳnh Thảo chẩn bệnh cho Đại Thiên Cầu, khuôn mặt tỏ vẻ mừng rỡ, khẳng định ma khí trong cơ thể Đại Thiên Cầu bị chế trụ rồi.

Yêu Hồ một bên thở ra nhẹ nhõm, trong lòng muốn đem Thanh Hành Đăng lên bàn thờ mà cúng.

Đại Thiên Cầu lại nghi hoặc nhíu mày.

Đợi Huỳnh Thảo đi rồi, trong phòng chỉ còn có hắc và Yêu Hồ mới hỏi, “Người cho ta ăn gì thế?”

Yêu Hồ muốn chống chế, tỏ vẻ người nói gì ta không hiểu.

Đại Thiên Cầu chỉ thản nhiên nói, “Đừng gạt ta.”

Hắc không nhìn thấy, nhưng đôi mắt xanh biếc vẫn dễ dàng khóa trụ Yêu Hồ, không giận tự uy.

Yêu Hồ rụt cổ, cân nhắc nhiều lần mới rậm rì nói, “Chỉ là một gốc cây phượng hoàng thôi.”

Đại Thiên Cầu bị tức đến bật cười, “Chỉ là một gốc cây phượng hoàng thôi? Người đào rỗng của cải hoàng thất, họ cũng không móc ra được cho người ba cây phượng hoàng. Các chủ thể nhưng hay lắm, đem tặng cho một kẻ hấp hối sắp chết.”

Câu này đúng là nặng lời.

Yêu Hồ lập tức đứng lên, tức giận đến ngực muốn nổ tung, hung dữ nhìn chằm chằm Đại Thiên Cầu, như thể ngay giây sau đã nhào sang đánh hắc một trận.

Đại Thiên Cầu cũng biết mình lỡ lời, nhưng cắn răng nhất quyết không xin lỗi.

Hắc tức giận không phải vì cây phượng hoàng trân quý bao nhiêu. Mà vì hắc biết thuở thiếu thời Yêu Hồ đã chịu tổn thương, bây giờ dù tu vi không tầm thường, nội lực lại hơi mỏng. Một gốc phượng hoàng này vừa vụn cho y điều dưỡng, còn có thể giúp y tịnh tiến nhanh hơn.

Thế mà tên này lại mang cây phượng hoàng cho hắc ăn, cho một kẻ đã định trước chẳng còn sống lâu nữa, chỉ để kéo hơi tàn thêm mấy tháng.

Đại Thiên Cầu càng nghĩ càng tức giận. Hắc không nhìn được nữa, cũng không nhìn thấy vẻ mặt tức giận lại thương tâm của Yêu Hồ, lời nặng hơn cũng dám nói ra.

“Các chủ không cần hao tâm tổn sức với ta làm gì. Ta bây giờ tuy không như trước, nhưng vẫn còn thủ hạ có thể sai phái tìm thuốc cho ta. Ý tốt của các chủ ta hiểu được. Nhưng giữa các chủ với ta cũng chỉ là một tờ khế ước phu thê, thực sự không cần phải như vậy.”

“Ngày khác ta nhất định báo đáp ân của các chủ.”

Lời như kim đâm. Không gian lại càng thêm im lặng.

Yêu Hồ nhìn chăm chăm Đại Thiên Cầu. Y cũng là tức tới cười nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ý Đại Thiên Cầu đại nhân, là ta xen vào việc của người khác rồi.” Yêu Hồ khinh miệt cười, dù Đại Thiên Cầu không nhìn được, chỉ nghe giọng cũng đủ chói tai, “Ngài không cần phải trả nợ ta chuyện hoa phượng hoàng. Trước đây ngài cứu ta một mạng, bây giờ hoa phượng hoàng này coi như là ân ta trả ngài. Từ nay về sau chúng ta không ai nợ ai.”

Yêu Hồ phát tay áo muốn đi ra. Lúc bước qua cửa lại như nhớ ra chuyện gì.

Y quay đầu nhìn Đại Thiên Cầu.

Đại Thiên Cầu ngồi tựa vào cửa sổ, lông mi dài rũ xuống, cả người tắm trong ánh sáng, đường nét khuôn mặt như được thợ thủ công tỉ mỉ điêu khắc ra. Dù đôi mắt xanh lam như một đôi bảo thạch bị che phủ, chẳng còn ánh sáng như xưa, lại thêm vẻ vô tội mịt mờ, khiến người ta muốn hôn lên đôi mắt ấy.

Nhưng cũng chính là người này, lời nói ra tổn thương người ta còn hơn đao kiếm.

Yêu Hồ giấu cợt cong khóe miệng, thở hắt ra, nói rằng, “Đại Thiên Cầu đại nhân, có chuyện này ta không thể không xin lỗi ngài. Mong ngài ngày mai dọn ra khỏi viện này. Ta sẽ chuẩn bị cho ngài một nơi khác thanh tịnh hơn, thích hợp để ngài dưỡng bệnh.”

Yêu Hồ thấy Đại Thiên Cầu kinh ngạc quay lại. Dù đã mất đi thị lực, hắn vẫn dễ dàng “nhìn” đúng chỗ Yêu Hồ.

Y chỉ cười cười, giải thích với Đại Thiên Cầu, “Lẽ ra không cần như vậy, nhưng tiểu sinh đã tìm được người định mệnh rồi. Hai ngày nữa nàng sẽ tới Uyển Thiên Các. Dù nàng hiểu cho hôn ước giữa ta và ngài, nhưng chúng ta cùng ở trong một phòng lại không được hay cho lắm, nên chỉ có thể để ngài rời đi thôi.”

Yêu Hồ lại nói, “Ta vốn muốn chuẩn bị thời gian thương lượng với ngài, nhưng nếu ngài đã muốn phân rõ giới hạn với tiểu sinh như vậy, thế thì tiểu sinh cũng không cần phải khó xử nữa.”

Yêu Hồ không nhìn phản ứng của Đại Thiên Cầu, chỉ khom người hành lễ với hắn, “Vừa rồi quấy rầy quá nhiều, thực xin lỗi. Bây giờ ta rời đi ngay. Ngày mai sẽ sai người tới giúp ngài thu dọn đồ đạc.”

Yêu Hồ nói xong liền đi, liếc cũng không liếc người bên cửa sổ một cái.

Bước chân y dần dần đi xa, chỉ còn lại Đại Thiên Cầu lẳng lặng ngồi bên cửa sổ không nhúc nhích, dường như đã trở thành một pho tượng khắc.

Rất lâu sau, Đại Thiên Cầu đưa tay lên sờ lồng ngực. Rõ ràng còn đang đập vang dội như vậy, mà lại như đã trống rỗng rồi.

Trong lòng hắn rõ ràng là thiếu mất thứ gì.

Là người trong lòng hắn, bỏ hắn mà đi.

Hắn biết sớm muộn ngày này sẽ tới, nhưng vẫn cảm thấy khổ sở.

14. Ads) - Chương 14

Ngày thứ hai Yêu Hồ đúng hẹn, sai người tới đổi viện tử cho Đại Thiên Cầu. Y không thấy bóng dáng, chỉ phải rất nhiều người qua đây.

Yêu Hồ còn đưa tới cả người hầu thiếp thân của hắn.

Đại Thiên Cầu nắm đó từ quốc sư vị, chỉ giữ lại danh hào, thuộc hạ cũng có mấy người trung thành theo hầu tới Uyển Thiên Các. Chỉ là khi hắn vừa tới Uyển Thiên Các, Yêu Hồ liền tự tay sắp xếp tất cả, người hầu theo hắn lại chẳng có việc gì làm, sau được hắn đồng ý, Yêu Hồ liền để cho bọn họ cùng tu hành và làm nhiệm vụ với đệ tử Uyển Thiên Các, cứ năm ngày lại tới báo cáo cho Đại Thiên Cầu một lần.

Lần này chuyển viện tử, Yêu Hồ cũng không quên bọn họ, triệu hồi tất cả lại để bọn họ hàng ngày hầu hạ Đại Thiên Cầu.

Hành động này rõ ràng thể hiện sự tri kỷ, nhưng cũng thật lạnh lùng.

Đúng phong cách của Yêu Hồ.

Người hầu của Uyển Thiên Các rất nhanh nhẹn. Chỉ một buổi sáng đã an bài thỏa đáng, cung kính mời Đại Thiên Cầu tới viện tử mới.

Toàn bộ quá trình chuyển nơi ở, Đại Thiên Cầu chưa hỏi câu nào, không hỏi mình sẽ ở đâu, không hỏi vì sao Yêu Hồ không xuất hiện.

Người hầu tới thỉnh hần rời tới viện tử mới, hần phải đi rồi.

Khi bước qua cánh cửa, hần đột nhiên ý thức được, hần ở nơi đây sắp được một năm rồi. Nhưng từ nay về sau, viện tử này, phòng ngủ kia, cùng với chủ nhân của nó, chẳng còn chút quan hệ gì với hần nữa.

Trong lồng ngực lại truyền tới cảm giác đau đớn khó thở, cứ như có ai đang móc tim của hần ra, tàn nhẫn mà ném vào hai cực băng sơn liệt hỏa, cùng lúc chịu dày vò.

Nhưng hần không để lộ ra nét mặt khác thường, bước chân vẫn vững vàng, nhẹ nhàng bước ra khỏi tiểu viện.

Tiểu viện mới của hần được Yêu Hồ an bài ở góc Tây Nam Uyển Thiên Các, gần như là nơi cách chỗ ở cũ xa nhất.

Viện này khá rộng, vào cửa có đá cuội rải thành một con đường nhỏ. Nhắm hai mắt cũng có thể tới phòng. Trong vườn hoa không biết bao nhiêu là kỳ hoa dị thảo, bốn mùa tươi tốt, được cắt tỉa quy củ, không có cành cây nào sà ra bên đường, bên cạnh đều có lan can ngăn lại, trên lan can còn có tay vịn cùng ghế ngồi, cứ cách vài bước lại có một chiếc chuông nhỏ. Tuy không thú vị như tiểu viện cũ, nhưng sau khi dạo một vòng trong sân, Đại Thiên Cầu phát hiện tuy hần không nhìn thấy, nhưng nhờ những thứ trong sân trợ giúp mà hần vẫn có thể tự mình đi lại.

Vừa vào phòng, Đại Thiên Cầu đã ngửi thấy mùi hương quen thuộc, thanh nhã hợp lòng người, khiến người ta liên tưởng tới hoa hạnh ngày xuân trong mưa phùn. Đây là huân hương hần từng hay dùng, giá trị không nhỏ. Người bình thường muốn mua cũng chưa chắc mua được. Yêu Hồ thể mà lại xa xỉ mang huân hương cho hần dùng.

Đại Thiên Cầu hơi cúi người, sờ lướt qua áo ngủ bằng gấm trên giường, còn có học tử bên giường bày biện đồ dùng hàng ngày. Tuy không nhìn thấy, chỉ bằng cảm giác hần cũng biết những thứ này đều chiếu theo phòng của Yêu Hồ mà bố trí, hoặc có lẽ, Yêu Hồ dọn cả căn phòng ấy tới đây cho hần.

Hần theo ký ức ngồi xuống một chiếc ghế mây, như đoán được mà mò tới một chiếc gối ôm, đường may trên gối lộn xộn, sờ vào chỉ thấy thô ráp.

Một cái gối ôm xấu xí như vậy, cô nương nào nhìn thấy cũng sẽ ghét bỏ. Đại Thiên Cầu lại cẩn thận ôm vào lòng, ngón tay thon dài khẽ vuốt ve theo hình dáng cái gối.

Cái gối ôm này là do Yêu Hồ làm từ hai tháng trước. Có một hôm sau giờ Ngọ, Yêu Hồ rảnh rỗi ngồi ở hành lang, tự nhiên nghĩ tới năm đó trên Hắc Dạ Sơn, Đại Thiên Cầu từng làm cho y một cái đệm nhỏ làm giường.

Y đột nhiên thấy hứng thú, cũng muốn làm cái gì đó cho Đại Thiên Cầu, bèn cầm một đồng vải với bông, làm ra một cái gối ôm xấu đến cay mắt chó.

“Để người khác biết đây là gối ôm dành riêng cho Đại Thiên Cầu đại nhân, ta phải thêu tên người lên mới được.” Trong ký ức, Yêu Hồ cười hì hì nói vậy.

Rõ ràng chẳng thể thấy được gương mặt y nữa, trong đầu Đại Thiên Cầu vẫn còn nguyên vẹn dáng vẻ cười đến thích ý của Yêu Hồ.

Nhưng mà sự khéo tay của Yêu Hồ làm người ta không dám nhìn thẳng, ba chữ Đại Thiên Cầu xiêu xiêu vẹo vẹo, đường may kém đến không nói nổi.

Chỉ có Đại Thiên Cầu mới không ngại xấu mà giữ bên người thôi.

Vừa rồi rồi ren một phen, Đại Thiên Cầu không còn lòng dạ nào nghĩ tới vật tùy thân, cũng không nhớ còn có chiếc gối này.

Nhưng giờ đây khi thấy nó ở trong căn phòng này, ngay cả vị trí cũng giống như xưa.

Cứ như giấy sau sẽ có một con hồ ly nho nhỏ nằm úp sấp ở trên đó, đặc ý kêu lên, “Đại Thiên Cầu đại nhân, người thích gối ôm ta làm phải không?”

Đúng vậy, ta rất thích.

Ta cũng rất thích người.

Đại Thiên Cầu lặng lẽ trả lời trong lòng. Những lời này lặn qua lộn lại ở đầu lưỡi hắn đã nghìn lần có dư, thủy chung vẫn không thể nói ra ngoài.

Từ này về sau, hắn cũng không còn cơ hội để nói nữa.

Mới vừa rồi, khi đang trên đường tới đây, hắn còn nghe được bọn họ xì xào bàn tán.

Giọng nói vừa thờ dài vừa đồng tình, thảo luận các chủ hoa tâm của họ sáng nay mang về một mỹ nhân, tuyên cáo đó đây là người định mệnh của mình, làm các trưởng lão giận muốn chết mà không làm gì được.

Thanh âm của các nàng đề rất thấp, Đại Thiên Cầu vẫn nghe được. Hắn là đại yêu, thính lực nhạy bén hơn người thường rất nhiều.

Nhưng đến đuôi lông mày hắn cũng không động một cái, cứ như không nghe thấy gì, chỉ trầm mặc đi tới tiểu viện xa xa kia.

Yêu Hồ tìm được người định mệnh rồi, đây là chuyện tốt, hắc lạng lẽ nghĩ. Y còn sống rất lâu, sẽ cùng người ấy trải qua đời này tới đầu bạc răng long.

Nàng sẽ yêu thương Yêu Hồ cả đời, sẽ không nửa đường vứt bỏ y.

Cả một đường hắc chỉ nghĩ chuyện này, nghĩ mãi nghĩ mãi, chính hắc cũng tin là như vậy.

Đại Thiên Cầu ngồi trên ghế mây, không tự chủ được siết chặt gối ôm trong tay, như là thấy lạnh.

Rõ ràng bên trong còn đốt lò sưởi, ấm áp như ngày xuân.

Đại Thiên Cầu nhẹ nhàng vuốt ve chiếc gối, đột nhiên cảm giác bên dưới cộm lên gì đó. Hắc đem ngón tay lần mò bên cạnh ba chữ Đại Thiên Cầu, ngoại trừ tơ lụa mềm mại, còn mò được một hình thù nho nhỏ mới thêm vào, nhưng sờ mãi vẫn không biết là gì.

Nếu như Đại Thiên Cầu có thể nhìn thấy, sẽ thấy ngay hình thù nho nhỏ mọc ra này, là một tiểu hồ ly lông trắng xấu xí. Tay nghề thêu của người kia cực kỳ vụng về, phải thức suốt đêm may vá mới xong.

15. Ads) - Chương 15

Tuy ở nơi hẻo lánh, Đại Thiên Cầu vẫn nghe được rất nhiều chuyện về Yêu Hồ.

Nữ tử y mang về tên là Tiêu Đồ, luôn nằm trong một cái vỏ sò rất lớn, có người nói nàng quanh năm ngụ tại long cung. Yêu Hồ vì nàng mà đào sân làm thành ao, mùa đông không có hoa sen, y liền dùng linh lực thúc đẩy hoa nở, tạo thành hồ sen như mùa hè. Dưới đáy ao còn có rất nhiều món đồ trân bảo, trong đêm tối sẽ phát sáng để lấy lòng Tiêu Đồ.

Lại nghe nói Tiêu Đồ thích son. Hơn phân nửa cửa hàng son trong thành đều bị Yêu Hồ mua sạch, còn có những thương nhân ở trấn khác nghe nói, đứng xếp hàng bên ngoài Uyển Thiên Các, đợi trình lên để Tiêu Đồ chọn lựa.

Hạ nhân đồn đãi, các chủ trước đây chưa bao giờ để bụng ai như vậy, chỉ sợ lần này thật sự động tâm rồi, e rằng ít ngày nữa sẽ cử hành hôn lễ, chính thức cưới nàng làm phu nhân.

Những câu nói cứ khe khẽ theo gió bay tới chỗ Đại Thiên Cầu.

Hắc lại chẳng nói gì. Nhưng nhóm người theo hầu hắc, Nha Thiên Cầu, nghe được tin này, mấy ngày nay liền rất cẩn trọng. Bọn họ không biết chân tướng hôn ước của Đại Thiên Cầu cùng Yêu Hồ, chỉ cho là họ thật sự lưỡng tình lưỡng duyệt về bên nhau, cho nên ai cũng phát sầu. Có kẻ tính tình nóng nảy muốn liều mình đi tấn Yêu Hồ, cũng may bị người khác dè xướng.

Một phòng toàn người, lại chỉ có Đại Thiên Cầu bình tĩnh.

Trước đó vài ngày, hấn gặp vị Tiêu Đồ cô nương kia rồi.

Tiêu Đồ cô nương cũng rất thú vị. Uyển Thiên Các rộng như vậy, nàng lại có bản lĩnh lạc tới tận cửa viện của Đại Thiên Cầu, còn kéo theo vỏ sò khổng lồ nặng nề kia.

Lúc Đại Thiên Cầu thấy nàng, nàng còn đang bị mặt trời hun cho hấp hối, hữu khí vô lực núp trong vỏ sò, vừa nhìn thấy Đại Thiên Cầu liền mừng rỡ xin giúp đỡ.

Nhưng vừa thấy rõ người kia là ai, nàng lập tức sợ hãi thét lên một tiếng, co lại run rẩy trong vỏ sò.

Đại Thiên Cầu bị phản ứng của nàng làm cho bất đắc dĩ, nhin không được oán thầm trong lòng. Tốt xấu gì hấn cũng là người danh chính ngôn thuận cưới hỏi hoàng cung với Yêu Hồ, tự nhiên bị người ta tháo gỡ nhân duyên không nói, bây giờ lại thành kẻ ác là thế nào?

Nhưng hấn cũng không thể để Tiêu Hồ nằm úp sấp ngoài cửa. Nơi đây ít người qua lại, đợi tới lúc có người tới, chỉ sợ Tiêu Đồ thành cá khô rồi.

“Muốn vào uống chén nước không?” Đại Thiên Cầu hỏi.

Tiêu Đồ đang ôm đầu mình run lẩy bẩy, nhìn kỹ lại thấy Đại Thiên Cầu đẹp quá, còn đẹp hơn cả búp bê hôm qua Yêu Hồ cho nàng xem, bỗng nhiên muốn lại gần hấn. Đại Thiên Cầu tuy gương mặt luôn lạnh lùng, khí chất lại rất bình thản. Tiêu Đồ nhìn lên hấn trong vỏ sò một lúc, giữa chết vì phơi nắng với đi vào trong viện, nàng chọn cái sau.

Uống hết mấy cốc nước lớn, Tiêu Đồ mới cảm thấy sống lại.

Nàng len lén đánh giá Đại Thiên Cầu cùng gian viện tử này, trong mắt đều là hiếu kỳ không giấu nổi. Đại Thiên Cầu ngược lại không nhìn thấy gì, cũng không để ý. Nhưng Nha Thiên Cầu đứng sau lưng hấn lại không dễ tính như vậy, bày ra vẻ mặt hung thần ác sát nhìn Tiêu Đồ, trong lòng đã gán cho nàng cái danh tiểu yêu tinh.

Tiêu Đồ suýt bị dọa khóc, ôm cái ly không biết làm sao.

Qua một lúc lâu, nàng cẩn thận lấy ra một chiếc nhẫn đá mắt mèo từ túi nhỏ tùy thân, tay run lẩy bẩy đưa cho Đại Thiên Cầu, giọng còn sợ hãi, “Cám ơn trà của người.”

Nha Thiên Cầu suýt nổi giận, Đại Thiên Cầu giơ tay lên ngăn lại.

Hắn không biết Tiêu Đồ đưa gì cho hắn, cầm trong tay mới biết là nhẫn. Hắn cũng không để bụng, chỉ hỏi Tiêu Đồ, “Sao lại đưa cái này cho ta?”

Tiêu Đồ vẫn đang khiếp sợ, nhỏ giọng trả lời, “Yêu Hồ đại nhân dạy, người nào tốt với ta, liền báo ân cho người đó. Ta cũng chỉ có những thứ này.” Nàng nhớ ra gì đó, dốc túi nhỏ ra, đổ ra một đồng đồ chơi nhỏ, đều là chút nhẫn hay đá quý, rồi đẩy hết những thứ này tới trước mặt Đại Thiên Cầu, nghiêm túc nói, “Những thứ này, những thứ này cũng có thể cho người.”

Đại Thiên Cầu cong khóe miệng. Hắn nhìn ra, Tiêu Đồ cô nương này có lẽ phân nửa cuộc đời chưa bao giờ tiếp xúc với bên ngoài quá nhiều, đối nhân xử thế chốn phàm trần cũng không biết gì cả, tâm tình đơn thuần khả ái.

Cũng khó trách... Yêu Hồ thích nàng như vậy.

Ý cười bên môi Đại Thiên Cầu biến mất, hắn đẩy châu báu trong tay Tiêu Đồ về, “Vài chén trà thôi, không cần đáp lễ nhiều như vậy.”

Tiêu Đồ có chút không biết làm sao, nhưng thấy Đại Thiên Cầu không tức giận, lại ngoan ngoãn bỏ đồ vào túi nhỏ, nghĩ bụng lúc về phải hỏi Yêu Hồ đại nhân xem, có phải nàng lại làm gì sai không.

“Yêu Hồ... có khỏe không?” Đại Thiên Cầu do dự, vẫn là hỏi ra miệng.

Tiêu Đồ luống cuống nhìn đuôi mình, lại nhìn Nha Thiên Cầu hung ác trừng nàng, cổ rút lại, nhanh chóng trả lời. “Khỏe lắm ạ.”

Đáp án trong dự liệu, Đại Thiên Cầu tự cười nhạo mình, Yêu Hồ sao lại không khỏe chứ? Y là các chủ Uyển Thiên Các, có mỹ nhân bầu bạn, làm sao lại không như ý được.

Tiêu Đồ trong vỏ sò có chút đứng ngồi không yên. Nàng giống như làm chuyện gì trái lương tâm, bất an không dám nhìn Đại Thiên Cầu. Vỏ sò càng lúc càng khép lại, nàng cũng chui sâu vào trong muốn trốn tránh.

“Tiêu Đồ cô nương.”

Nghe được Đại Thiên Cầu đang gọi, Tiêu Đồ bất đắc dĩ thò đầu ra.

Đại Thiên Cầu nghe thấy động tĩnh, nhẹ giọng nói, “Ta biết thân phận của ta với Tiêu Đồ cô nương có chút xấu hổ. Nhưng Yêu Hồ hẳn đã nói qua chân tướng của hôn ước giữa ta và y, người hẳn cũng biết ta không hề có địch ý với người nhỉ?”

“Chân tướng gì cơ à?” Tiêu Đồ ngờ ngác hỏi.

Đại Thiên Cầu không khỏi nghi hoặc. Hắn nghĩ Yêu Hồ hẳn đã phải giải thích rồi. Làm gì có ai muốn hiểu lầm ý trung nhân còn dây dưa với người ngoài chứ?

Hắn giải thích với Tiêu Đồ, “Hôn ước của ta và Yêu Hồ ban đầu vốn là giả. Y muốn chặn miệng các trưởng lão, mà ta khi đó cũng cần rời khỏi hoàng thất. Cho nên chúng ta đặt thành hiệp nghị, giả thành thân, thật ra vốn luôn không can thiệp chuyện của nhau.”

“Trước đây y đã nói với ta rồi, tới khi y có người trong lòng, chúng ta sẽ chia tay. Bây giờ tuy y chưa nói ra chuyện này, cũng là vì ta không sống lâu nữa, y không đành lòng thôi.”

“Mong người đừng có gì khúc mắc với Yêu Hồ.”

Tiêu Đồ nghe giải thích xong, ngạc nhiên nhìn Đại Thiên Cầu. Trong tay nàng còn nắm túi nhỏ chứa đầy ngọc ngà châu báu, hôm qua Yêu Hồ vừa mới cho nàng.

Đại Thiên Cầu không thấy vẻ mặt của Tiêu Đồ, hắn chần chờ một lát, lại thấp giọng nói rằng, “Yêu Hồ là một người rất tốt. Đừng rời bỏ y.”

Tiêu Đồ lại thấy rõ ràng vẻ mặt của Đại Thiên Cầu, nét mặt vô cùng khổ sở, chỉ nhìn thoáng qua thôi, trong lòng như bị ai bóp nghẹn.

Tiêu Đồ đưa tay lên ngực, ngay cả nàng chỉ nhìn thôi cũng thấy không thoải mái.

Nàng há miệng muốn nói gì đó, còn chưa kịp nói ra, ở cửa đã xuất hiện một thân ảnh.

“Tiêu Đồ.” Yêu Hồ đứng đó, nhẹ giọng gọi nàng.

Câu nói Tiêu Đồ còn chưa kịp nói ra, đã bị chặn lại ở cổ họng. Nàng giống như một đứa trẻ phạm sai lầm cúi thấp đầu, nhỏ giọng đáp lời, “Xin lỗi Yêu Hồ đại nhân, ta không nên chạy loạn bên ngoài.”

Yêu Hồ chẳng còn cách nào, bước tới ôm nàng lên khỏi võ sò.

Tiêu Đồ hoảng sợ, ôm chặt lấy cổ Yêu Hồ.

Đại Thiên Cầu nắm chặt tay.

Nhìn kỹ Tiêu Đồ vài cái, xác nhận nàng không làm sao, Yêu Hồ mới nhìn về phía Đại Thiên Cầu, “Đa tạ Đại Thiên Cầu đại nhân đã cho nàng nán lại. Nàng không hiểu chuyện lắm, nếu có mạo phạm hy vọng ngài bỏ qua.”

Đại Thiên Cầu cảm thấy như có gì nghẹn đứng ở cổ họng, mỗi chữ phát ra đều mài qua làm hấn đau đớn. Mãi hấn mới thốt ra được một câu, “Không đâu, nàng... rất tốt.”

Yêu Hồ làm như không thấy gì, cười nói, “Tốt quá rồi. Ta mang Tiêu Đồ đi trước. Vỗ sò của nàng chút nữa sẽ có người tới mang đi.”

Đại Thiên Cầu cứng ngắc gật đầu.

Yêu Hồ mang theo Tiêu Đồ chuẩn bị đi, trước khi đi còn nói Tiêu Đồ tạm biệt Đại Thiên Cầu.

Tiêu Đồ rất nghe lời, ghé vào trên vai Yêu Hồ, khuôn mặt nhỏ nhắn làm người ta thương tiếc, ngoan ngoãn hướng về phía Đại Thiên Cầu vẫy tay, “Hẹn gặp lại Đại Thiên Cầu đại nhân.”

“Hẹn gặp lại.” Đại Thiên Cầu bình tĩnh ngẩng đầu đáp lại nàng.

Tiêu Đồ lúc này mới phát hiện đôi mắt như biển lớn của hấn. Chỉ là đôi mắt đẹp ấy, giờ trống rỗng hoang vu.

“Đại Thiên Cầu đại nhân, gần đây ta có chút bận rộn. Nếu ngài thiếu cái gì thì cứ tìm quản sự, bọn họ không dám không nghe lời.” Trước khi ra cửa, Yêu Hồ xoay người lại dặn dò. Đây là câu nói duy nhất của y không liên quan tới Tiêu Đồ kể từ khi bước vào đây.

Đại Thiên Cầu thà rằng y đừng nói gì, thà rằng không nghe được câu thăm hỏi ân cần lại xa cách ấy.

Yêu Hồ gật đầu với nhóm Nha Thiên Cầu, “Khổ cực rồi.”

Sau đó y không quay đầu lại, bế Tiêu Đồ rời đi.

Yêu Hồ đi rồi, Đại Thiên Cầu cũng bảo nhóm Nha Thiên Cầu lui xuống.

Bọn Nha Thiên Cầu nhìn nhau, lòng muốn nói vài câu, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn rời đi, lúc đi vẫn không quên mang cả vỗ sò của Tiêu Đồ.

Đại Thiên Cầu không để ý chuyện này, hấn còn không biết bọn Nha Thiên Cầu đi lúc nào.

Hấn kinh ngạc nghĩ, tính sơ sơ, cũng đã hai một ngày hấn không gặp Yêu Hồ rồi.

Hôm nay là lần đầu y tới đây, nhưng lại vì người khác mới đến.

Hắn muốn biết tin gì về Yêu Hồ, đều là từ trong miệng người khác nghe được.

Tiêu Đồ nói Yêu Hồ rất tốt, hắn nghe vậy thì tin vậy.

Nhưng không biết tại sao, hắn vẫn muốn tận mắt nhìn một lần. Nhìn xem con hồ ly của hắn bây giờ ra sao rồi.

Hắn còn muốn hỏi, lâu không gặp như thế, có lúc nào y nhớ tới hắn không?

Đại Thiên Cầu càng nghĩ, ngum khí đang bị kềm nén trong ngực cũng chẳng kìm nổi nữa. Hắn ho không ngừng, bỗng nhiên phun ra một ngụm máu, dây từ trên chiếu lên áo bào trắng của hắn, vệt máu đỏ như chu sa, lại như mai đỏ trên tuyết trắng.

Màu đỏ tươi như nói lên một kết quả hiển nhiên.

Đại Thiên Cầu hơi sững sờ.

Hắn nhớ rõ năm đó thái y dặn dò, rằng dù thế nào cũng không được ho ra máu. Nếu ho ra máu, mạng hắn nhanh thôi liền chấm dứt.

Chỉ kinh ngạc chốc lát, Đại Thiên Cầu tính toán một chút, cõi ngoại bào ra, trong lòng bàn tay xuất hiện một ngọn lửa nhỏ, đốt ngoại bào chỉ còn một đồng tro tàn.

Đại Thiên Cầu lại đưa gió tới, đen tro tàn thổi bay chẳng còn chút dấu vết, giống như chẳng có gì xảy ra.

Đại Thiên Cầu đứng lên, lần theo vách tường mò tới phòng ngủ của mình.

Lúc đi qua vườn hoa, Đại Thiên Cầu ngửi được hương hoa linh đình vô cùng nhạt, nhưng rõ ràng tồn tại.

Hoa linh đình, là dấu hiệu của xuân về.

Khi Đại Thiên Cầu còn là quốc sư, trong vườn cũng có hoa này, mùa xuân hàng năm đều nở đầy hai bên hành lang.

Lúc này hắn mới ý thức được, hôm nay đã là mừng mười tháng hai rồi. Cách sinh nhật hắn chỉ còn có bảy ngày.

16. Ads) - Chương 16

Chỉ chớp mắt đã qua bảy ngày.

Đại Thiên Cầu vẽ lên vách tường trong góc một lá phong đỏ nho nhỏ chẳng bằng nửa bàn tay. Bởi vì chỉ dựa vào ấn tượng mà vẽ, nên lá phong này xiêu xiêu vẹo vẹo, giống như trẻ con vẽ bằng tay trái, xấu không thể tả.

Nhưng có lẽ đây sẽ là lá phong cuối cùng trong đời hắn, nên cũng chẳng cần cầu toàn quá làm gì.

Đại Thiên Cầu tự nhủ.

Hai ngày nay hắn càng ho nặng hơn, nửa đêm cổ họng đều có mùi máu tươi, đau đớn trên ngực lúc phát tác làm cả người run rẩy, chỉ mong ngất đi để được giải thoát một chút.

Hắn cho rằng mình còn chẳng sống nổi tới sinh nhật.

Nhưng kể cả có chịu đựng tới sinh nhật, cũng chẳng có ai ăn mừng với hắn.

Đại Thiên Cầu ôm gối ôm xấu xí, nằm nhắm mắt dưỡng thần trên ghế mây, trong lòng lại chẳng có chút tiếc nuối nào.

Năm đó trên Hắc Dạ Sơn không làm sinh nhật. Sau khi trở thành quốc sư, hàng năm đều tổ chức tiệc rượu mừng sinh nhật, khách khứa tới chúc đều có lễ vật giá trị liên thành, trên mặt treo nụ cười dối trá, với hắn vừa kính sợ, vừa phòng bị, lại càng chẳng có ý nghĩa gì.

Còn không bằng tìm một góc thanh tịnh, trải qua trong ung dung.

Hắn ngủ không được bao lâu, lại nghe thấy Nha Thiên Cầu bẩm báo có khách tới thăm.

Đại Thiên Cầu không khỏi có chút nghi vấn, “Là ai?”

“Là Tam hoàng tử điện hạ ạ.” Nha Thiên Cầu đáp.

Tam hoàng tử, tên là Tỳ Mộc Đồng Tử, là người bạn duy nhất khi Đại Thiên Cầu còn đảm nhiệm chức vị quốc sư.

Trước đây, khi Đại Thiên Cầu bị ma khí gây thương tích, cũng chỉ có vị Tỳ Mộc hoàng tử này dẹp tan nghị luận của mọi người, bảo vệ hắn. Sau này Đại Thiên Cầu tới Uyển Thiên Các, thỉnh thoảng Tỳ Mộc Đồng Tử cũng gửi thư tới hỏi thăm sức khỏe.

Hôm nay hẳn tới, Đại Thiên Cầu cũng vui vẻ.

Nhưng Tỳ Mộc thì không vui vẻ tí nào. Hắn được người đưa vào, xuyên qua biết bao đình viện mới tới nơi, thấy viện tử lạnh tanh như thế này, trong lòng đã lòi tổ tông Yêu Hồ ra mà chửi.

Nhìn Đại Thiên Cầu lười biếng ngồi trong vườn hoa, thân hình vẫn như năm đó, chỉ có đôi mắt xanh biếc như bị sương mù che phủ, không có tiêu điểm, trong lòng Tỳ Mộc càng khó chịu.

Tỳ Mộc âm trầm ngồi đối diện Đại Thiên Cầu, vừa mở miệng ra đã nói, “Ta tới đón người về.”

Đại Thiên Cầu làm như không nghe thấy, chậm rãi uống một trà, tán dương, “Lá trà người mang tới rất ngon.”

Tỳ Mộc bị cái vẻ khí định thần nhàn này của hắn làm tức đến phun máu. Trước đây khi Đại Thiên Cầu muốn thành thân với Yêu Hồ phong lưu thành tính kia, gã đã không đồng ý rồi. Chẳng qua khi đó thế cục hoàng thất với Đại Thiên Cầu quá nguy hiểm, hắn đã không thích hợp ở lại làm quốc sư nữa.

Cũng may sau khi hai người thành hôn, Nha Thiên Cầu nói trong thư, các chủ Uyển Thiên Các rất tốt với quốc sư đại nhân, có thể nói là ngoan ngoãn nghe lời, gã tuy nghi ngờ sao tự nhiên con chồn hoang này lại đổi tính, nhưng vẫn yên tâm hơn.

Ai mà ngờ chỉ qua hơn tháng, cái tên đáng chết đó lại đón nữ nhân vào cửa, còn thông báo đó là người định mệnh của mình.

Không biết xấu hổ! Tỳ Mộc nhận được thư liền tức gần chết, chuẩn bị một chút rồi tới Uyển Thiên Các, thế không mang Đại Thiên Cầu về thì không bỏ qua.

Kết quả gã vừa chạy tới, hắn lại đang an nhàn dưỡng lão ở đây.

“Muốn uống trà ngon thì về với ta, Uyển Thiên Các có gì hay ho đâu.” Tỳ Mộc Đồng Tử quay đầu phân phó cho Nha Thiên Cầu, “Đem đồ chủ tử thu vào đi, hôm nay chúng ta đi hồi cung.”

Nha Thiên Cầu mừng rỡ, nhưng Đại Thiên Cầu không liên tiếng, bọn họ cũng không dám tự tiện hành động.

Đại Thiên Cầu cho bọn họ lui xuống trước, phòng khi Tỳ Mộc Đồng Tử nổi cáu, thì cũng không có người ngoài ở đây.

Trong vườn hoa chỉ còn hai người bọn họ, Tỳ Mộc Đồng Tử càng nói càng không kiêng nể.

“Ta không biết người đợi ở đây làm gì. Chân ái của Yêu Hồ cũng vào cửa rồi, chỉ còn thiếu bái đường trước mắt người thôi!” Tỳ Mộc Đồng Tử đau cả đầu, “Trước kia trong cung không yên ổn, ta không thể ngăn người thành thân với tên khốn kia. Bây giờ đại cục đã định, không ai dám làm càn, người về mà dưỡng bệnh cho tốt đi.”

Đại Thiên Cầu biết ý tốt của Tỳ Mộc Đồng Tử. Nếu là mấy tháng trước, khi hắn còn chưa kịp nảy nở tình cảm với Yêu Hồ, thì hắn đã đồng ý rồi.

Nhưng không còn kịp nữa.

“Tỳ Mộc, thời gian ta còn có khi chẳng đủ mười ngày. Dưỡng bệnh cho tốt gì nữa.” Đại Thiên Cầu nhẹ nhàng nói.

“Sao lại... nhanh như vậy?”

Cho dù không nhìn được, Đại Thiên Cầu cũng có thể tưởng tượng được vẻ khiếp sợ của Tỳ Mộc Đồng Tử.

Hắn lắc đầu, “Thế là đã chậm rồi. Với tình hình của ta, sống đến bây giờ đã không dễ dàng gì.”

“Cho nên Tỳ Mộc ạ, ta sẽ không đi. Chỉ còn mười ngày ngắn ngủi này, ta muốn ở bên cạnh Yêu Hồ.”

“Người còn muốn ở bên cạnh y nữa à.” Tỳ Mộc không để ý xem Đại Thiên Cầu có nhìn thấy hay không, gã chỉ quanh hoa viên yên tĩnh này, “Người xem cái sân rách này cách Yêu Hồ cả vạn dặm, có tình mới còn bận đồ người ta, hơi đâu mà liếc mắt tới người hả.”

Đại Thiên Cầu làm sao không biết chuyện này, nhưng nếu phải đi nơi khác, phải rời xa Yêu Hồ hơn nữa. Nếu ở lại đây, trước khi chết, hắn còn có thể “nhìn thấy” Yêu Hồ một lần cuối.

Nguyên vọng hèn mọn như vậy, bây giờ là mong muốn duy nhất của hắn.

Trước đây hắn truy cầu đại nghĩa, lập thế tuân thủ bảo vệ bách tính, bình định tứ phương. Cho dù bỏ mạng vì giang sơn, hắn cũng không hối hận.

Nhưng bây giờ, hắn không còn là quốc sư đeo trên lưng hy vọng của bách tính nữa, từ lúc hắn bỏ lại xiêm y quốc sư quang mang vạn trượng, hắn đã trở thành một người bình thường rồi.

Một người bình thường muốn sống sót cũng đã là xa xỉ.

Hắn không cầu đại nghĩa, không muốn phải suy tính cho sinh linh khắp thiên hạ. Hắn chỉ muốn ở cạnh người hắn yêu mà thôi.

Dù có chết cũng muốn chết gần y.

Nếu như yêu quái khi chết đi mà có linh hồn, e rằng hần có thể theo gió, quay lại bên cạnh Yêu Hồ, như ánh sáng nhạt nhòa, như hạt bụi vô tri, như thứ hèn mọn nhất thế gian này, bầu bạn bên cạnh y.

Những lời này đều được cất giấu sâu trong đáy lòng hần, cũng chẳng cần nói cho Tỳ Mộc.

Hần chỉ hỏi, “Tỳ Mộc, nếu ngươi là ta, ngươi có muốn đi tới nơi mà ngươi chẳng còn được thấy Tửu Thôn nữa hay không?”

Tỳ Mộc giật mình.

Tửu Thôn là ác mộng cả đời gã. Chỉ vừa nghĩ tới, ngực đã đau tới hoảng hốt.

Gã muốn nói không, nhưng trong lòng hiểu rõ, đây là lừa mình dối người.

Đại Thiên Cầu không nghe thấy gã trả lời, đáp án là gì, trong lòng bọn họ đều rõ.

-

Tỳ Mộc lúc tới thì hùng hổ, trả giá nào cũng phải mang người đi.

Nhưng lúc đi, chỉ có mình gã.

Thậm chí gã còn không thể chúc mừng sinh nhật Đại Thiên Cầu.

Lúc gã uống rượu cùng Đại Thiên Cầu, chuông nơi cổ chân đột ngột kêu vang,

Sắc mặt gã thoáng chốc trở nên trắng bệch, tháo chuông xuống. Chuông lại như bị yểm chú thuật, lay động không ngừng, phát ra tiếng chuông chói tai.

Đại Thiên Cầu biết cái chuông này liên quan tới Tửu Thôn Đồng Tử. Tiếng chuông quỷ dị như vậy, sợ là tình huống bên Tửu Thôn không tốt.

Gã còn chưa mở miệng, Đại Thiên Cầu đã khoát tay, tỏ ý tiễn khách.

Tỳ Mộc do dự, nhưng tiếng chuông kêu đến vậy, gã lại không thể không đi.

Gã bỏ chén rượu lên bàn, “Lần này ta nợ người, ta xử lý xong sẽ tới, người cố chống đỡ tới lúc đó đi.”

Đại Thiên Cầu không nói gì, hướng về phía Tỳ Mộc nâng ly, “Nhanh tới với Tửu Thôn đi. Muốn tìm được ý trung nhân trong đời này đã không dễ rồi, tìm được phải quý trọng. Một chén này mời các người, coi như uống rượu mừng đi.”

Đại Thiên Cầu một hơi cạn sạch, cùng với Tỳ Mộc một ly cuối cùng.

Trời đã ngả về chiều, nơi chân trời bị nắng chiều nhuộm cho một màu sáng lạn, chiều tà nhàn nhạt rơi trên khuôn mặt của Đại Thiên Cầu, làm nhu hòa nhuệ khí giữa hai chân mày, chiếu ra thản nhiên nơi đáy mắt.

Tỳ Mộc nhìn cảnh này, nhiều năm về sau vẫn không quên được.

Gã không nói nổi câu nào, ngay cả một câu hẹn gặp cũng không ra khỏi miệng, chỉ qua quýt phất tay, dường như bỏ chạy mà xông ra khỏi cửa.

17. Ads) - Chương 17

Tỳ Mộc Đồng Tử đi rồi, vườn hoa chỉ còn lại một mình Đại Thiên Cầu.

Chẳng còn ai đối ẩm, ngay cả rượu trong ly cũng mang vị khổ sở. Rượu này là khi hắn rời tới đây, Yêu Hồ thay hắn chuẩn bị, đặc biệt tới Văn Nguyệt Lâu mua Tương tự nhập cốt, nghe nói là rượu vô cùng nổi tiếng, so với chuyện phong nguyệt còn say hơn.

Say hay không Đại Thiên Cầu không nếm ra, chỉ thấy nhớ Yêu Hồ.

Yêu Hồ cũng thích rượu. Trước khi hai người tách ra, y hay ngồi dưới hiên, chân để trần, bên người bày một bình rượu với chén sứ, tự rót tự uống vô cùng vui vẻ.

Y mà hứng lên, liền ném hết mặt mũi ghé vào đầu gối Đại Thiên Cầu, đòi hắn thổi sáo cho nghe.

Đại Thiên Cầu không làm gì được, không chỉ thổi sáo, còn vì Yêu Hồ hát một khúc. Đường đường là quốc sư, bỗng nhiên trở thành nghệ nhân giang hồ, còn là kiểu không thu phí.

Đại Thiên Cầu mỉm cười, lặng lẽ rót cho mình một chén rượu.

Bây giờ hắn nguyện ý thổi một khúc, đáng tiếc người nghe kia đã tìm được một giai nhân chơi đàn cho y rồi.

Hắn đang nghĩ ngợi, Nha Thiên Cầu lại tới báo, ngoài cửa có người cầu kiến.

Đại Thiên Cầu nhú mi, sao hôm nay viện này lại náo nhiệt như vậy?

Hắn biết người kia không thể nào là Yêu Hồ. Y là các chủ, nào cần thông báo.

Nhưng lời nói ra, trong lòng vẫn có một chút mong đợi, “Là ai vậy?”

“Là một tiểu yêu, gọi là Đăng Lung Quỷ, nói trước đây từng ở bên cạnh ngài và Yêu Hồ đại nhân hầu hạ một thời gian ạ.” Nha Thiên Cầu trả lời.

Đại Thiên Cầu giấu sự thất vọng trong lòng. Hắn có chút ấn tượng với Đăng Lung Quỷ này, là hạ nhân ở trong viện của Yêu Hồ làm việc vặt với Trửu Thần.

“Cho hắn vào đi.”

Nha Thiên Cầu có chút chần chừ, “Đại Thiên Cầu đại nhân, Đăng Lung Quỷ còn bưng một mâm đồ trên tay, nói là lễ vật cho ngài.”

Đại Thiên Cầu kinh ngạc, ngẫm nghĩ một chút. Bây giờ hắn chỉ có hai bàn tay trắng, chẳng còn ở vị trí cao cao tại thượng kia nữa, chẳng có yêu quái nào ngốc nghếch tới hại hắn làm gì cả.

“Đã mang theo lễ vật thì càng không thể để người ta đợi ngoài cửa rồi.” Đại Thiên Cầu nhẹ nói.

Nha Thiên Cầu nghe vậy, vội vàng mời tiểu quỷ tiến vào.

Đăng Lung Quỷ là yêu quái yếu lực thấp nhất, không thể hóa thành hình người, vẫn mang bộ dạng một chiếc lồng đèn thành tinh, trong đêm tối phát ra ánh sáng.

Trong tay còn đang bê một mâm đồ ăn có hai món,

Một bát súp thanh hoa chứa mì trường thọ, nước dùng trong vắt, bên trong còn rắc mảnh hành nhỏ, bên trên có một quả trứng chiên, ngụ ý trường thọ như ý. Bên cạnh là một hộp điểm tâm hình lá phong nhỏ, vỏ ngoài màu đỏ nhạt, bên trong là nhân mặn.

Hai món nhìn đơn giản, nhưng vẫn có thể thấy người làm dụng tâm.

Tiểu quỷ có chút ngượng ngùng, đối mặt với Đại Thiên Cầu ôn nhu tuần nhã, khuôn mặt vốn hồng nay càng đỏ hơn, dập đầu rồi nói lắp bắp, “Đại, Đại Thiên Cầu đại nhân, ta muốn, ta muốn, chúc mừng sinh

nhật ngài.”

Tiểu quý cẩn thận mang mâm nhỏ tới trước mặt Đại Thiên Cầu, nhìn hấn, “Ta, ta không có lễ vật gì quý báu, chỉ biết làm một chén mì trường thọ với chút điểm tâm. Mong ngài, mong ngài không chê.”

Đại Thiên Cầu mắt không nhìn thấy Đăng Lung Quỷ, nhưng vẫn nhớ bộ dáng. Trong ấn tượng của hấn, hấn chưa từng có chút liên hệ nào với tiểu yêu này, sao lại biết được sinh nhật mình, còn làm lễ vật.

“Đa tạ tâm ý của người. Ngồi xuống nghỉ ngơi trước đã.” Đại Thiên Cầu phân phó Nha Thiên Cầu mang tới cho Đăng Lung Quỷ một chiếc ghế. Đăng Lung Quỷ thật ra chỉ bay lơ lửng trên ghế, nhưng có vẻ rất vui.

Tiểu yêu này đặt mâm trên bàn, không thúc giục hấn mau nếm, chỉ mặt đầy mong chờ nhìn hấn.

Đại Thiên Cầu nhảy bén cảm thấy tiểu yêu đang chờ mong mà nhìn mình, ngửi mùi vị của mì trường thọ, chỉ là một tô mì thông thường, ấy vậy lại thơm như mỹ vị.

Đại Thiên Cầu nếm thử một đũa, gật đầu. “Ngon lắm, đa tạ.”

Đăng Lung Quỷ kích động không nói lên lời.

“Nhưng ta muốn hỏi một chút. Sao người lại biết sinh nhật ta? Có gì muốn tới chúc mừng ta?” Đại Thiên Cầu lại hỏi.

Sợ Đăng Lung Quỷ nghĩ nhiều, hấn giải thích một câu, “Ta không có ý gì đâu, nhưng nhiều năm rồi không ai nấu mì trường thọ cho ta, nên có chút kinh ngạc.”

Đăng Lung Quỷ xấu hổ nhìn quanh, nhỏ giọng nói, “Đại Thiên Cầu ngài từng cho ta một túi kẹo.”

Một túi kẹo?

Đại Thiên Cầu ngưng thần nhớ lại. Hình như có một lần hấn cho rất nhiều tiểu yêu trong sân kẹo. Nhưng lần đó là vì Yêu Hồ ngày nào cũng ăn kẹo, ăn đến đau cả răng còn ôm hộp kẹo không buông. Hấn nóng giận liền tịch thu hộp kẹo, phát cho nhóm tiểu yêu trong sân.

Yêu Hồ quay về còn lăn lộn ăn vạ rất lâu, luôn miệng nói kẹo là báu vật.

Vốn chỉ là tiện tay, không ngờ tiểu yêu lại nhớ tới hôm nay.

“Đa tạ.” Đại Thiên Cầu trịnh trọng nói.

Đặng Lung Quỷ cuống lên, lắp bắp nói, “Không phải, không cần cảm tạ. Đại Thiên Cầu đại nhân vẫn luôn ôn hòa với tiểu yêu quái như chúng ta, ngài không ngại nhận lễ vật, ta đã, đã rất, rất vui vẻ rồi.”

“Ta rất thích lễ vật của ngươi.” Đại Thiên Cầu nói, lại ăn thêm một miếng mì.

Đặng Lung Quỷ đối diện hắn, vui tới muốn tự nổ thành pháo hoa luôn.

Bọn họ đang nói chuyện, bỗng một quả pháo hoa nổ rộ lên giữa trời đêm.

Một quả tiếp một quả, vô cùng sáng lạn, như cả một vườn hoa nở giữa không trung.

Đại Thiên Cầu dừng tay một chút, hắn nhận ra đây là tiếng gì. Năm đó làm tiệc rượu sinh thần trong cung cũng đốt một ít. Hắn luôn không thích pháo hoa.

Nhưng hai, ba tháng trước, Yêu Hồ từng nói, chờ tới sinh nhật hắn, sẽ đốt pháo hoa, còn đốt loại đẹp nhất nhất.

Hắn tuy cười cười không nói, nhưng trong lòng lại xoay vần theo tiếng pháo hoa.

Thực sự tới sinh nhật hắn rồi.

Đại Thiên Cầu giả bộ lơ đãng hỏi Đặng Lung Quỷ, “Hôm nay Uyển Thiên Các có gì vui à? Sao lại đốt pháo hoa?”

Đặng Lung Quỷ nhất thời không biết nói gì, thần sắc lộ ra vẻ khổ sở.

Đại Thiên Cầu tự giễu, trên mặt vẫn là vẻ mặt ôn hòa, thấp giọng hỏi, “Là... vì Tiêu Đồ cô nương à?”

“Vâng...” Đặng Lung Quỷ cẩn thận nhìn sắc mặt Đại Thiên Cầu, “Tiêu Đồ tiểu thư chưa thấy pháo hoa bao giờ. Các chủ đại nhân liền đốt cho nàng xem.”

Đại Thiên Cầu không nói nữa, trấn định cúi xuống ăn mì.

Chỉ là tay nắm đũa của hắn run rẩy.

Hóa ra, người hắn thích không chỉ ở bên người khác.

Pháo hoa vốn là đốt cho hắn nhìn, cũng trở thành lễ vật lấy lòng người ta rồi.

Đặng Lung Quỷ loay hoay trên ghế, trực giác biết mình nói sai rồi. Tiểu quỷ cúi đầu muốn nói gì đó, mặt lại dần ra, nói gì bây giờ.

Nó chỉ len lén nhìn về phía Đại Thiên Cầu, lại thấy vị đại nhân xưa nay ôn hòa thận trọng chẳng biết từ khi nào đã rơi lệ.

Đặng Lung Quỷ bụm miệng, không thể tin nổi quốc sư đại nhân uy danh hiển hách cũng sẽ có lúc yếu ớt như vậy.

Nước mắt trong đêm đen không nhìn rõ được, nhưng vẫn rất chân thực, rơi vào bát mì trường thọ.

Đặng Lung Quỷ mắt nhìn thấy, tâm hận người đã làm Đại Thiên Cầu thương tâm.

“Đại Thiên Cầu đại nhân, sinh thần an vui.”

Đặng Lung Quỷ nói, thanh âm không nhỏ, dù dưới trời đầy pháo hoa vẫn nghe thấy rõ ràng.

“Đa tạ.” Đại Thiên Cầu cười nói, nước mắt ngừng rơi, dưới ánh sáng mờ lung lộ ra mặt mày nhu hòa, “Cảm ơn lễ vật của người, ta rất vui.”

“Đại Thiên Cầu đại nhân, ngài vui là được rồi.” Đặng Lung Quỷ cũng cười rồi nhảy xuống khỏi ghế, bay tới trước mặt Đại Thiên Cầu, vung về cong thắt lưng, “Ta phải về rồi, buổi tối còn có nhiệm vụ.”

Đại Thiên Cầu vội vàng đứng lên, trịnh trọng cúi người với Đặng Lung Quỷ.

“Đa tạ.” Hắn nói lại.

Đặng Lung Quỷ thấy mũi chua xót, cũng không để Đại Thiên Cầu tiễn, nhanh như chớp chạy đi.

Đại Thiên Cầu đứng tại chỗ một lúc.

Bầu trời đêm cao cao, pháo hoa không ngừng nổ rộ, dường như cả kinh thành đều có thể thấy.

Xa xa dường như còn nghe thấy tiếng đàn.

Trong nháy mắt, Đại Thiên Cầu cảm thấy mình quay về Hoa Đình Châu, về tới khách điểm, nơi hắn cùng Yêu Hồ ngồi bên lan can, nghe tiếng pháo hoa nổ rộ, nghe tiếng đôi lứa đang hẹn thề, nghe tiếng nữ xướng, “Gió vàng sương ngọc tìm nhau, đường trần muôn kiếp có đâu sánh cùng.”

Hắn yên lặng ngồi lại bàn đá, chậm rãi ăn hết chén mì cùng đĩa điểm tâm Đặng Lung Quỷ làm.

Qua một hồi lâu, điểm tâm cũng đã lạnh, còn dính lại với nhau, Đại Thiên Cầu vẫn ăn hết.

Đây là lễ vật sinh nhật tốt nhất hắn từng nhận được.

-

Bên ngoài viện, Đặng Lung Quỷ vốn đã rời đi từ lâu hóa ra chỉ là vòng qua một góc tường liền dừng bước.

Thân thể nhỏ nhỏ được màn đêm che chắn bắt đầu dài ra, một thân đèn lồng biến ra hai chân thon dài, hông nhỏ gầy, mái tóc bạc, đuôi tóc còn vương chút sắc tím.

Tiểu yêu hoàn toàn biến thành Yêu Hồ, lạnh run trong gió, trên mặt còn hai hàng lệ đang rơi.

Yêu Hồ chần chờ một chút, xoay người nhảy lên tường, men theo vách tường quay lại hoa viên của Đại Thiên Cầu.

Đại Thiên Cầu vẫn đang ngồi trong vườn hoa, trong tay vẫn cầm điểm tâm y đưa tới, vừa ăn vừa uống rượu, từng ngụm từng ngụm ăn hết.

Yêu Hồ không nhận ra y đang cười, nước mắt theo gò má rơi xuống, lưu thành từng chấm tròn trên y phục.

Mì trường thọ cùng điểm tâm đều là thành quả cả một chiều trong bếp của y, lãng phí không biết bao nhiêu nguyên liệu nấu ăn, lại chỉ có thể mượn dáng vẻ của kẻ khác đưa tới cho Đại Thiên Cầu.

Pháo hoa chuẩn bị cho hắn, rõ ràng là để thực hiện lời hứa của mình, vậy mà lại phải mượn danh cho kẻ khác.

Còn làm Đại Thiên Cầu thương tâm tới vậy.

“Đại Thiên Cầu đại nhân, sinh thần an vui.”

Yêu Hồ nhìn Đại Thiên Cầu, thì thào nói. Thanh âm của y còn chưa kịp tới bên tai Đại Thiên Cầu, đã bị gió lạnh thấu xương xé nát.

Chỉ có pháo hoa chẳng có chừng mực, không ngừng phóng lên trong trời đêm.

18. Ads) - Chương 18

Bầu trời Uyển Thiên Các sáng một đêm, cả kinh thành đều nhìn thấy một màn huy hoàng thịnh đại này, đồn rằng do các chủ Uyển Thiên Các lấy lòng người định mệnh của y, thổ dài thương tiếc cho quốc sư đại nhân.

Nhưng Đại Thiên Cầu không nghe được những lời này, pháo hoa vì người khác mà phóng, hắn cũng không cần mặt dày đi thưởng thức, liền đi nằm sớm.

Sau khi tắt nến trong phòng Đại Thiên Cầu, nhóm Nha Thiên Cầu theo lệ giữ lại hai người canh cửa.

Không ai chú ý tới, trong vườn hoa linh đình còn chưa nở, bỗng nhiên không tiếng động liền nổ rộ, phấn hoa màu hồng nhạt bay ra, theo gió khuếch tán.

Hai Nha Thiên Cầu đang đứng gác bỗng thấy mí mắt nặng trĩu, chưa kịp cảnh giác đã mềm nhũn người mà ngã xuống.

Hai bóng người từ cửa sau vườn hoa đi tới, một người cao gầy thon dài, chính là Yêu Hồ vừa rời đi, một bóng khác không thấy hai chân, chỉ có thể dựa vào yêu lực mà lơ lửng, chính là mỹ nhân trong tin đồn - Tiêu Đồ.

Tiêu Đồ cẩn thận nhìn hai Nha Thiên Cầu đang nằm dưới đất, lén chọc mặt họ, “Ngủ rồi.”

“Yêu Hồ đại nhân, bọn họ dữ lắm.” Thanh âm nàng mềm nhũn, mách tội với Yêu Hồ.

Yêu Hồ sờ đầu nàng, nụ cười có phần dung túng, “Có muốn nhân cơ hội trả thù không?”

Tiêu Đồ lắc đầu, chỉ nhân cơ hội chọc mặt người ta thêm vài cái.

Yêu Hồ buồn cười nhìn nàng, nhưng tầm mắt vừa rơi tới hai cánh cửa, nụ cười liền biến mất.

Y đẩy cửa phòng, cũng chẳng cần nhẹ nhàng làm gì. Trong mi trường thọ y đưa tới có một ít dược gây mê. Đừng nói là Đại Thiên Cầu lúc này, dù lúc hắn linh lực toàn thịnh nhất cũng phải ngủ say không tỉnh.

Tiêu Đồ thấy Yêu Hồ đi thẳng vào phòng, lập tức mặc kệ Nha Thiên Cầu, ngoan ngoãn theo vào.

Đại Thiên Cầu ngủ không biết trời trăng. Trong phòng không đốt nến, chỉ có ánh trăng chiếu vào từ cửa sổ, mơ hồ khắc họa đường nét của Đại Thiên Cầu.

Hắn gầy đi rất nhiều.

Đây là ý nghĩ đầu tiên của Yêu Hồ khi ngồi xuống giường. Tay y nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Đại Thiên Cầu, không dám dùng sức, cứ như người nằm đây chẳng phải là người sống, mà là một mảnh sứ nhỏ nhỏ, chỉ khẽ đụng liền vỡ nát.

Y nhẹ nhàng kéo cổ áo Đại Thiên Cầu ra, chỉ thấy trên cổ đan xen rất nhiều tia đen vân vân, gương nang múa vuốt, như bầy rắn đang bơi dưới da.

Ánh mắt Yêu Hồ không khỏi lạnh đi.

Ma khí trong cơ thể phát triển như vậy, có thể so với bách độc nhập thân, ma khí lại không thoát ra được mà từ từ lan tràn toàn thân, trái tim lúc nào cũng như bị một thanh sắt cuốn lấy, mỗi ngày treo lên, ngay cả hô hấp cũng đau.

“Đau đến thế mà trước nay ngươi chưa từng nói.” Yêu Hồ như oán trách nói một câu, viền mắt ươn ướt.

“Nhưng mà, ngươi cũng sẽ không nói gì.” Yêu Hồ lại lắc đầu, y như dáng vẻ khi Đại Thiên Cầu bắt lực nhìn y.

Không ai đáp lại, trong phòng tối mờ, thần sắc Đại Thiên Cầu rất an tĩnh, như đang trong một giấc mộng đẹp hiếm thấy.

Từ lúc vào cửa, Tiêu Đồ vẫn núp một bên giả làm tượng như sợ Yêu Hồ để ý tới. Nàng cuộn tròn lại, lặng lẽ giấu mình sau góc bàn, như thể làm vậy sẽ được bỏ qua.

Nhưng Yêu Hồ vẫn gọi nàng.

“Tiêu Đồ, lại đây.”

Tiêu Đồ xoay người, không chịu di chuyển, trốn biệt sau bàn.

Yêu Hồ có chút bất đắc dĩ, vẫn tốt tính vẫy tay với nàng.

Thấy Tiêu Đồ vẫn bày vẻ sống chết không hợp tác, Yêu Hồ đành nghiêm túc, trầm giọng nói, “Mau lại đây. Ngươi với ta đã định ra kế ước, ngươi cũng biết hậu quả nếu vi phạm rồi đấy.”

Nước mắt Tiêu Đồ rơi xuống, đầu chôn trong cánh tay, khó chịu nói, “Vi phạm thì vi phạm.”

Yêu Hồ chẳng còn cách nào, nhìn nàng khóc thương tâm lại thấy chua chua trong lòng, tự nhiên cảm thấy như nuôi con gái.

Y thở dài, tự tới ôm Tiêu Đồ. Tiêu Đồ lại không chịu, sống chết muốn nhảy ra ngoài.

“Nghe lời một chút đi.” Yêu Hồ vuốt tóc nàng, trong mắt lộ ra vẻ khẩn cầu, “Tiểu sinh cần người giúp. Mà chỉ người mới giúp được tiểu sinh thôi.”

Tiêu Đồ thấy sắc mặt y, giấy dựa yếu đi, nước mắt lại càng chảy nhiều, trừng mắt nhìn Yêu Hồ.

Yêu Hồ lại vuốt tóc nàng, thấp giọng cười nói, “Nhờ cả vào người.”

Tiêu Đồ hai mắt đầm lệ nhìn hắn, nước nở nói, “Ghét nhất Yêu Hồ đại nhân.”

Yêu Hồ nhẹ nhàng đặt nàng xuống bên cạnh, ôn nhu nói, “Thì cứ ghét đi. Thích tiểu sinh cũng không được đâu. Tiểu sinh là người đã có gia đình rồi.”

Tiêu Đồ thầm thì một câu, mơ hồ không rõ.

Yêu Hồ lại nghe rõ ràng. Nàng nói, “Đằng nào ngày mai cũng đi rồi mà.”

Yêu Hồ cười cười, cũng không giận nàng, y nhéo mũi Đại Thiên Cầu, “Ôi, về sau không có cơ hội trêu chọc người rồi. Nghĩ lại thấy tiếc, vuốt mắt mỹ nhân như người.”

Y vừa nói vừa lấy ra một hộp nhỏ. Mở ra liền thấy bên trong có hai con côn trùng, khá giống bọ cánh cứng, toàn thân có màu bạc, dường như chế tạo từ bạc trắng.

Yêu Hồ mang một con đặt lên cổ tay Đại Thiên Cầu, một con bỏ lên cổ tay mình. Hai con côn trùng vừa được đặt lên, liền chui vào dưới da, chỉ trong chốc lát liền biến mất.

“Tiêu Đồ, bắt đầu thôi.”

Tiêu Đồ mắt đỏ hoe niệm chú ngữ. Dưới ánh trăng mù mờ, chỉ thấy một dòng nước nhỏ lam sắc kết nối từ cổ tay Đại Thiên Cầu tới cổ tay Yêu Hồ.

Dòng nước lam sắc mới đầu còn trong, dần dần biến thành màu tím đậm, càng lúc càng đen lại thành một màu đen kịt. Nếu không phải bao ngoài có dòng nước nhỏ vốn sáng, thì sẽ chẳng nhìn được trong đêm như thế này.

Theo màu dòng nước nhỏ đen dần, da thịt trắng thuần của Yêu Hồ bắt đầu xuất hiện yêu văn giống như đúc trên người Đại Thiên Cầu, giống như dây leo yêu dị nhanh chóng sinh trưởng dưới da, đảo mắt liền xâm chiếm toàn thân Yêu Hồ.

Yêu Hồ nhú mào, tay không tự chủ được nắm chặt mép giường, giọt mồ hôi lớn như hạt đậu không ngừng rơi xuống. Trên mặt y đã phủ kín bởi ma văn, thậm chí con ngươi hổ phách cũng xuất hiện ám sắc.

Tiêu Đồ muốn giúp đỡ, nhưng lại không thể ngừng niệm chú ngữ.

Trong lòng nàng rõ ràng, Yêu Hồ bây giờ đang chịu cực hình gấp trăm ngàn lần thông thường, huyết dịch, xương cốt, toàn thân đều đang bị ma khí ăn mòn.

Cực hình này mãi tới bình minh mới dừng lại.

-

Khi chân trời xuất hiện tia sáng đầu tiên.

Dòng nước nổi lên cổ tay Đại Thiên Cầu và Yêu Hồ cũng biến mất.

Yêu Hồ lập tức ngã xuống. Tiêu Đồ muốn dìu y, y lại khoát tay, gắng gượng bò dậy rồi mở vạt áo Đại Thiên Cầu ra. Chỉ thấy ma văn hắc ám vốn trải rộng khắp thân hắc đã biến mất, da thịt lại như ngọc dương chi nhẵn nhụi, sạch sẽ tựa tuyết đầu mùa.

Yêu Hồ không biết y đang mỉm cười, an tâm ngã xuống bên cạnh Đại Thiên Cầu.

“Tốt rồi Tiêu Đồ. Ta... ta thắng thiên đạo rồi.” Y vừa cười vừa nói, lệ chảy hai hàng.

Mắt Tiêu Đồ sưng lên. Nàng nhớ lại hai tháng trước, khi nàng còn đang ở trong đầm nước u ám. Nàng mất đi chủ nhân, bị người vứt bỏ, cả ngày chỉ biết phiêu dăng dưới đáy nước, cùng rêu cỏ làm bạn.

Đúng lúc này Yêu Hồ đại nhân xuất hiện.

Y mỉm cười, thỉnh cầu nàng giúp y một chuyện xem như trao đổi. Y mang nàng đi, cho nàng một gia đình, mãi mãi không vứt bỏ nàng, không xa rời nàng.

Nàng sợ tịch mịch. Có một gia đình, đối với nàng như ánh nến trong đêm đen.

Nàng đồng ý, cùng Yêu Hồ định ra khế ước. Nàng nghe theo lời hắc, giúp hắc cứu một người tên là Đại

Thiên Cầu.

Khi đó nàng cái gì cũng không hỏi, chỉ muốn rời khỏi đầm nước u ám kia.

Mãi tới khi nàng ý lại Yêu Hồ như ý lại đại ca, nàng được y đưa về Uyển Thiên Các.

Nàng mới biết, hóa ra cứu một người phải trả giá lớn như vậy.

Lớn tới mức, Yêu Hồ phải trả bằng tính mạng của y.

Mà Yêu Hồ đại nhân luôn mỉm cười, Yêu Hồ đại nhân phong lưu phóng đãng trong miệng người đời, vẫn luôn vui vẻ chịu đựng.

19. Ads) - Chương 19

Hôm sau, ánh nắng ban mai chiếu rọi căn phòng, cây cối xanh tươi trong viện vườn mình rực rỡ dưới nắng mai. Đại Thiên Cầu tỉnh lại từ trong mộng.

Hắn nhớ lại giấc mộng kia, nhất thời không biết đâu mới là thật đâu là mơ.

Trong mộng, hắn trở về hoàng cung, khoác trường bào đen của quốc sư, trên áo thêu ngân hà nhật nguyệt.

Hắn vội vàng chạy ra khỏi chiêm tinh các, vì gấp gáp nên không mang mặt nạ tùy thân, gương mặt gầy gò tái nhợt lộ ra dưới ánh mặt trời.

Bên đường có một gốc cây lớn, bỗng nhiên một thân ảnh nho nhỏ sau cây xông ra khiến hắn không né kịp, hai người va vào nhau.

“Ai ui, đầu tiểu sinh đau quá.”

Hắn chưa làm gì, người đối diện đã ăn vạ, nhưng giọng nói trong trẻo hoạt bát của thiếu niên khiến người ta giận không nổi.

Đại Thiên Cầu đứng lên, chìa tay muốn đỡ lấy thiếu niên trước mặt.

Thiếu niên ngồi bệt dưới đất mặc một bộ đồ lam sắc, có đôi tai hồ ly, gương mặt tuấn tú, trên mặt còn đang ngơ ngác, dường như nhìn thấy việc gì khó tin lắm, chứ nhìn hắn chằm chằm không nói lời nào.

Hắn không khỏi có chút không vui, thấy người này cứ ngồi mãi không dậy, thần sắc lạnh hơn.

“Cáo từ.” Hắn thu tay về, lạnh lùng bỏ lại câu này rồi đi vòng qua.

Nhưng hắn vừa đi qua, vạt áo liền bị nắm lấy.

“Đừng!” Người nọ vội vàng nắm chặt vạt áo của hắn.

Hắn nhíu mày quay đầu lại, trên mặt đầy vẻ không vui.

Người nọ thấy hắn như vậy, lúng túng rút tay về, “Tiểu, tiểu sinh muốn nói, à không, ta là Yêu Hồ, là các chủ Uyển Thiên Các.”

Thanh niên tự xưng Yêu Hồ đứng trước mặt hắn vừa lắp bắp tự giới thiệu, vừa lặng lẽ đỏ mặt.

Vốn gương mặt này của Đại Thiên Cầu đã gây cho hắn rất nhiều rắc rối, thấy vẻ mặt Yêu Hồ như vậy trong lòng liền đoán được đôi điều, nhất thời không còn chút kiên nhẫn nào.

“Người với ta có quen biết sao,” Hắn lạnh lùng nói, “Thứ cho tại hạ còn có việc quan trọng. Không thể phụng bồi.”

Yêu Hồ vốn muốn ngăn cản, nhưng thấy vẻ mặt của hắn, lại nhỏ giọng nói, “Đã quấy rầy đại nhân rồi.”

Đại Thiên Cầu nhìn vẻ mặt y trầm xuống, không hiểu tại sao lại có chút hổ thẹn. Nhưng hắn cũng không nói gì, xoay người rời đi. Bởi thời gian gấp rút, hắn liền gọi gió tới, lại có vẻ như bị người lôi kéo đến phiền, muốn bỏ đi càng nhanh càng tốt.

Đoạn ký ức này vốn bị Đại Thiên Cầu quên lãng, không ngờ sau hai năm lại từ trong mộng mà nhớ lại.

Bây giờ nghĩ lại, sau mười bảy năm xa cách, lần đầu tiên hai người gặp lại là lúc đó, chứ không phải là khi Yêu Hồ tới cầu thân.

Yêu Hồ liếc mắt liền nhận ra hắn, hắn lại không hề nhận ra Yêu Hồ.

“Đại Thiên Cầu đại nhân, ngài tỉnh chưa? Yêu Hồ đại nhân ghé thăm.” Thanh âm bị đè thấp của Nha Thiên Cầu truyền tới từ bên ngoài, cắt đứt suy nghĩ của hắn.

Yêu Hồ?

Trong nháy mắt, Đại Thiên Cầu có chút kinh ngạc.

“Ta ra ngay đây.” Hấn nói.

Nhưng Nha Thiên Cầu lại nói thêm, giọng chần chừ, “Yêu Hồ đại nhân còn đi cùng Tiêu Đồ cô nương nữa.”

Đại Thiên Cầu đang xỏ một bên tay áo, “Ta biết rồi.”

Lúc Đại Thiên Cầu đi tới đại sảnh, Yêu Hồ còn đang đứng bên cạnh trêu Tiêu Đồ, tay trái có một nắm hạt thủy tinh nhiều màu trông như kẹo, tay phải có một nắm hạt châu bảo thạch, bảo Tiêu Đồ chọn bên trái hay bên phải.

Khóe mắt Tiêu Đồ hồng lên, cực kỳ cảm hận nhìn y, bị lải nhải phát phiền tùy tiện chọn một thứ.

Nha Thiên Cầu đứng trong phòng tức đến trợn trắng mắt, trong lòng đã lôi Yêu hồ ra quát roi hành hung tới bởi rồi, thấy Đại Thiên Cầu tới liền đứng thẳng tắp, hắng giọng, “Đại nhân, ngài đã tới.”

Yêu Hồ lúc này mới thôi nhìn Tiêu Đồ.

“Đại Thiên Cầu đại nhân, sớm nha.” Y tửm tửm chào hỏi.

Đại Thiên Cầu gật đầu, “Hai người cũng vậy.”

Đại Thiên Cầu vừa ngồi xuống, Yêu Hồ liền lấy ra một bình nhỏ, đổ ra một viên thuốc màu vàng.

“Đại Thiên Cầu đại nhân, phiền ngài há miệng nào.” Yêu Hồ vừa cười vừa nói.

Nuông chiều Yêu Hồ dường như đã ăn vào máu, Đại Thiên Cầu còn chưa phản ứng gì, miệng đã há ra, ngay lập tức nuốt luôn viên thuốc nhỏ.

“Ngươi cho Đại Thiên Cầu đại nhân ăn thứ gì vậy?”

Nhóm Nha Thiên Cầu thấy như vậy liền tức giận rút đao ra.

Yêu Hồ mắt nhìn Đại Thiên Cầu, không để ý mà trả lời, “Thứ cứu mạng thôi ấy mà.”

Tiêu Đồ bên cạnh y lại không vui, lần đầu tiên không sợ nhóm Nha Thiên Cầu, còn quay ra phía họ tức giận, “Xùy xùy.”

“Yêu Hồ đại nhân đang cứu mạng Đại Thiên Cầu đại nhân đó.” Nàng bực mình nha.

Đại Thiên Cầu thân là “nạn nhân” lại không lo lắng gì. Hắn cảm thấy một luồng nhiệt đang lan tỏa khắp tứ chi bách hải, ma khí giãy vò hắn bao lâu nay bị luồng nhiệt này quét sạch khỏi cơ thể, cứ thế biến mất.

Hắn cảm thấy tay Yêu Hồ nhẹ nhàng đặt lên mắt hắn, một cảm giác mát mẻ từ lòng bàn tay y theo khe hở trên mắt mà thấm vào.

Khi Yêu Hồ bỏ tay ra, ánh sáng đã lâu không cảm nhận được đâm vào mắt khiến hắn đau đớn, nhưng đồng thời lại làm hắn ấm áp vô cùng.

Hắn cố mở mắt ra, nhìn thấy Yêu Hồ đối diện mình, cả người bao phủ bởi ánh mặt trời rực rỡ khiến y như được rất lên một tầng sáng nhu hòa, đang mỉm cười nhìn hắn.

“Đã lâu không gặp, Đại Thiên Cầu đại nhân.”

Hắn nghe thấy Yêu Hồ vừa cười vừa nói.

“Đã lâu... không gặp.” Hắn đáp.

Thật sự là, đã quá lâu rồi.

- _____

Chuyện Đại Thiên Cầu lại có thể nhìn khiến nhóm Nha Thiên Cầu vô cùng kích động, có kẻ vốn vẫn ngựa mất Yêu Hồ không nhận được còn chạy lại ôm y một cái.

Yêu Hồ tuy miệng thì lầm bầm, “Ai muốn các người ôm, tiểu sinh chỉ muốn ôm tiểu tỷ tỷ xinh đẹp thôi.” tay thì lại trấn an vỗ về từng người.

Đợi mọi người bình tĩnh lại, Yêu Hồ liền giải thích.

“Thật ra tiểu sinh tìm được Vịnh Nguyệt Thảo, ngài biết đấy, loại cỏ này là một vị thuốc, trong truyền thuyết có nói nếu kết hợp cùng máu hồ ly có thể khởi tử hồi sinh.” Yêu Hồ đắc ý lắc lắc cái chai, “Có hồi sinh hay không thì tiểu sinh không biết, nhưng có thể thấy được Đại Thiên Cầu đại nhân đã thoát khỏi sự xâm lấn của ma khí, thậm chí còn khôi phục thị lực rồi. Mấy ngày nay tiểu sinh làm thuốc mệt muốn chết, Đại Thiên Cầu đại nhân phải cảm tạ ta thật hậu hĩnh nha.”

Đại Thiên Cầu vẫn chưa lấy lại được tinh thần. Vốn đã nghe thấy bước chân tử thần, đột nhiên lại được thả ra, tâm tình có chút bất ổn.

Lại càng khó có thể tin.

Nhưng hắn biết, là Yêu Hồ cứu hắn. Hồ ly này là biến số lớn nhất đời hắn, dạy hắn phong nguyệt nhân gian, còn kéo hắn lại khi hắn đã tiến sát tới cánh cửa tử thần.

Ân tình này cả đời hắn cũng không quên.

Hắn nghiêm mặt nhìn Yêu Hồ. “Việc này không thể không báo đáp. Sau này người cần gì, ta tuyệt đối không chối từ.”

Yêu Hồ khoát tay, “Không cần đâu. Năm đó Đại Thiên Cầu đại nhân cứu tiểu sinh một mạng, bây giờ coi như tiểu sinh báo ân đi.”

Y lấy từ trong túi ra một tờ giấy gấp gọn, mở ra rồi đưa cho Đại Thiên Cầu, “Đại Thiên Cầu đại nhân nếu muốn cảm tạ ta, thì ký tên lên đây nhé. Để cho ta và Tiểu Tiêu Đồ của ta còn sớm ngày thành hôn.”

Tiêu Đồ nghe thấy lời này, thân thể cứng đờ lại, len lén liếc Đại Thiên Cầu.

Mở giấy ra, liền thấy ba chữ lớn “Hòa Ly Thư.”

Trên đó viết...

”Trên đời phàm có thể kết thành phu thê, đều là có tam sinh duyên. Nếu kết duyên không hợp, lại trở thành oan gia, làm khổ lẫn nhau. Tâm ý nếu đã bất đồng, không thể chung ý, báo lại với các vị chư thân, quy về tông môn. Nguyên sau khi người rời đi, núi cao sông dài, vĩnh tuế vô ưu.

Yêu Hồ lập, ngày tám tháng hai năm Khánh Cảnh thứ mười chín.” *

Nơi nào núi cao sông dài? Nơi nào vĩnh tuế vô ưu?

Trong một chớp mắt, Đại Thiên Cầu đã muốn xé vụn tờ giấy này thành hàng trăm nghìn mảnh nhỏ, vứt xuống trước mặt Yêu Hồ, nói cho y biết, tuyệt đối không thể.

Hắn tuyệt đối sẽ không để y thành hôn với người khác, nhìn y tình ý nồng nàn với người khác, cùng người khác bách niên giai lão.

Hắn sẽ mang y về, nhốt vào nơi không ai tìm được.

Khiến y chỉ có thể vui cười vì hắn, cũng chỉ có thể buồn khổ vì hắn.

“Đại Thiên Cầu đại nhân này, hôn lễ của ta và Tiêu Đồ không thể mời ngài tới làm khách được, các trưởng lão sẽ cảm rằm ta đến chết mất.” Yêu Hồ cứ như chẳng biết gì nội tâm đang dậy sóng của hắn, ríu ra ríu rít nói cười. Y vừa nói vừa ngắm Tiêu Đồ, ngay cả đuôi cũng vậy loạn.

Tiêu Đồ không nhìn y, giống như đang ngượng ngùng cúi đầu.

Đại Thiên Cầu buồn mắt, không nhìn khung cảnh làm hắn đau nhói này.

Chưa bao giờ hắn rõ ràng như bây giờ, rằng người trước mắt hắn đây, không yêu hắn một chút nào.

Y đối với hắn tốt hơn bất kỳ ai, chỉ là do ân tình khi còn nhỏ, là do năm đó tại Hắc Dạ Sơn hai người từng nương tựa vào nhau.

Bây giờ ân đã xong tình đã cạn, y liền thuận theo tâm ý nắm tay người khác, cùng người khác cầm sắt hòa mình, đời đời tâm giao.

Hắn đã nhận được rất nhiều rồi, không thể mặt dày mà yêu cầu thêm nữa.

Hắn ký tên lên thư, ba chữ Đại Thiên Cầu đoạn chính, song song với hai chữ Yêu Hồ.

Đây là sự thân mật cuối cùng trong đời họ.

Hai cái tên, trên cùng một tờ giấy.

Hắn đưa hòa ly thư cho Yêu Hồ, màu mực trên giấy còn chưa ráo.

Yêu Hồ nhìn một lúc, hài lòng rồi mới rót một chén trà đưa cho Đại Thiên Cầu, cũng tự rót cho mình một chén, nói rằng, “Ăn mừng hai ta khôi phục tự do nào.”

Đại Thiên Cầu nhận ly trà.

Hắn cộng ly trà với Yêu Hồ, phát ra âm thanh giòn giã, sau đó uống hết.

Trong thoáng chốc, hắn nhớ tới đêm tân hôn, khi cả hai còn khách khí lẫn nhau, cũng nhẹ nhàng cộng ly rượu giao bôi coi như kết thúc lễ thành hôn.

Vậy mà vật đổi sao dời, vẫn khung cảnh đó, vẫn thân ảnh kia, rượu biến thành trà, mà bọn họ từ một đôi lại chia thành hai ngã.

Tiêu Đồ vốn vẫn cúi đầu, chẳng biết đã ngẩng đầu lên từ khi nào, lặng lặng chăm chú nhìn cảnh này.

Trong lòng nàng chỉ cảm thấy quá đổi hoang đường.

Hai người này rõ ràng yêu đối phương đến thế, vậy mà vẫn nâng chén chia ly, trên đời còn có sự tình nào buồn cười hơn sao?

Mà trong số tất cả những người đang chứng kiến đây, lại chỉ có nàng biết rõ chân tướng, cũng chỉ có nàng ngậm miệng không nói một câu.

Chú thích: Hòa ly thư là tham khảo qua. Nguyên văn vốn là Thư phóng thê thư đời Đường.

20. Ads) - Chương 20

Sau khi ký thư hòa ly, Đại Thiên Cầu gần như ngay lập tức rời khỏi Uyển Thiên Các.

Dù không còn là quốc sư nữa, hắn vẫn có thần điện của riêng mình trên Hắc Dạ Sơn.

Ngẫm lại mới thấy thế sự khó lường, tháng trước khi hắn tới viện này, còn nghĩ đây sẽ là nơi chôn thân, ai mà biết một tháng sau, hắn khỏe mạnh mà sống, nhưng phải mãi mãi rời khỏi nơi đây.

Thế nhân vô thường.

Ngày Đại Thiên Cầu cùng đoàn theo hầu rời khỏi Uyển Thiên Các, rõ ràng đã là đầu xuân mà trời lại đổ tuyết.

Yêu Hồ không đi tiễn. Y đứng trên lầu, ngắm đoàn người càng lúc càng xa.

Tầm mắt y vẫn chỉ chăm chú vào thân ảnh có mái tóc vàng như ánh nắng, một thân áo bào bạch sắc lam vân lam bật lên thân hình cao lớn. Hắn không bung dù, bông tuyết nhẹ nhàng rơi trên vai hắn, từ từ biến mất.

Yêu Hồ tựa vào cửa sổ, đưa tay lên như muốn giúp hắn phủi đi bông tuyết trên vai.

Tiêu Đồ ngồi bên cạnh y, cùng nhìn bóng lưng họ rời đi.

Nàng không hiểu vì sao Yêu Hồ không đi tiễn. Trước đây Yêu Hồ tìm nàng, bảo nàng đóng giả người định mệnh của y, làm cho Đại Thiên Cầu chết tâm mà rời đi. Nhưng hôm nay Đại Thiên Cầu đi rồi, vậy mà sao

y lại khổ sở đến vậy?

Nàng nhỏ giọng nói ra nghi hoặc của mình.

“Bởi vì, nếu đã làm kẻ ác, thì phải ác đến cùng.”

Yêu Hồ mỉm cười, vẫn không rời ánh mắt.

“Huống chi, ta sợ nếu ta đi tiến hấn, ta sẽ liệu mình muốn ở cạnh hấn.” Y thì thào, cũng không biết là đang trả lời Tiêu Đồ, hay đang nói cho chính mình nghe.

Ta sợ, nếu ta thấy hấn, mọi chuyện sẽ thất bại trong gang tấc.

Ta sợ ta sẽ không tự chủ được, sẽ kéo tay hấn, sẽ muốn đi theo hấn.

Làm các chủ Uyển Thiên Các cũng tốt, làm tiểu hồ ly trên Hắc Dạ Sơn cũng được, chỉ cần ở nơi nào có thể thấy hấn thôi.

Một năm cũng tốt, một ngày cũng được, một chút cũng không sao.

Chỉ cần được ở bên hấn, đã tốt lắm rồi.

Tiêu Đồ đột nhiên cảm thấy có nước rơi trên mặt, nàng đưa tay sờ mới rõ là thứ gì.

Nàng ngẩng đầu nhìn, đã thấy trên mặt Yêu Hồ đều là nước mắt, mà ma văn y vẫn cố trấn áp đường như không còn bị ràng buộc nữa, chớp mắt liền xâm chiếm từng tấc da trên người Yêu Hồ, gương nanh múa vuốt vươn lên gương mặt y.

Nhưng y tựa như không cảm thấy được sự thống khổ khi ma khí xâm chiếm, đường nhìn vẫn trước sau không đổi, vẫn đau đáu nhìn về đại môn Uyển Thiên Các.

Nhưng nơi đó ngoại trừ tuyết trắng, sớm đã không còn gì.

Yêu Hồ đột nhiên xoay người chạy xuống dưới lầu, lao đảo mà chạy.

Tiêu Đồ thấy y chạy đi liền gấp đến không biết phải làm sao, nàng yêu thuật không tinh, thử mấy lần cũng không thể tự lơ lửng được.

Đội nàng lão đảo bò tới cửa, chỉ thấy Yêu Hồ ngây ngốc đứng ở cửa, một thân bạch sam đơn bạc trong gió lạnh cô linh, tuyết mới rơi sạch sẽ bên chân y, đã thấy nhuộm thêm một tầng máu.

Màu đỏ ấy còn tươi đẹp hơn bất cứ màu sắc nào Tiêu Đồ từng thấy trong đời.

Nàng bùm miệng, nhìn thấy vết máu bên khóe miệng Yêu Hồ, nước mắt liền không tự chủ được chảy xuống.

Nàng không nói gì, vì nàng biết nói gì cũng vô dụng.

Nước mắt vương trên mặt Yêu Hồ bị gió rét thổi khô, vô luận y làm gì, muốn gì, người kia cũng đã rời đi, sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Là chính y đuổi người ấy đi, ngay cả lần cuối cũng không chịu nhìn hân một cái.

Y biết, đây đều là tính toán của y, là cái kết hoàn hảo nhất. Y những tưởng mình có thể chịu đựng được, ai ngờ lồng ngực này đến hít thở cũng khó khăn đến thế.

“Đại Thiên Cầu đại nhân, năm nay là năm thứ mười chín chúng ta quen nhau rồi.” Yêu Hồ đột nhiên mỉm cười, mang theo chút ngây thơ như con trẻ, “Cho dù là yêu quái, mệnh thọ so với người phàm dài hơn rất nhiều. Nhưng cả đời này liệu có được mấy lần mười chín năm đây?”

Mà chúng ta, trong mười chín năm này, đã bỏ lỡ nhau trọn mười bảy năm.

“Thì ra ngươi cũng biết, dù là yêu quái cũng không có được mấy lần mười chín năm.”

Trong không gian yên tĩnh bỗng nhiên vang lên một giọng nữ khàn khàn. Thanh âm mang theo chút run rẩy rất khó phát hiện, tràn ngập uy nghiêm.

Tiêu Đồ hốt hoảng nhìn theo phía phát ra giọng nói, lại thấy trên mặt tuyết cách họ chưa tới mười thước, từ lúc nào đã có một nữ nhân một thân hoàng sam, đội đầu lạp, dưới sa mạn mơ hồ lộ ra một gương mặt mình diễm.

Yêu Hồ bên người nàng cứng lại, không dám tin mà nói, “Cô Cô...”

Nàng vén sa liềm lên, lộ ra gương mặt thanh thúy. Tướng mạo rõ ràng còn trẻ, nhưng trong mắt lại chứa đầy thăng trầm năm tháng.

Người đến là Cô Hoạch Diệu, tuy không thuộc Hồ tộc, nhưng sống trong Hồ tộc, tự tay chăm sóc rất nhiều tử tôn nên địa vị không tầm thường. Rất nhiều tiểu hồ ly trong tộc đều gọi nàng hai tiếng “Cô Cô.”

Yêu Hồ từ nhỏ lớn lên bên nàng. Nếu nói dưới gầm trời này còn ai trị nổi y, thì chỉ có Cô Hoạch Điều.

Nàng từng bước đi tới trước mặt Yêu Hồ.

Yêu Hồ sau khi gọi tên nàng mới ý thức được dáng dấp của mình bây giờ, hoảng hốt muốn dè ma văn đang lan tràn trên người xuống, nhưng không có tác dụng.

Y bất an đứng đó, muốn cười với nàng một cái, lại cảm thấy không thể, cứ như một đứa trẻ phạm sai lầm.

Nhưng y chưa kịp nói gì, một cái tát vang dội đã đánh lên mặt y.

Tiêu Đồ kêu lên, muốn nhào qua bảo vệ Yêu Hồ, nhưng còn chưa kịp phi thân qua, đã bị Cô Hoạch Điều định thân đứng một chỗ không nhúc nhích.

Yêu Hồ ăn một tát liền mơ màng, nhưng ngay lập tức hiểu ra, chỉ sợ Cô Cô đã biết hết rồi.

Y khở sở sắp đặt như vậy, muốn lừa dối mọi người, vẫn không giấu được Cô Cô.

Không biết nàng hay tin từ đâu, mà cũng không còn quan trọng nữa, quan trọng là y lại làm cho người thân yêu nhất của mình thương tâm như vậy.

Cô Hoạch Điều nhìn y, nhìn hài tử chính tay mình nuôi nấng từ nhỏ, gần như nghiêng răng nghiêng lợi mà hỏi, “Có phải nếu ta không đến, con đến chết cũng không nói cho ta hay không?”

Yêu Hồ cúi đầu không đáp.

“Có phải hay không?” Cô Hoạch Điều hét lên.

Nàng từ Hồ tộc chạy tới đây suốt một đêm, cả đường không dám ngơi nghỉ, chỉ sợ khi tới nơi, nghênh đón lại là cổ thi thể của con nàng.

Nàng cái gì cũng không muốn, chỉ mong con của nàng một đời bình an.

Khi nàng tới nơi rồi, thấy Yêu Hồ đang đứng trong gió lạnh, mỗi một tấc da trên người đều bị nhuộm đen, nàng biết, nàng tới chậm rồi.

Quá muộn rồi, kết thúc rồi.

“Con còn có... bao nhiêu lần mười chín năm đây?” Cô Hoạch Diệu ôm vai Yêu Hồ, nước mắt lã chã rơi.

Nàng ôm Yêu Hồ vào lòng, vô cùng hận y, lại ôm y tới run rẩy.

“Vì sao con không nói cho ta?” Nàng khóc nức nở.

Yêu Hồ gục trong ngực nàng, hai mắt nhắm nghiền, nước mắt ướt hàng mi.

“Xin lỗi, Cô Cô.” Y nhẹ giọng nói, “Tha thứ cho tiểu sinh một lần này. Chỉ một lần này nữa thôi.”

Vừa dứt lời, thân thể y giống như không thể chống đỡ được cái lạnh nữa mà run cầm cập, môi tím đen.

Vài giây trôi qua, Yêu Hồ biến mất trong lòng Cô Hoạch Diệu, y phục rơi trên đất.

Cô Hoạch Diệu như phát điên mà xốc y phục lên.

Chỉ thấy giữa đồng áo bào có một con cáo nhỏ chỉ bằng bàn tay, da lông vốn như tuyết bị hoa văn hắc sắc bao lấy, chẳng còn thấy được dáng dấp ban đầu, chỉ có yêu văn đỏ như lửa trên trán còn nguyên vẹn.

Yêu Hồ ngay cả hình người cũng không duy trì được nữa.

21. Ads) - Chương 21

Tới nửa đêm tuyết mới ngừng rơi.

Yêu Hồ được cẩn thận đặt trên giường, chăn vén bốn phía bao y vào giữa.

Ngón tay Cô Hoạch Diệu nhẹ nhàng điểm trên trán Yêu Hồ một cái, linh lực tinh khiết tràn vào, hô hấp của Yêu Hồ theo đó mà vững vàng hơn rất nhiều, ma văn trên người vẫn còn nhưng không khuếch tán nữa.

Nhưng chung quy cũng chỉ là đối sách tạm thời.

Cô Hoạch Diệu ngồi trong đình viện, nhìn cây mai trong sân mà xuất thần, màu đỏ phảng phất như diêm báo, âm thầm nói lên vận mệnh hài tử của nàng.

Năm đó ở Hồ tộc, dưới gối nàng có rất nhiều cục lông trắng như nhung lẫn lộn, chỉ có Yêu Hồ trên chóp tai và cuối đuôi nhiễm chút sắc tím, cũng chỉ có y là bướng bỉnh nhất, suốt ngày trèo cây bắt cá, chui vào

lòng các tiểu tỷ tỷ trong tộc cầu xoa xoa.

Nàng còn nhớ rõ năm đó ôm đứa bé này vào lòng, cầm bánh ngọt dỗ y nghe lời, dẫn y đi ngắm trăng cùng hoa đào nở rộ trong núi. Trăng thanh gió mát, đứa nhỏ này còn dán mặt vào lòng nàng, nhỏ giọng gọi Cô Cô, thăm thì nói thích Cô Cô nhất.

Ấy vậy mà nháy mắt, đứa nhỏ ấy đã trưởng thành.

Y bị đưa vào Uyển Thiên Các, không còn bên cạnh nàng nữa.

Lại chớp mắt một cái, hài tử của nàng liền không còn linh lực cường thịnh như xưa, chỉ có thể nằm trên giường hấp hối.

Mà nàng lại bất lực.

Y cầu nàng tha thứ cho y một lần cuối cùng.

Nàng cũng muốn tha thứ cho y.

Muốn được như năm đó, cầm tay y nói, con đừng lo.

Nhưng sai lầm lần này y phạm phải, đã không giống như những lần y không cố gắng tu hành bị phạt chép sách, chỉ cần ngon ngọt vài câu với nàng là có thể vãn hồi nữa rồi.

Nàng sẽ vĩnh viễn mất đi đứa nhỏ này.

Nếu không phải các trưởng lão Uyển Thiên Các phát hiện gần đây Yêu Hồ không đúng mà viết thư cho nàng, để nàng đi tra hỏi Thanh Hành Đẳng. Có khi mãi mãi nàng cũng không biết chuyện.

Mãi tới khi hài tử của nàng không còn trên nhân thể nữa, nàng vẫn chẳng hay biết gì, vẫn mơ mộng được đoàn tụ sum vầy, chờ hài tử của nàng mang ý trung nhân về thăm nàng.

Từng giọt nước mắt lăn trên gò má Cô Hoạch Diệu, rơi xuống thành từng khoanh nhỏ trên tuyết.

“Tiêu Đồ cô nương.” Nàng thấp giọng gọi một câu, thanh âm khàn khàn khô khốc. Sức lực chống đỡ cho nàng chạy tới Uyển Thiên Các đã tan thành mây khói, nàng rất mệt mỏi, dường như đã trút xuống lớp khô giáp gian khổ bất xâm, chỉ một đêm mà đã già đi rất nhiều.

Tiêu Đồ trong bóng tối giật mình. Từ lúc biết được thân phận của Cô Hoạch Diệu, nàng vô cùng hồ thẹn,

không dám đối mặt với Cô Hoạch Điều.

Cô Hoạch Điều cũng không trách nàng. Hài tử nàng nuôi lớn, làm sao lại không hiểu tính tình của y?

Chuyện y đã muốn làm, dù liều lĩnh thế nào cũng phải đạt được mục đích.

Tiêu Đồ sao khuyên bảo được.

“Tiêu Đồ cô nương, thằng nhóc này đem mạng của mình đổi cho Đại Thiên Cầu, dẫn ma khí nhập vào người mình, vậy ta thì sao?” Cô Hoạch Điều mang theo một tia hy vọng cuối cùng hỏi nàng, “Ta có thể làm như nó, đem mạng của ta cho nó được không?”

Tiêu Đồ chưa xót, cuối cùng khóc lên.

“Không được nữa rồi, ngân ti giác trùng đều không còn nữa.” Nàng khóc sụt sùi, trong lòng tràn đầy hổ thẹn, “Chỉ có thể đổi mạng một lần thôi, không có cách nào đổi lại hết.”

Quả nhiên...

Cô Hoạch Điều cười một tiếng. Làm sao nàng lại không biết chứ. Nếu đổi mệnh đơn giản như vậy, vì sao Yêu Hồ còn phải trì hoãn tới hôm nay?

Nhưng trong lòng nàng vẫn ôm một chút hy vọng.

Nàng không nói gì nữa, chỉ ngồi nhìn tuyết đọng phủ kín đình viện. Giống như sẽ ngồi đây tới địa lão thiên hoang.

Trong thoáng chốc nàng nhớ ra, có một năm nọ, nàng xuống núi đi chơi hội chùa. Khi đó Yêu Hồ vừa mới hóa hình người, dáng dấp như một đứa trẻ loài người ba bốn tuổi ngọc tuyết khả ái, đôi mắt hổ phách long lanh, cười lên lại càng ngọt ngào, mềm mại như hoa.

Nàng ôm đứa bé trong tay, lòng tràn đầy vui sướng đi giữa đám đông, ai thấy Yêu Hồ cũng phải dừng lại trên y một chút, khen y nhu thuận khả ái.

Nàng kiêu ngạo mà nghĩ, đây là hài tử nhà ta nha.

Nhưng tới khi đi qua sạp bói của một thuật sĩ trẻ tuổi một thân áo bào đen, tóc trắng lạnh băng.

Trước nay vốn không tin mấy thứ này, ngày ấy chẳng biết vì sao lại vì Yêu Hồ đi cầu một quẻ.

Thuật sĩ nhìn Yêu Hồ nho nhỏ, đưa cho một quẻ xăm.

Trên quẻ chỉ có mấy câu: “Sinh ra tâm tính bạc tình, cơ duyên xảo hợp thâm tình nhằm nơi. Phong nguyệt vẫn vương một đời, tâm ý bày đó tỏ tường cùng ai. Số mệnh vốn chẳng bi ai, cố tình quên mệnh, liều mạng vì quân.” (1)

Năm ấy nàng không hiểu quẻ này, chỉ cho là gạ người. Chẳng hiểu sao vẫn ghi nhớ trong lòng.

Cho tới hôm nay chuyện cũ quay về, nàng mới hiểu được thế nào là “Sinh ra tâm tính bạc tình, cơ duyên xảo hợp thâm tình nhằm nơi”

Hài tử của nàng, nhìn như phong lưu, tâm tính ngang ngạnh bất kham, hóa ra lại giấu một người ở trong lòng.

Giấu một lần liền giấu hết mười chín năm.

Kiếp này không phụ ai, lại đem trọn đời lầm lẫn. (2)

- ———

Câu gốc: ”

Nghĩa là: Vốn là người bạc tình, lại thâm tình lắm nơi. Phong nguyệt trước đây khó tiêu, tâm ý trước mắt khó giải, cố gì trọn đời liều mạng?

Mình thì muốn dịch cho thuần Việt nên bôi ra cho giống mấy quẻ xăm trên chùa.

(2) Câu cuối nguyên văn là thế này: Mình vốn muốn dịch nó thật là thuần Việt, thật là thơ. Nhưng văn phong có hạn nên chưa biết nên dịch ra sao.

22. Ads) - Chương 22

Khi tin tức Yêu Hồ buông bỏ danh các chủ Uyển Thiên Các, cùng người định mệnh quy ẩn núi rừng truyền tới, không khí lạnh lẽo giá rét của mùa đông vừa lui khỏi Hắc Dạ Sơn, anh đào sau núi vừa nở hoa, thường bị tiểu thần quan chạy lên bề một cảnh mang tới thần điện của Đại Thiên Cẩu, nắn nỉ nhóm Nha Thiên Cẩu làm bánh anh đào, không quên đưa lên một phần cho Đại Thiên Cẩu.

Đại Thiên Cẩu cũng thích những hài tử này, nhóm thần quan này so với hần năm đó may mắn hơn nhiều. Dưới đối sách được Tỳ Mộc Đồng Tử đưa ra, các tiểu thần quan đều được nghỉ vào ngày mười lăm, có thể

rời khỏi thần điện, năm mới cũng có thể gặp thân nhân một lần.

Lúc Tỳ Mộc gửi tin tới, hắn còn đang ngồi bên cạnh cửa sổ điều hương.

Trước đây, trên người Yêu Hồ luôn có một mùi hương nhàn nhạt thanh mát, tựa gió núi như suối trong, lại có mùi lá trúc trong lành cùng chút ngọt ngào như hương hoa, là do Yêu Hồ tự phối. Đại Thiên Cầu cố gắng bắt chước, nhưng chắc do không có thiên phú, làm mãi không thành.

Nhưng xem tin Tỳ Mộc gửi tới, nói Yêu Hồ đã quy ẩn cùng người định mệnh, tay cầm thìa hương của hắn lại buông ra.

Hương này phối mãi không thành.

Cho dù bắt chước được mùi hương trên thân y thì được gì đây?

Chẳng qua cũng chỉ là lừa mình dối người.

Lừa chính bản thân rằng y còn cạnh bên.

- - -

Những ngày sau đó, Đại Thiên Cầu vẫn như năm ấy, ở trong thần điện tu luyện, nghiên cứu pháp thuật, chỉnh lý sách cổ, thỉnh thoảng có hứng thú sẽ chăm sóc hoa cỏ trong vườn, tối buổi chiều, hắn sẽ đi dạo trong rừng lá phong.

Đi tới rừng lá phong là sẽ tới gần phòng ngủ của nhóm tiểu thần quan. Đôi khi Đại Thiên Cầu tản bộ sẽ bắt gặp vài đứa nhóc lười biếng. Bọn họ biết Đại Thiên Cầu mặt lạnh, nhưng lại rất khoan dung nên không sợ hắn, đôi khi nướng khoai dưới tàng cây cũng sẽ vui vẻ cầm một củ khoai chạy tới, cùng “chia cửa” với Đại Thiên Cầu.

Có một tiểu thần quan tên Thanh Hoàn, cũng là một tiểu hồ yêu, rất thích dán tới bên cạnh Đại Thiên Cầu. Bình thường rảnh rỗi đều lén chạy tới thần điện của Đại Thiên Cầu, cậu cũng không ồn ào, chỉ ngồi cạnh Đại Thiên Cầu nghe hắn đọc sách, nghe một lúc liền biến về nguyên hình hồ ly, da lông kim sắc giống nhau, ánh dưới ánh mặt trời rạng rỡ, hai lỗ tai nhỏ thì thoảng động đây, chỉ lát sau liền ngủ mất.

Giọng đọc của Đại Thiên Cầu vô thức chậm lại.

Hắn kinh ngạc nhìn tiểu hồ ly kim sắc bên cạnh.

Mấy tháng trước, cũng là trong thư phòng, cũng dưới ánh nắng sau giờ ngọ xuyên thấu qua màn cửa sổ

bằng lụa mỏng, phác lên một khoảng sáng vàng mờ mờ lung trên sàn nhà, một tiểu hồ ly trắng muốt còn ở trong lòng hắn, trên lỗ tai còn điểm tuyết chút màu tím run run, cất giọng mềm nhũn gọi hắn, “Đại Thiên Cầu đại nhân.”

Trong thanh âm còn khẽ run rẩy, nũng nịu đến mềm cả xương.

Hắn nghe thấy tiếng gọi này, dù cho đang làm gì cũng sẽ đáp một tiếng, sau đó đi tới cạnh tiểu hồ ly, giúp y vuốt lông gãi cằm.

Cứ thế ngồi một buổi chiều, giống như trên đời chẳng còn việc gì quan trọng hơn thế.

Hai người bọn họ, dường như chỉ cần cứ thế ở bên nhau là được rồi.

Bống ảo ảnh tiểu hồ ly trắng muốt kia tản đi trước mắt Đại Thiên Cầu, nằm đó ngủ say sưa lại là một tiểu hồ ly lông vàng.

Hắn khẽ cười, bỏ sách sang một bên, nhắm mắt lại dưỡng thần.

Nhưng có ai vẫn đang ghé vào tai hắn thầm thì,

“Đại Thiên Cầu đại nhân, bức họa này có đẹp không?”

“Đại Thiên Cầu đại nhân, tiểu sinh nên mặc y phục màu nào để các tiểu tỷ tỷ thích đây?”

“Đại Thiên Cầu đại nhân, hôm nay là Tết Hoa Đăng rồi đó.”

Ai hay gió tây lạnh lẽo thế? Lúc ấy lại chỉ thấy tâm thường.

- _____

Giữa tháng sáu, Tết Hoa Đăng mỗi năm một lần lại diễn ra.

Đây đã là tháng thứ ba Đại Thiên Cầu ẩn cư tại Hắc Dạ Sơn.

Nhóm tiểu thần quan trọng thần điện như ong vỡ tổ, thừa dịp nghỉ ngơi mà rủ nhau xuống chân núi chơi, khiến Hắc Dạ Sơn càng thêm vắng vẻ. Ngay cả Thanh Hoàn luôn thích chạy qua chỗ hắn, sau khi tới chúc mừng cũng xun xoe chạy theo sư huynh rồi.

Sư huynh của cậu là một lang yêu, tóc đen như mực, vẫn còn thiếu niên mà thân hình đã cao lớn, giữa hai lông mày không giấu nổi nhuệ khí cao ngạo tuổi trẻ.

Sư huynh của cậu tuy không cười, nhưng cẩn thận cầm tay Thanh Hoàn, một tay nắm tay cậu cùng xuống núi, một tay lấy bánh mật vừa mua bỏ vào lòng bàn tay Thanh Hoàn.

Nếu là trước đây, Đại Thiên Cầu sẽ chẳng thấy gì bất thường, cùng lắm cũng chỉ cho là tình cảm huynh đệ thân thiết.

Bây giờ nhìn lại, lại rõ ràng tâm ý thiếu niên không giấu được.

Giống như đom đóm giữa trời đêm, càng thêm bắt mắt.

Cứ thế nhìn theo bóng lưng hai thiếu niên dần đi xa.

Sơn đạo đen kịt một màu, nhưng đi thêm chút nữa sẽ thấy một vùng sáng náo nhiệt, nơi ấy bóng người mơ hồ dung nhập trong dòng sông ánh sáng từ hàng ngàn ngọn hoa đăng, tựa như tranh.

Đại Thiên Cầu nhìn dãy đèn xa xa yên lặng hồi lâu, đột nhiên đứng lên, ra khỏi thần điện.

Thủ vệ Nha Thiên Cầu kinh ngạc nhìn hắn, hỏi, “Ngài đi đâu thế?”

“Đi dạo một chút.” Đại Thiên Cầu nói, “Các người cũng đi chơi đi, không cần đứng ở đây.”

Đại Thiên Cầu vừa nói xong liền tung cánh lên, bay về hướng chân núi.

Nha Thiên Cầu nhìn bóng lưng của hắn, cảm thấy đại nhân nhà mình không giống như đi dạo một chút.

Mà giống như... sẽ đi mãi chẳng về.

- —

Đại Thiên Cầu quay lại bên bờ Hoa Đình Châu, tiếp đãi hắn vẫn là vị nhà đồ năm ấy.

Nhà đồ trông thấy hắn liền vô cùng kinh ngạc, chân chờ một lúc, đành mời Đại Thiên Cầu lên thuyền.

Đại Thiên Cầu lại không để ý, chỉ cho là chuyện của hắn và Yêu Hồ đã truyền tới đây. Thanh Hành Đăng lại là bằng hữu thân thiết của Yêu Hồ, thủ hạ của nàng thấy khó xử cũng là bình thường.

Hoa Đình Châu vẫn náo nhiệt như năm ngoái, các cửa hàng nhỏ chen chúc trên phố mở rộng cửa, chủ điểm cũng chẳng quan tâm mà hiện nguyên hình yêu quái, nằm úp sấp ở cửa, chẳng buồn buôn bán gì, chỉ ồn ào bàn tán chuyện trong nhà ngoài ngõ.

Đại Thiên Cầu thậm chí còn nghe thấy tên mình.

Lúc hần tới chỗ cây hoa đào kia, Thanh Hành Đăng lại không ở đó.

Cây hoa đào vẫn kiêu ngạo nở rộ, trên cành vẫn treo hàng ngàn hoa nguyệt xuân phong thanh sắc.

Đại Thiên Cầu nhìn xung quanh một chút, xác nhận không thấy được người muốn thấy.

Hần không khỏi cười tự giễu. Người nợ xưa nay sẵn sóc cẩn thận đến vậy, khó có được Tết Hoa Đăng, y có thể đưa Tiêu Đồ du ngoạn bao nhiêu non xanh nước biếc, tội gì lại tới Hoa Đình Châu gặp gỡ cố nhân.

Là hần điên rồi, lại ngông cuồng đến thế, muốn được nhìn lại người ấy một lần.

Đại Thiên Cầu chờ đợi một lát, cũng không thấy bóng dáng Thanh Hành Đăng.

Hần ngẩng đầu, nhìn ngàn vạn tấm hoa nguyệt xuân phong rung rinh trong không trung, từ xa lại giống như lá nhỏ. Hần không khỏi nhớ tới năm ngoái, chính hần ôm Yêu Hồ bay lên, treo từng tấm hoa tiên.

Đại Thiên Cầu tâm tư khê động, gương cánh bay lên. Hần nhớ mang máng, Yêu Hồ buộc hoa tiên ở nhánh cây cao nhất.

Năm đó Yêu Hồ cầm tám tờ hoa tiên, viết hết tên các tiểu tử tỷ y mến mộ lên. Bây giờ y đã có Tiêu Đồ rồi, không biết hoa tiên năm đó còn ở đấy hay không.

Đại Thiên Cầu bay lên chỗ cao nhất, trên nhánh cây dường như chẳng thấy bóng dáng tờ hoa tiên nào, chỉ thấy hoa đào trải dài.

Hần rất nhanh tìm được chỗ Yêu Hồ cột hoa tiên, không thừa không thiếu, đúng tám cái, mỗi cái đều được treo dưới một bông hoa đào.

Đại Thiên Cầu im lặng hồi lâu, mới mở giấy hoa tiên ra.

Khi nhìn rõ trên giấy hoa tiên bút tích thuộc về Yêu Hồ, tay hần cứng lại.

Giống như không tin vào hai mắt của mình, cẩn thận đọc lại lần nữa.

Nhưng trên giấy hoa tiên, rõ ràng viết hai cái tên:

“Đại Thiên Cầu Yêu Hồ.”

Hai cái tên được viết vô cùng chăm chú, cẩn thận. Màu mực trên giấy hoa tiên, thực sự ưu nhã thanh lịch.

Dù đã một năm trôi qua, lại không phai nhạt chút nào.

Đại Thiên Cầu tay run lên, đi mở bảy cái khác.

Mỗi một hoa tiên, đều chỉ có hai cái tên.

Đại Thiên Cầu cùng Yêu Hồ.

Đại Thiên Cầu phát điên, tìm kiếm trên cây anh đào to lớn này, ngàn vạn tấm hoa nguyệt xuân phong như vậy, hắn đều xem qua từng cái, vô số cái tên hiện ra trước mắt hắn.

Nghi ngờ trong lòng hắn càng lúc càng lớn, trong lòng còn có chút sợ hãi, mơ hồ dự cảm được chuyện không hay.

Nhưng hắn cự tuyệt suy nghĩ.

Cuối cùng hắn tìm được hai mươi lăm tờ giấy hoa tiên viết tên Đại Thiên Cầu Yêu Hồ.

Trừ bỏ năm ngoái hắn mua thêm bảy cái.

Chính là mười tám tấm.

Trọn mười tám năm.

Đại Thiên Cầu cầm tập hoa tiên trong tay, cảm thấy mờ mịt.

Hắn không hiểu, vì sao Yêu Hồ chưa bao giờ nói với hắn, mười tám năm liên tục, mỗi năm y đều tới đây viết tên hắn.

Hắn không hiểu, vì sao đã cất giữ đoạn tình cảm này tới mười tám năm, lại bỏ đi dễ dàng như thế.

Hắn lại càng không hiểu, vì sao năm ngoái, ở nơi này, ngay trước mặt hắn, y viết tên hai người bọn họ, lại cười đùa nói với hắn, nói mình viết tên người khác.

Yêu Hồ, rốt cuộc ngươi suy nghĩ gì vậy?

Đại Thiên Cầu siết chặt nắm giấy hoa tiên. Cho dù Thanh Hành Đăng đang ở đây, cũng phải tìm được nàng.

Nàng là bằng hữu thân thiết của Yêu Hồ, Hoa Đình Châu của nàng, hoa nguyệt xuân phong này, nàng không thể nào không biết gì cả.

Đại Thiên Cầu vừa mới xoay người, phát hiện Thanh Hành Đăng chẳng biết từ khi nào đã đứng dưới tàng cây hoa đào.

Nàng ngồi trên cây đèn, mái tóc được búi lên tỉ mỉ, vẫn lãnh diễm không gì sánh được như thế.

Nhưng sương tuyết trong đôi mắt nàng lại lạnh lẽo hơn xưa.

Nàng lạnh lùng nhìn chằm chằm Đại Thiên Cầu, như đang nhìn kẻ tử thù không đội trời chung.

23. Ads) - Chương 23

Thanh Hành Đăng biết Yêu Hồ giấu một người trong lòng.

Người nọ nằm đó cứu y từ trong rừng lá phong như lửa, giấu y trong phòng ngủ của mình, hay thổi sáo cho y nghe.

Yêu Hồ tuy thiên tính phong lưu, nhưng ngay khi mới biết yêu lại gặp gỡ nghiệt duyên này, chẳng kịp giã giũa đã hãm sâu vào.

Sau này bị trưởng lão bắt về giam giữ, y vẫn không thành thật, ở trong phòng cấm túc viết thư tình.

Tâm tâm niệm niệm muốn đi tìm thiếu niên y yêu.

Đáng tiếc, chờ tới khi y quay lại Hắc Dạ Sơn, người nọ đã không còn tung tích.

Yêu Hồ suy sụp mất hai ngày, đi tìm Thanh Hành Đăng uống rượu, thề rằng sẽ tìm lại người đó, sớm một chút hay chậm một hồi cũng không khác gì nhau.

Thanh Hành Đăng nhìn ánh sáng trong mắt Yêu Hồ, thầm nghĩ, tên nhóc người số khổ rồi.

Đó là năm đầu tiên, ở Hoa Đình Châu, dưới cây hoa đào, Yêu Hồ viết lên hoa nguyệt xuân phong tên của y cùng Đại Thiên Cầu, hướng lên trời cao khẩn cầu, mong sớm gặp lại người trong lòng.

Khi đó, y vẫn còn dáng dấp thiếu niên, mặt mày thanh tú, nhãn thần sáng sủa, mềm mại, chỉ là viết tên người ta đã cong mắt cười, lỗ tai hồ ly động đậy.

“A Đăng, ta nhất định sẽ tìm được hần.”

Yêu Hồ vừa cười vừa nói, khen người trong lòng như thiên tiên trên trời, nói rằng đợi tới khi tìm được người đó, sẽ mở tiệc cưới bảy ngày liền, cho bọn phàm nhân sáng mắt ra.

Thanh Hành Đăng suýt cầm đèn đánh đuổi y ra khỏi Hoa Đình Châu.

Khi đó bọn họ đều cho rằng, y muốn tìm thiếu niên Đại Thiên Cầu kia, chắc chắn rất dễ dàng.

Không nghĩ tới, cứ như vậy, tìm trọn mười bảy năm.

Sau này Yêu Hồ nói với Thanh Hành Đăng, thật ra vào năm thứ mười bốn, y đã gặp lại Đại Thiên Cầu rồi.

Chỉ là họ chẳng nhận ra nhau.

Các đời quốc sư trong lúc đắm nhận trọng trách, tất cả tin tức thân thể đều bị giấu đi, thể nhân chỉ biết đó là quốc sư đại nhân, không ai biết gì về tính danh thật của hần.

Yêu Hồ khi đó đã là các chủ Uyển Thiên Các, nghe ngóng một chút liền biết được, nhưng y chưa bao giờ có thể liên hệ thiếu niên dịu dàng dưới tàng cây năm đó với quốc sư đại nhân lạnh lùng ít nói này với nhau.

Chưa nói tới Đại Thiên Cầu xưa nay vì dung mạo mà không ít phiền phức tìm tới cửa, tới năm thứ hai nhậm chức quốc sư liền mang trên mặt một chiếc mặt nạ xấu xí quỷ dị, trên người mặc trường bào đen nhánh, tự bọc mình thành một quái nhân.

Yêu Hồ gặp lại Đại Thiên Cầu trong dịp hoàng cung mở tiệc thưởng bách hoa, lại không biết đối diện mình chính là người mình tâm niệm đã lâu kia, ngược lại còn bị mặt nạ dọa cho sợ, khi về còn nói xấu với Thanh Hành Đăng, rằng nghe thiên hạ đồn quốc sư vốn khuynh quốc khuynh thành, sợ là bọn họ mù cả rồi. Có mỹ nhân nào đang yên đang lành ăn mặc thành cái dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ ấy không.

Y vừa lải nhải với Thanh Hành Đăng, vừa viết lên một tấm hoa tiên, cẩn thận buộc ở đầu cành, còn thành tâm bái lạy.

Sau này nhớ lại, cảm thấy vô cùng mất mặt.

Cũng chính năm đó, không biết dây thần kinh nào của trưởng lão Hồ tộc Uyển Thiên Các chập vào nhau, bắt đầu ngày ngày giục y sớm cưới hiền thê, sinh một bầy tiểu hồ ly trắng trắng nho nhỏ.

Yêu Hồ bị giục phát điên. Y xuất thân Hồ tộc, thuở nhỏ ở cùng các tiểu tỷ tỷ hồ ly trong tộc thành quen, lớn lên vẫn như cũ, chỉ thích đi chơi cùng các tiểu tỷ tỷ xinh đẹp, rõ ràng chưa làm gì phóng đảng xấu xa, thế mà đã bị cái danh phong lưu đánh lên người.

Bây giờ bị trưởng lão thúc giục, y liền vò đầu đã mẻ lại sứt, cố tình chạy tới lầu hoa nghe hát, vung tiền như rác khen thưởng, đến đêm còn không thèm về nhà, khiến các thế gia giao hảo với Hồ tộc không dám đem con mình tới cầu thân.

Thanh Hành Đẳng nghe những chuyện hoang đường này của y, làm như đang nghe chuyện cười, cười xong, lại thấy bất đắc dĩ.

Thế nhân nói y phong lưu bạc tình, hoang đường bất kham, lại không biết, kẻ bạc tình thâm tình nhất.

Ba năm qua đi, Yêu Hồ vẫn không tìm được tung tích Đại Thiên Cầu. Mãi tới lần có việc vào cung, bên dưới tường hoàng cung ấy, nhìn thấy diện mạo thật của quốc sư đại nhân.

Hắn vẫn như trong trí nhớ của y, chỉ là thiếu niên năm đó đã cao lớn hơn, rũ bỏ hoàn toàn dáng dấp thiếu niên, lớn lên đỉnh thiên lập địa.

Hắn đứng đó, lạnh lùng nhìn qua, tâm Yêu Hồ như nổi trống, lại không dám tùy tiện nhận quen, chỉ có thể mở mắt nhìn hắn lần nữa rồi xa.

Kỳ thật y muốn hỏi một câu, những năm qua sống có tốt không?

Y muốn nói cho hắn biết, ta đã tìm ngươi trọn mười bảy năm.

Y còn muốn hỏi, trong mười bảy năm qua, có lúc nào ngươi nhớ ta, nhớ tiểu hồ ly năm đó rúc ở trong lòng ngươi hay không?

Nhưng y không dám hỏi, kinh ngạc hồi lâu rồi chỉ biết cười, lòng nói, còn nhiều thời gian.

Còn chưa kịp vui mừng, đã được biết chuyện, người y tìm bao lâu mắc bệnh nguy kịch, không còn sống lâu nữa.

Làm sao còn nhiều thời gian đây.

- —-

Yêu Hồ ở Hoa Đình Châu treo lên tấm hoa nguyệt xuân phong thứ mười bảy, trên giấy hoa tiên vẫn viết tên hai người bọn họ.

Y ngựa đầu, nhìn giấy hoa tiên tự tay treo lên mấy năm nay, khẽ cười nói với Thanh Hành Đăng, y muốn đi cầu thân.

Tới hoàng thất, hướng quốc sư đại nhân mà cầu hôn.

Khi đó Thanh Hành Đăng chỉ cho là y muốn ở bên cạnh Đại Thiên Cầu trong những tháng ngày cuối cùng.

Nàng không hiểu vì sao cảm thấy thoải mái, len lén hy vọng trong lòng, mong rằng khi Đại Thiên Cầu đi rồi, Yêu Hồ sẽ gặp được người định mệnh khác, không cần trọn đời cô độc nữa.

Nàng nào hay từ khi ấy, kẻ ngu ngốc đó đã ngầm quyết đem mệnh mình ném đi như vậy.

Một tháng trước khi Yêu Hồ cầu thân, trong cấm địa của Hồ tộc, y tìm được một cuốn sách phủ đầy bụi.

Trong sách có một chương, tên là “Dịch Mệnh.”

Sách nói, “Vùng nam hải có một yêu quái, tên Tiêu Đồ, có thể kết nối sinh mệnh hai người. Nếu có sừng trùng ngân ti trong huyết mạch, dựa vào ánh trăng mà luyện, hai người có thể đổi mạng, cứu người gặp nguy.”

Sừng trùng ngân ti là vật thuộc Ma giới trong truyền thuyết, trăm năm mới có hai con, dễ sợ hãi, có thể chết bất cứ lúc nào.

Yêu Hồ chuẩn bị chu toàn, tìm thấy Tiêu Đồ đã sớm rời khỏi nam hải đang trốn trong một đầm nước hoang vu.

Y chuẩn bị xong hết thảy, mới tới Thanh Hành Đăng thỉnh tội.

Ngày đó cũng là mùa đông, Yêu Hồ nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên trịnh trọng hành lễ với nàng, nói hết tất cả.

Thanh Hành Đăng chỉ thấy cả người phát lạnh, Hoa Đình Châu có bao giờ lạnh đến như thế.

Mà con hồ ly trước mặt này, còn muốn đem tất cả hậu sự giao cho nàng, thỉnh cầu nàng giúp y giấu giếm

Hồ tộc, lại thỉnh cầu nàng chiếu cố trông nom Đại Thiên Cầu một chút.

Thỉnh cầu nàng, không bao giờ nói chân tướng cho Đại Thiên Cầu.

“Vậy ta thì sao?” Nàng run rẩy hỏi, “Còn ta? Người an bài mọi thứ, vậy còn ta thì sao?”

“Người có bao giờ nghĩ tới ta không? Muốn ta thay người xử lý hậu sự ư? Muốn ta mở mắt nhìn người đi tìm chết, người thậm chí còn muốn ta đi chăm sóc cái tên đầu sỏ đẩy người đi tìm chết!”

Thanh Hành Đẳng nắm cổ áo Yêu Hồ, hai mắt đỏ ngầu nhìn y, “Sao người có thể nhẫn tâm như thế, hết lần này tới lần khác đều ném chuyện khó lại cho ta?”

Nàng thấy Yêu Hồ cũng khóc, trong mắt đầm lệ, nhưng vẫn thấy được sự quyết tuyệt trong đôi mắt ấy, dù chết y cũng không hối hận.

Y hỏi nàng, “A Đẳng, nếu như Yêu Dao có thể trở về, người có tiếc cái mạng này không?”

Nếu như Yêu Dao có thể trở về...

Cánh tay nắm lấy cổ áo Yêu Hồ bất giác buông lỏng.

Người nàng yêu, Yêu Dao của nàng, mười năm trước đã chết trong trận chiến phục ma.

Đó là ngày tuyệt vọng nhất cuộc đời này.

Nếu nữ tử tên Yêu Dao có thể trở về, nàng nguyện ý dùng tất cả mọi thứ trên đời này đổi lấy.

Kể cả chính nàng.

Nàng hiểu ý Yêu Hồ, nhưng nàng vẫn không có cách nào nhìn Yêu Hồ đi tìm chết.

“Chúng ta lại tìm cách, hẳn là còn biện pháp khác, để ta đi tìm Huỳnh Thảo, còn có Đào Hoa Yêu cơ mà.” Nàng vừa kéo tay Yêu Hồ vừa nói, gương mặt xưa nay lãnh đạm giờ lại rối như tơ vò, “Chúng ta chờ một chút thôi có được không? Chờ một chút thôi, biết đâu có cách khác.”

Nàng thấy Yêu Hồ khó khăn lắc đầu.

“Xin lỗi, A Đẳng.”

Yêu Hồ nhẹ nhàng ôm lấy nàng, tựa đầu lên vai nàng, như khi họ còn nhỏ.

“Không có cách nào nữa rồi. Cầu xin người đó, A Đăng, giúp ta cứu hân.”

“Ta không muốn cả quãng đời còn lại phải sống trong hối hận.”

Nên người muốn cả quãng đời còn lại của ta, phải sống trong bóng ma tiền bằng hữu tới hoàng tuyền hay sao?

“Ta hận người, hồ ly thôi.” Nàng kêu cái tên khi còn nhỏ vẫn hay gọi Yêu Hồ, nước mắt đã bị gió hong khô, “Người đối với ai cũng tốt, chỉ ác với mình ta.”

Nàng cảm giác vai của mình đã bị nước mắt Yêu Hồ thấm ướt đầm rồi.

“Xin lỗi, A Đăng.” Y chỉ có thể áy náy nói với nàng như vậy.

Thanh Hành Đăng tuyệt vọng nhắm mắt.

Cả đời này của nàng, đã phải tiễn đưa thân nhân, ái nhân.

Đến cuối cùng, ngay cả bằng hữu duy nhất cũng không lưu lại được.

24. Ads) - Chương 24

“A Đăng, xin người đừng bao giờ nói cho Đại Thiên Cầu đại nhân.” Trong trí nhớ, Yêu Hồ đứng ngược ánh đèn nói với nàng như vậy.

Y cúi đầu, chân không an phận mà đá một cục đá, không dám ngẩng đầu nhìn nàng, nhưng bởi nghĩ tới người kia, mà nét mặt liền nhu hòa lại.

“Đại Thiên Cầu ấy à, tuy luôn làm mặt lạnh lùng, không thích nói nhiều, thật ra vô cùng ôn nhu. Ta vốn muốn ở bên cạnh bởi hân tới những giây phút cuối cùng nên mới đi cầu thân, coi như một giấc mộng cũng được, ít ra còn lưu cho ta chút niệm tưởng.”

“Ai mà ngờ được, tên ngốc ấy lại thích ta.”

“Hại ta chỉ có thể đóng vai ác, nói chưa bao giờ thích hân, còn đuổi hân đi.”

“Hắn còn có một đời dài như vậy, nên gặp được một người thật tốt, cùng hắn chậm rãi đi đến cuối đời.”

“... Cho nên đừng để hắn biết chuyện. Cái gì cũng không được nói.”

Khóe mắt Yêu Hồ loang loáng ánh nước, rốt cuộc cũng không khóc.

Đây là con đường y đã chọn, chính y tự đẩy mình lên bước đường này.

Sau này Đại Thiên Cầu yêu ai, cùng ai bạch đầu giai lão, cùng ai sinh con đẻ cái, vừa nghĩ tới thôi tim đã đau như bị khoét, nhưng đến cùng cũng không liên quan gì tới y nữa.

“A Đăng, ngoéo tay nhé, thay ta giữ bí mật.”

Yêu Hồ vươn ngón tay út, khom thành hình móc câu trong gió đêm.

Thanh Hành Đăng nhìn y, nhìn mái tóc bạc tung bay trong gió, nhìn đôi mắt màu hổ phách, nhìn yêu văn trên trán còn đỏ thắm.

Nàng chậm rãi móc ngón tay mình vào tay hắn.

Tại sao ta lại phải thay người giữ bí mật?

Người đem câu đổ đau lòng nhất đời này ném cho ta, còn muốn ta giữ bí mật tới ngày ta chết hay sao.

Trên đời nào có đạo lý như vậy hả thằng nhóc này?

Người nói Đại Thiên Cầu còn một đời rất dài, sẽ gặp gỡ một người thật tốt.

Nhưng mà, đó vốn nên là cuộc đời của người cơ mà.

Ta làm sao có thể nhìn kẻ khác hưởng dụng cuộc đời vốn thuộc về người, vui vẻ như ý mà đi yêu người khác?

Thanh Hành Đăng dùng sức móc lấy ngón út của Yêu Hồ.

“Ta hứa.”

- ———
Khói xanh trong lư hương chậm rãi tản đi.

Thanh Hành Đẳng ngồi sau bàn, trang sức bên tóc mai của nàng nhẹ nhàng đung đưa, trên da thịt trắng sứ của nàng hắt lên một bóng nhỏ.

Nàng nhẹ nhàng mỉm cười, “Đại Thiên Cầu đại nhân, câu chuyện này, ngài cảm thấy thế nào?”

Vừa rồi, Đại Thiên Cầu còn lo lắng hỏi nàng tung tích của Yêu Hồ.

Nàng muốn cười ra tiếng, nhưng vẫn mời Đại Thiên Cầu ngồi xuống, châm trà, điểm hương, kể cho hắn một câu chuyện xưa.

Chuyện kể rằng trên đời có một con hồ ly ngu ngốc vô cùng.

Chuyện xưa đã kể xong, đại yêu uy danh hiển hách trước mặt nàng tâm đã như tro tàn.

Chén trà trước mặt Đại Thiên Cầu không vơi đi chút nào, bây giờ đã lạnh thấu, hắn sơ ý chạm vào liền đổ xuống áo bào.

Hắn lại như không cảm thấy gì.

“Yêu Hồ đang ở đâu?” Hắn ngắt người hỏi.

Trong nháy mắt, hồn phách hắn như bị quất ra khỏi người, chỉ còn thể xác ngồi đây.

Thanh Hành Đẳng giễu cợt bật cười, “Ồ dưới hoàng tuyền chứ đâu. Đại nhân à, ngài cũng từng lĩnh giáo uy lực ma khí rồi cơ mà, sao lại hỏi một câu ngây thơ như vậy chứ?”

Đại Thiên Cầu run lên, nhưng hắn rất nhanh định thần lại, “Không thể nào. Y thông minh như vậy, Hồ tộc cũng chiều y như vậy, y chắc hẳn chỉ đang trốn đi thôi.”

“Xin hãy nói cho ta biết, y ở đâu. Ta muốn gặp y.”

Hắn nghiêm túc như vậy, khẩn thiết như vậy, người khác có tin hay không không nói, hắn ngược lại tin tưởng không chút nghi ngờ.

Thanh Hành Đăng không chịu được cổ cháp trong đôi mắt kia, quay đầu đi. “Người vừa đi khỏi Uyển Thiên Các, Cô Hoạch Điều đã mang y về Hồ tộc rồi.”

“Khi ta tới gặp y, ngay cả hình người y cũng không duy trì được nữa. Một con hồ ly nho nhỏ, mắt cũng không còn nhìn được.”

“Nhưng đến ta cũng không được nhìn thấy y lần cuối.”

Nàng chưa nói hết lời, trước mắt liền phát lên một trận gió.

Đợi nàng mở mắt ra, đã không thấy Đại Thiên Cầu nữa.

Chỉ còn chén trà bị lật ra lăn trên bàn, rơi xuống đất, vỡ mấy cánh hoa.

- ———

Thanh Nhai Sơn, bên ngoài Hồ tộc.

“Người kia còn quỳ ở đó à?”

“Đại yêu đấy. Đáng ghét! Hắn chặn ngoài cửa làm ta không dám ra ngoài chơi.”

“À, nghe nói hắn là đại yêu rất lợi hại, thế sao lại phải quỳ ngoài cửa thế?”

“Hắn dễ nhìn thế mà sao có người không muốn thấy hắn nhỉ.”

Ngoài đại môn Hồ tộc, sau mấy tảng đá xanh, có mấy tiểu hồ ly còn chưa hóa hình đang nấp, len lén nhìn ra ngoài, nhỏ giọng thảo luận.

Ba ngày trước, Hồ tộc nghênh đón một vị khách kỳ quái, là một đại yêu cánh dài, dung mạo đẹp như các tiểu tỷ tỷ trong Hồ tộc.

Nhưng hắn còn chưa kịp đi vào, trưởng bối trong tộc liền hiện ra, một bước cũng không cho hắn tiến tới, nói là Cô Hoạch Điều tiền bối phân phó.

Đại yêu rõ ràng có yêu lực cường đại này, lại một bước cũng không dám đi tiếp, càng không nói chuyện xông vào.

Hắn yên lặng nhìn đại môn Hồ tộc, đứng rất lâu, đột nhiên vén vạt áo, quỳ xuống.

“Văn bối Đại Thiên Cầu, cầu kiến thiếu chủ Hồ tộc Yêu Hồ.”

Hắn cúi đầu, lưng vẽ ra một độ cong nhún nhường, thấp hèn trần ai.

Quỳ một cái liền quỳ hết ba ngày ba đêm.

Y phục bị sương đêm thấm ướt, lại bị mặt trời hong khô.

Hắn vẫn quỳ không chút suy suyển.

“Trời muốn mưa rồi nha.” Một tiểu hồ ly lông đỏ nhìn đại yêu quái, có chút lo lắng nói, “Quỳ lâu như thế, dù là yêu quái cũng không dễ chịu đâu.”

“Ai mà biết. Nếu như hắn không gặp được người muốn gặp, chẳng lẽ hắn vẫn quỳ à?” Một tiểu hồ ly khác vươn chân lên gãi cổ, “Chắc là nợ Hồ tộc nhiều tiền lắm đây, nên người ta mới không thèm gặp chứ?”

“Phải nợ nhiều lắm!” Tiểu hồ ly lông đỏ phản chấn, “Có thể mua rất là nhiều kẹo với gà nướng đấy.”

“Tối nay Tam Vỹ tỷ tỷ còn bảo làm gà nướng cho chúng ta nữa...”

Mấy con hồ ly rất nhanh liền quay ra cãi nhau âm ỉ, quên luôn đại yêu đang quỳ ngoài cửa.

Đại Thiên Cầu ngẩng đầu nhìn bọn nó vài lần.

Mấy con hồ ly tự cho là đã trốn kỹ, lại không biết chúng nó thấp thòm nói chuyện đã bị người ta nghe thấy hết,

Hắn thấy phía sau tảng đá lộ ra mấy cái đuôi nhỏ nhưng nhưng, không nhìn được nghĩ, Yêu Hồ khi còn bé chắc cũng như vậy nhỉ? Thân hình bé nhỏ, thanh âm tinh tế yếu ớt, lúc nào cũng như đang làm nũng.

Hắn bất giác cười cười, nhìn lại đại môn Hồ tộc đóng chặt, nụ cười liền nhạt đi.

Hắn biết Hồ tộc sẽ không cho hắn nhìn thấy Yêu Hồ dễ dàng như thế.

Yêu Hồ vốn là tiểu thiếu chủ bảo bối của họ, lớn lên trong yêu chiều bảo hộ, về sau vì gặp hắn mà chịu khổ như vậy.

Hắn nên quỳ ở đây, cầu xin tha thứ.

Hắn không tin Thanh Hành Đăng, sao Yêu Hồ có thể ở dưới hoàng tuyền chứ.

Y tốt như vậy, cười rộ lên như trăng thanh gió mát, đã là các chủ Uyển Thiên Các, còn là thiếu chủ Hồ tộc, làm sao lại không có ai cứu được y chứ?

Chắc là y chỉ chưa hồi phục được, e rằng còn chưa tỉnh lại.

Có lẽ y còn giận hắn, giận hắn quá trì độn, không phát hiện tâm ý của y.

Nhất định là thế.

Đại Thiên Cầu nghĩ vậy, chăm chú nhìn đại môn của Hồ tộc, cứ như giây tiếp theo, cửa lớn màu xanh sẽ mở, mà người hắn tâm niệm đã lâu sẽ đi ra.

25. Ads) - Chương 25

Đêm đến, quả nhiên trời đổ mưa to.

Vốn buổi đêm trong núi đã lạnh, mưa lớn trút xuống, khiến Đại Thiên Cầu ướt từ trong ra ngoài, mái tóc vàng ướt nhẹp dính trên mặt khiến hắn vô cùng chật vật.

Hắn cũng không quan tâm. Đã quỳ ở đây bốn ngày liên tục, không ăn không uống, dãi nắng dầm mưa, đừng nói người phàm, dù là yêu quái thể chất cường kiện cũng khó mà chịu nổi. Nhưng dù sao hắn cũng từng là quốc sư đại yêu đứng đầu một quốc gia, giờ phút này vẫn không có vẻ muốn bỏ cuộc, tư thế vẫn đoan chính.

Thời gian chờ đợi quá mức buồn chán, phương pháp duy nhất để hắn giết thời gian chính là nhớ lại vài chuyện vui vẻ cùng Yêu Hồ, thời gian cũng không tính là khó qua, có lúc còn không phát giác mà lộ ra ý cười nhu hòa.

Hắn nhớ rõ, đầu đông Yêu Hồ thường biến thành một tiểu hồ ly lông trắng muốt. Có một lần không hiểu tại sao, y còn đang nằm ngủ trên một chiếc đệm trắng, nhắm hai mắt cuộn người lại, màu lông tiếp với màu vải dưới thân. Không biết thị nữ nào bất cẩn, nghĩ rằng cái nệm này là nệm để thêu thùa hôm qua nàng bỏ sót, liền ôm theo cả nệm cả hồ ly, còn ném lên người Yêu Hồ một đồng vải vóc, chôn y trong đó luôn.

Tới khi các trưởng lão trong các tộc tìm các chủ để thương nghị lại không thấy bóng dáng y đâu, cho rằng Yêu Hồ lại đi ra ngoài uống rượu phiêu kỹ, mặt đỏ lên vì tức.

Cuối cùng là nhờ Đại Thiên Cầu lần theo tung tích, lôi y ra từ trong một sọt vải hoa xanh đỏ.

Yêu Hồ ngủ còn chưa tỉnh, được hắt ôm trong lòng liền mềm nhũn kêu một tiếng, trở mình, chếp miệng một cái lại ngủ tiếp.

Đại Thiên Cầu thấy vậy thấy cả tâm đều mềm nhũn, trù mền nhìn y. Nhưng giây sau Yêu Hồ đã bị trưởng lão lửa giận công tâm xách đi, còn không chút thương tiếc mà túm đuôi xách làm đầu y chúc xuống, vô cùng tàn bạo đánh thức y.

Đại Thiên Cầu nhìn trưởng lão, trong mắt không có chút độ ấm nào.

Nghĩ lại chuyện xưa đều vụn vặt như thế, nhưng chung quy vẫn thấy thật thân thiết, giống như tiểu hồ ly lẫn lộn nũng nịu kia còn đang ở bên cạnh hắt, cùng hắt vượt qua cái lạnh của mưa đêm.

Nhanh lên một chút, tới bên ta nhé! Hắt không nhịn được, khẩn cầu trong lòng.

Mấy tiểu hồ ly trốn sau tảng đá sớm đã về, nhưng sau cánh cổng lại có thêm một đường nhìn.

Một ánh mắt tràn đầy bi thương và phẫn nộ.

Là Cô Hoạch Diệu.

Nàng nhìn Đại Thiên Cầu hồi lâu, có lúc hận đến mức chỉ muốn hắt chết đi, có lúc oán chỉ muốn hét lên với hắt, rằng hắt là kẻ mang tới oan nghiệt, nhưng tới khi bình tĩnh lại, trong lòng nàng chỉ còn bi thương.

Nàng sao có thể oán hận người khác đây, con đường này là do con nàng tự chọn lấy.

Đại môn Hồ tộc luôn đóng kín rồi cuộc mở ra.

Nhân thần Đại Thiên Cầu sáng ngời, tha thiết nhìn qua, hắt nghĩ muốn đứng dậy nhưng rồi lại không dám di chuyển sợ chọc giận y.

Nhưng thân ảnh trước cửa không phải Yêu Hồ, chỉ có một nữ tử cao gầy đứng đó.

Trên bầu trời xẹt qua một tia chớp, trong núi vốn tối mờ nhất thời được chiếu sáng.

Đại Thiên Cầu nhìn bóng dáng kia. Hắt nhận ra Cô Hoạch Diệu, trưởng bối của Yêu Hồ. Nàng lạnh lùng đứng đó, trong tay đang cầm một chiếc hộp, cho dù đang trong đêm tối, ánh mắt lạnh thấu xương kia vẫn dễ dàng nhận ra.

Đại Thiên Cầu nghĩ một chút rồi đứng lên, vì quỳ quá lâu nên đầu gối hần đã sưng lên, hần vẫn chịu đựng đau nhức mà đứng thẳng, hướng về phía Cô Hoạch Điểm hành lễ của một văn bối.

“Cô Hoạch Điểm đại nhân, văn bối Đại Thiên Cầu, cung kính bồi tiếp đã lâu, xin cho ta cơ hội được nhìn Yêu Hồ một lần.”

Cô Hoạch Điểm nghe hần nói lời này, khẽ cười một tiếng, lại nghe như tiếng khóc than.

Nàng lười nói nhiều với Đại Thiên Cầu, đi ra khỏi bóng tối.

Đại Thiên Cầu chú ý chiếc hộp trong tay nàng, được tạc từ khối bạch ngọc tốt nhất, mặt trên còn có một con hồ ly ôm một quả cầu chơi đùa. Mặt hồ ly là hạt châu vàng, nhìn rất có linh khí.

Trái tim Đại Thiên Cầu chấn động một chút, ngay cả môi đều run rẩy.

Hần từng nhìn thấy chiếc hộp tương tự, ở tang lễ của một miêu yêu.

Nhưng ngay lập tức hần cố gượng ra một nụ cười cứng ngắc, không hiểu mà nhìn Cô Hoạch Điểm.

“Người chần trước đại môn Hồ tộc lâu như vậy, cũng quá kỳ quái. A Tể thích người như vậy, nên ta dẫn nó tới gặp người một lát.”

Thanh âm Cô Hoạch Điểm khàn khàn, như cầm huyền bị phá, phá vỡ sự tĩnh lặng trong đêm vắng vẻ.

Nàng nhìn Đại Thiên Cầu, trong mắt khó giấu oán hận, sau đó chậm rãi mở hộp bạch ngọc trong tay.

Trong hộp là một bình lưu ly trong suốt chứa đầy tro xám.

“A Tể ở đây, người nói muốn gặp nó thì nó đây.”

Cô Hoạch Điểm mỉm cười, nước mắt lại chảy xuống. Nàng đẩy chiếc hộp tới gần Đại Thiên Cầu để hần nhìn cho rõ.

Đại Thiên Cầu nhìn chằm chằm chiếc bình.

Câu chuyện Thanh Hành Đăng đã kể hiện lại trong đầu hần như đèn kéo quân, cuối cùng chỉ còn đọng lại bốn chữ.

Lấy mệnh đổi người.

Hắn lắc đầu, cầu xin mà nhìn Cô Hoạch Điều, lại như đang tự nói với bản thân, “Không thể nào, y là các chủ Uyển Thiên Các, thông minh như vậy, nhất định là đã tìm được phương pháp để cứu ta.”

“Y đang ở trong Hồ tộc, ta biết mà, ngài cho ta nhìn y một chút thôi, cho ta liếc nhìn y một cái thôi,” Hắn cầu xin Cô Hoạch Điều, “Chỉ cần nhìn y một cái thôi ta liền đi, ta sẽ không quấy rầy hắn cùng Tiêu Đồ cô nương đâu.”

Cô Hoạch Điều nhìn Đại Thiên Cầu, cuối cùng không nhin được nữa, hung hăng tát hắn một cái.

“Người tỉnh lại cho ta, người còn muốn lừa mình dối người bao lâu nữa, quỳ ba ngày rồi mà vẫn chưa tỉnh ra sao!” Nàng lớn tiếng chất vấn, khuôn mặt thanh tú lộ vẻ hung ác dị thường, tay lại run rẩy, “Người còn không rõ, cái mạng này của người... từ đâu mà lấy lại hay sao?”

Mạng của ta...

Đại Thiên Cầu vốn chịu đau, cố đứng thẳng người, lúc này rốt cuộc chẳng còn gì chống đỡ nữa. Hắn ngã xuống, ánh mắt vừa vịn đặt lên tiểu hồ ly từ bạch ngọc trên hộp.

Với người phàm thì tiểu hồ ly nào chẳng như nhau. Nhưng với hắn, Yêu Hồ trước nay vẫn luôn khác biệt với các hồ ly khác.

Chỉ có Yêu Hồ là yếu ớt nhất, khả ái nhất.

Hắn phát hiện, tiểu hồ ly trên hộp này rõ ràng được điêu khắc dựa trên Yêu Hồ.

Nhưng hắn không dám thừa nhận, cũng giống như việc hắn không dám thừa nhận sự thật Thanh Hành Đăng đã nói. Hắn tự giam mình trong ảo mộng, toàn tâm toàn ý nghĩ rằng, Yêu Hồ còn đang chờ hắn.

Nhưng bây giờ thì sao? Yêu Hồ không về nữa rồi.

Y giờ chỉ là một nắm tro cốt, vĩnh viễn yên lặng nằm trong một cái bình lưu ly. Y sẽ chẳng còn thấy được sơn hà nhật nguyệt y yêu thích, chẳng còn được nghe tiếng vạn vật thâm thì, lại càng không còn tới kéo tay hắn, nũng nịu mà gọi “Đại Thiên Cầu đại nhân.”

Hắn chưa bao giờ hận chính mình đến vậy.

Rõ ràng kẻ phải chết là hắn, là hắn ở dưới suối vàng, chịu đựng băng sơn liệt hỏa dày vò, là hắn phải nằm trong quan tài gỗ, chôn dưới ba tấc đất, chỉ có chuột rắn kiến hôi làm bạn.

Là hần không nên sống.

26. Ads) - Chương 26

Mưa vẫn rào rào trút xuống, nhưng hai người đứng trước đại môn Hồ tộc chẳng ai muốn che dù.

Đại Thiên Cầu nhìn bình lưu ly, muốn vươn tay ra chạm vào lại không dám.

Hần biết, Yêu Hồ hần rất đau.

Ma khí hoành hành trong cơ thể đau khổ thế nào hần đều biết. Yêu Hồ yếu ớt như vậy, trên tay bị rạch một chút đã nằm trong ngực hần thút thít một buổi sáng. Vậy mà đau đến đến thế, y vậy mà im lặng không nói nửa câu.

Cô Hoạch Diệu hít một hơi, đẩy hộp bạch ngọc lại.

Nàng lấy từ trong tay áo ra một thứ, đưa tới trước mặt Đại Thiên Cầu, “Ta thấy trong tủ đồ của A Tề, chắc là của người cho nó, bây giờ coi như vật quy nguyên chủ đi.”

Trong lòng bàn tay Cô Hoạch Diệu là một chuông vàng nhỏ, được treo trên một sợi dây đỏ bện rất khéo. Chắc hẳn vì đã quá lâu, dây đỏ cũng bạc màu, nhưng được tỉ mỉ giữ gìn mà vẫn sạch sẽ mềm mại. Chuông chỉ bằng ngón cái, hắt sáng dịu dịu, nhẹ nhàng đung đưa, phát ra tiếng kêu thanh thúy.

Nước mắt Đại Thiên Cầu hòa vào nước mưa chảy xuống, mắt hần bất tri bất giác đỏ lên.

Đúng là đồ của hần. Thuở thiếu thời, hần nuôi một tiểu hồ ly nghịch ngợm, tự tay chậm rãi bện dây đỏ, treo lên một chiếc chuông vàng con con, nhẹ nhàng buộc lên cổ tiểu hồ ly.

Hần còn nhớ rõ lần đầu làm thứ này, tay chân còn vụng về, phải đi tìm chỗ nào sáng rồi chăm chú ngồi làm, cứ như vậy cũng tốn mất nửa tháng.

Tiểu hồ ly dựa sát vào hần, thỉnh thoảng phất đuôi nhỏ qua tay hần.

Sau này không thấy tiểu hồ ly, hần đi tìm khắp nơi, muốn tìm một tiểu hồ ly màu trắng, trên cổ đeo chuông nhỏ, trên chóp tai và đuôi có màu tím nhàn nhạt.

Nhưng tìm khắp Hắc Dạ Sơn, chẳng có con cáo nhỏ nào như thế nữa.

Sau này hắn trở thành quốc sư, có rất nhiều người muốn lấy lòng hắn, đưa tặng vô số kỳ trân dị bảo.

Hắn chỉ muốn một tiểu hồ ly trên trán có yêu văn đỏ, trên cổ đeo chuông, bướng bỉnh nhưng vẫn rất nghe lời.

Nhưng không có.

Cũng có nhiều hồ ly bị thuần dưỡng đưa tới trước mắt hắn, cho dù ngoan ngoãn đến đâu cũng không phải tiểu hồ ly hắn muốn.

Tiểu hồ ly ấy cứ như bị xóa khỏi cuộc đời hắn, chỉ có thể thi thoảng gặp trong mộng.

Hắn bỏ lỡ y rồi.

Về sau nữa, tiểu hồ ly của hắn ở nơi hắn không thấy được lớn lên, trở thành đại yêu đảm đương một vùng trời, bằng bản lĩnh của mình mà tìm được hắn.

Nhưng hắn lại không nhận ra tiểu hồ ly của mình.

Để bây giờ hắn lại bỏ lỡ y lần thứ hai.

Hai mắt Đại Thiên Cầu đỏ lên nhìn chiếc chuông nhỏ nhỏ, nắm chặt trong tay, gào lên thảm thiết, như con thú bị buộc tới tuyệt cảnh, chỉ có thể kêu gào hấp hối.

Ta lại bỏ rơi ngươi nữa rồi.

Có thể cho ta một cơ hội hay không? Cầu xin ngươi tìm ta một lần nữa thôi.

Cầu xin ngươi.

-

Lúc Đại Thiên Cầu rời đi, trong tay chỉ có chiếc vòng chuông nhỏ.

Đương nhiên Hồ tộc không chịu cho hắn đem Yêu Hồ đi, hắn cũng không dám tranh cãi với Cô Hoạch Điểu. Nàng là trưởng bối nuôi nấng Yêu Hồ, nếu Yêu Hồ biết hắn dám tranh cãi với nàng, nhất định sẽ không vui.

Hắn chỉ có thể cầm sợi dây nhỏ, cô độc đi dọc sơn đạo xuống núi.

Sơn đạo trơn trượt, phủ đầy rêu, không để ý liền trượt chân ngã xuống, không biết đụng đầu vào đâu chảy cả máu, hắn không để ý, đứng dậy tiếp tục đi.

Tới khi hắn về Hắc Dạ Sơn, tất cả Nha Thiên Cầu đều bị dọa sợ.

Nhưng chẳng ai dám hỏi, chỉ có thể nuốt nước mắt vào giúp Đại Thiên Cầu rửa mặt, thay y phục.

Đại Thiên Cầu cũng không phản ứng, mặc bọn họ làm gì thì làm, chỉ có tay phải của hắn vẫn nắm chặt không buông lỏng chút nào.

Dường như hắn đã trở thành một con tò he, trên mặt không cảm xúc, không đau khổ chẳng sướng vui, đau đớn cũng không phát giác.

Chỉ có đôi mắt vẫn đỏ, nước mắt âm áp vẫn liên tục rơi.

- ———

Hôm sau Đại Thiên Cầu ngã bệnh. Bệnh rất nặng. Ngay cả tiểu thần quan trong đền thờ cũng kháo nhau Đại Thiên Cầu đại nhân bệnh nặng không dậy nổi.

Thanh Hoàn cùng sư huynh hết giờ học liền chạy tới, sư huynh của nó vẫn mang vẻ trầm mặc ít nói, Thanh Hoàn vừa nhìn thấy Đại Thiên Cầu liền khóc.

Đại Thiên Cầu đại nhân cậu sùng bái luôn uy phong lẫm liệt giờ trở nên rất gầy, đang nhắm nghiền hai mắt nằm trên giường, gò má tái nhợt không chút huyết sắc, ngay cả hô hấp cũng nhẹ tới mức khó có thể nghe thấy.

Thanh Hoàn mơ hồ nghe thấy Đại Thiên Cầu dù hôn mê cũng luôn gọi một cái tên, chỉ là rất nhỏ, không nghe rõ.

Cậu cuống lên, biến thành hình dáng tiểu hồ ly nhảy lên giường, ghé tai vào nghe.

Lần này thì nghe được rồi.

Đại Thiên Cầu đại nhân luôn miệng gọi một nữ danh.

“A Tề, về nhà thôi.”

27. Ads) - Chương 27

Đại Thiên Cầu nghe thấy tiếng nước chảy bên tai.

Hắn cố sức mở mắt ra, chỉ thấy bầu trời đen kịt, sương mù khắp nơi, không gian như bị hắt lên một màu đỏ chằng lảnh.

Dưới trời sao không thấy ai, nhìn ra xa chỉ thấy một biển hoa màu đỏ sẫm, nở bung mãnh liệt, cánh hoa dài mà mảnh, có hoa chẳng có lá, không gió cũng nhẹ lác lư như làn váy vũ cơ.

Hắn thấy mình nằm trên một cái bè trúc, dưới bè trúc là dòng sông màu đỏ, trên sông trôi nổi mấy chiếc đèn lồng, lững lờ trôi dọc theo làn nước, màu vàng ấm áp chiếu sáng mặt sông, nổi thành một dải sáng dài không thấy điểm dừng.

Bè trúc mang theo hắn trôi về phía trước. Hắn không biết đây là nơi nào, khắp nơi đều là sương mù, không thấy rõ cuối con sông có cái gì, chỉ mơ hồ thấy ánh sáng ấm áp. Hắn ấy vậy lại không thấy bất an, chỉ ngồi yên trên bè trúc, nhìn ánh sáng kia có chút vui mừng khó hiểu, không biết tại sao hắn biết trong quảng sáng đó có người đang chờ hắn.

Hắn không biết chính bản thân mình đang mỉm cười.

Nhưng đang đi nửa đường, bè trúc như bị thứ gì quăn lầy, dải sáng vàng đều đang chảy xuôi về phía quảng sáng kia, mà bè trúc vẫn đứng im không nhúc nhích.

Đại Thiên Cầu nhíu mày, hắn đứng lên định kiểm tra, lại cảm thấy một đầu bè trúc trầm xuống.

Hắn quay đầu lại, phát hiện trên bè trúc không biết từ lúc nào có thêm một người.

Người nọ mặc trường bào màu xanh hắt tự mình mua cho, mái tóc trắng không được chải chuốt, xõa tung ra, đuôi tóc nhuộm chút tử sắc, hai tai hồ ly trên đầu bất an giật giật.

Người nọ mỉm cười nhìn hắn, trong mắt lại có chút bất đắc dĩ, nhẹ giọng nói, “Đại Thiên Cầu đại nhân, ngài đúng là cố chấp, thế mà lại tìm tới đây.”

Đại Thiên Cầu không nghe y nói, tiến lên kéo người vào trong ngực mình, siết chặt lấy y, cứ như chỉ hơi không cẩn thận, người này sẽ hóa thành làn khói bay đi mất.

“Ta biết mà.” Đại Thiên Cầu tựa vào vai người nọ, giống như đứa trẻ lo được lo mất đang tìm kiếm sự an ủi, “Ta biết bọn họ gạt ta, người chỉ trốn đi thôi.”

“Bọn họ gạt ta, nhưng ta không tin.” Nước mắt Đại Thiên Cầu không kiềm được mà chảy xuống, vô cùng ủy khuất, “Đừng gạt ta như vậy. Người muốn gì cũng được, chỉ đừng gạt ta như vậy.”

Hắn cầu xin, “A Tể, đừng đi nữa được không?”

Yêu Hồ nhẹ nhàng sờ đầu Đại Thiên Cầu, lông mi y cũng run rẩy.

Y chẳng nói được hay không, chỉ ôm lấy mặt Đại Thiên Cầu, khẽ đặt lên môi hắn nụ hôn lạnh như băng.

“Trở về thôi.” Yêu Hồ nói.

Đại Thiên Cầu đương nhiên nghe lời y.

Vì vậy Yêu Hồ chống sào tre, trèo bè trúc về hướng ngược lại, Đại Thiên Cầu muốn tới giúp y, để cho Yêu Hồ ngồi, lại bị Yêu Hồ cự tuyệt.

“Bè này ngài không trèo được đâu.” Yêu Hồ nói.

Đại Thiên Cầu chỉ có thể ngồi nhìn Yêu Hồ đứng ở đầu bè chống sào.

Yêu Hồ thoát nhìn như không thay đổi gì, vẫn thanh tú tuấn nhã như vậy, nhưng không rõ tại sao, Đại Thiên Cầu luôn cảm thấy có chỗ nào đó không như trước.

Trong lòng hắn bất an, vươn tay kéo vạt áo Yêu Hồ, thấy Yêu Hồ không hiểu gì nhìn lại, cảm thấy ngượng ngùng đỏ lỗ tai, cảm giác như mình là đứa nhỏ không hiểu chuyện, cố tình gây sự.

Nhưng dù vậy, hắn cũng không buông tay.

Yêu Hồ chỉ mỉm cười, không nói gì, tiếp tục chống sào tre.

Đại Thiên Cầu nắm góc áo Yêu Hồ mới thấy an tâm, cứ như là chỉ cần làm thế, y sẽ không đi nữa.

Hắn kể cho Yêu Hồ nghe rất nhiều chuyện, rằng gần thần điện của hắn trên Hắc Dạ Sơn, hắn trồng rất nhiều hoa mai mà Yêu Hồ thích, dưới gốc mai còn chôn rượu, khi nào tới mùa đông, họ có thể lấy ra, vừa đối ẩm vừa thưởng mai.

Hắn kể thần điện trên Hắc Dạ Sơn có nhóm tiểu thần quan mới, nếu Yêu Hồ muốn, hắn sẽ dẫn y đi thăm quan nơi hắn từng tu hành, nhìn rừng phong năm đó họ gặp nhau.

Hắn nói, hắn tìm thấy sơn động năm đó họ cùng tránh mưa rồi, tảng đá trong sơn động vẫn còn dấu móng hồ ly nhiều năm trước hắn cầm tiểu đao khắc xuống. Hắn đã cải tạo sơn động thành một nhà đá nhỏ, bên trong còn có các loại rượu hoa quả nhóm Nha Thiên Cầu ủ, đều là loại Yêu Hồ thích.

Yêu Hồ lắng lắng nghe, thường thường quay đầu lại cười với Đại Thiên Cầu, đôi mắt trong veo.

Nhưng tốc độ bò trúc đi chậm hẳn lại, ở nơi Đại Thiên Cầu không thấy được, tay y run rẩy không ngừng.

Nhưng dù lâu đến mấy, bò trúc cũng tới điểm dừng chân.

Phần cuối con sông có một cây cầu rất dài, bao phủ trong sương mù, bên cầu trồng rất nhiều loài hoa không lá đỏ rực kia.

Yêu Hồ chống sào tre, đẩy bè trúc lại gần bờ, nói với Đại Thiên Cầu, “Lên bờ thôi.”

Đại Thiên Cầu không nghi ngờ gì, sải bước lên bờ, sau đó vươn tay ra với Yêu Hồ, “Nắm lấy tay ta nào.”

Yêu Hồ đứng trên bè trúc nhìn Đại Thiên Cầu, dường như muốn nhìn thật kỹ hắn, khắc sâu bóng hình hắn để mãi không quên, mắt không chớp một cái, nhưng lại không cầm lấy tay hắn.

“Tiểu sinh bây giờ không về được, Đại Thiên Cầu đại nhân cứ đi theo cầu sẽ về tới nơi.” Yêu Hồ nói. Y tận lực làm bộ bình tĩnh mỉm cười, nhưng giọng nói vẫn run lên, “Ngài đó, không làm ta bớt lo chút nào, nơi này có gì tốt đâu, lại còn tìm tới tận đây, không về được thật thì phải làm sao?”

Y trách cứ, nhưng đôi mắt hổ phách đắm nước.

Đại Thiên Cầu ngây ngẩn, hắn không hiểu Yêu Hồ có ý gì. Hắn muốn nhảy qua bè trúc, ôm Yêu Hồ lên cầu, lại phát hiện mình không thể xuống được nữa.

Cây cầu có một luồng khí lưu vô hình, dù cho hắn muốn nhảy bao nhiêu lần đều bị đẩy về.

Hắn khiếp sợ đứng trên cầu, nhìn Yêu Hồ trên bè trúc cùng mấy đèn lồng sau lưng y, còn có biển hoa đỏ rực hai bên bờ.

Hắn lại nhìn vàng sáng hấp dẫn người ta cuối sông kia.

Rốt cuộc nhớ ra đây là nơi nào, trái tim tức thì rơi vào hầm băng.

U Minh Gian.

Là nơi giao thoa giữa sự sống và cái chết.

“Trời mau sáng lắm, ngài phải về thôi.” Yêu Hồ cúi đầu, nói giọng mũi, “Về sau đừng liều lĩnh như vậy nữa, cứ thế xông tới đây, dù ngài có là đại yêu quái cũng đừng tùy hứng như vậy.”

“Ta rất muốn về cùng ngài, thưởng mai đối ẩm.”

“Nhưng ta, không về được nữa...”

Nói tới đây, Yêu Hồ run lên. Y rất muốn cầm lấy tay Đại Thiên Cầu, cùng hắn quay về Hắc Dạ Sơn, trở lại nơi họ gặp nhau, nắm tay nhau tới đầu bạc răng long.

Nhưng y không về được. Nếu không phải lần này Đại Thiên Cầu cư nhiên biến mình thành sinh hồn cứng rắn xông vào U Minh Gian, có khi y đã theo dòng sông này trôi đi xa rồi.

Nhưng Đại Thiên Cầu không thể bị U Minh Gian vây khốn được.

Y ngẩng đầu, muốn cười với Đại Thiên Cầu một cái, nhưng thấy Đại Thiên Cầu đang làm gì, không khỏi khiếp sợ trợn to mắt.

“Vũ Nhận Bạo Phong.”

Đại Thiên Cầu tung cánh bay lên, mấy đạo phong nhận như một cơn lốc bay về phía trước, đánh lên luồng khí kia.

Một lần không được thì hai lần, ba lần.

Phong nhận bị luồng khí lưu bắn ngược trở về không ít, cắt Đại Thiên Cầu không một tác nào lành lặn, từng vết máu đỏ tươi hiện trên người hắn, nhưng hắn không quan tâm, càng đánh càng mạnh vào trở ngại trước mặt.

Yêu Hồ ngây người, y còn không có tâm để ý tới vết máu trên người Đại Thiên Cầu.

Y biết, tới U Minh Gian, du hồn nào cũng phải chịu quy ước của U Minh Gian, không thể sử dụng pháp thuật mạnh mẽ như vậy.

Nhưng Đại Thiên Cầu dường như không chịu quy phục quy ước ắt, tuy bị bắn ngược lại không ít phong nhận, hắn ấy vậy mà thật sự có thể chống lại quy ước của U Minh Gian.

Trong chốc lát, Yêu Hồ không biết phải làm sao. Y đưa Đại Thiên Cầu lên bờ liền muốn rời đi, nhưng lúc này y nắm sào tre, dù thế nào cũng không muốn buông tay.

“Ta không quan tâm đây là U Minh Gian hay địa phủ, hoặc là cùng ở lại, hoặc là cùng về nhà.”

Y nghe thấy giọng Đại Thiên Cầu từ trong phong nhận truyền đến.

Nước mắt y kiểm chế thật lâu rồi cuộc rơi xuống.

Y cắn chặt môi, không dám thốt lên câu “Được.”

Trong lòng Yêu Hồ bây giờ đang có hai phe giao chiến. Một phe biết rõ U Minh Gian Có quy ước, nào có chuyện u hồn tới đây còn được trở về, Đại Thiên Cầu chẳng qua chỉ là kiến càng lay cây, tới khi trời sáng, tất cả sẽ kết thúc.

Nhưng một bên thì vô luận mọi chuyện ra sao, cũng muốn được ở bên Đại Thiên Cầu. Kiến càng lay cây cũng được, chỉ cần có một chút hy vọng, y cũng muốn liều lĩnh mà nắm lấy. Muốn cùng Đại Thiên Cầu trở về, cùng đối ẩm thưởng hoa, cùng xem hạ qua đông tới.

Y hướng đôi mắt đầm lệ nhìn sang thân ảnh trên bờ, rõ ràng trên người toàn là máu, hắn vẫn không biết mệt mỏi, không hề gián đoạn đánh ra bão lốc.

“Đại Thiên Cầu đại nhân thật khờ.” Y thì thào, “Tiểu sinh cũng muốn theo ngài tùy hứng một lần, nhưng lần này thì không được rồi, tiểu sinh không thể để ngài uống mạng ở đây được.”

Đương nhiên y cũng cầu mong có kỳ tích, thế nhưng trên người Đại Thiên Cầu đã chồng chất vết thương rồi.

Nơi đây không phải nhân thế, không phải nơi mà Đại Thiên Cầu bị thương cũng chóng lành. Vết thương của Đại Thiên Cầu ở nơi đây trực tiếp đánh vào hồn thể của hắn, nếu thương thế quá nặng, hắn sẽ tiêu tán ở U Minh Gian này.

Bọn họ có con đường nào khác đâu.

Yêu Hồ buông sào tre ra, để nó rơi vào trong nước, bọt nước cũng không thấy liền chìm xuống.

Bè trúc không còn gì chống đỡ, liền theo dòng nước trôi đi.

Đại Thiên Cầu thấy thế liền hô to, “Yêu Hồ!”

Yêu Hồ đứng trên bè trúc, vẫy tay với Đại Thiên Cầu, trên mặt đều là nước mắt, nhưng lại cường còn tươi hơn bao giờ hết.

“Còn được gặp ngài một lần thế này, tiểu sinh thực sự, thực sự rất vui.”

Nói rồi y quả quyết quay người, không nhìn về phía Đại Thiên Cầu nữa, mặc cho dòng nước đẩy y đi.

Đại Thiên Cầu trơ mắt nhìn y trôi mất.

Một dòng sông như dải sáng giữa hai bờ bãi ngạn, chiếu sáng bóng lưng đơn độc của Yêu Hồ.

Y chỉ để lại cho hắn một cái bóng lưng.

Cùng một câu từ biệt.

Đại Thiên Cầu nắm chặt tay, đôi mắt nhìn theo bóng lưng Yêu Hồ như có hỏa diễm.

Hắn gơ cánh tay lên.

“Thiên Phật Lô Đình!”

Yêu Hồ không biết mình trôi bao lâu rồi, con sông dẫn đường cho du hồn này thực sự dài quá.

Y cứ lẳng lặng ngồi ở mũi bè, sờ sờ mắt cá chân của mình.

Nơi đó vốn có một dây đợ treo một chuông vàng nho nhỏ.

Y đang tiếc nuối, lại nghe thấy tiếng vỗ cánh.

Còn chưa kịp quay đầu đã rơi vào một cái ôm đầy mùi máu tươi, lại vô cùng ấm áp, quen thuộc.

“Người muốn đi đâu?” Thanh âm quen thuộc nức nở, “Vì sao cứ luôn chạy loạn như thế chứ? Muốn ta đem người giam lại thật à?”

Yêu Hồ ngơ ngác nhìn vòng tay đang vây lấy mình, y không dám tin vào mắt mình, không dám quay đầu lại.

Y sợ quay đầu lại rồi liền phát hiện đây chỉ là một giấc mộng.

Nhưng rồi y cảm thấy được nước mắt ấm áp rơi trên cổ mình.

Người ôm hần nhẹ giọng nói, “Về nhà thôi, A Tể.”

Yêu Hồ được cẩn thận bế lên, đầu tựa vào lồng ngực vững chãi.

Y thấy dưới chân họ, dòng sông dẫn độ vong linh ngày càng xa, vô số ngọn đèn đều bị họ bỏ lại sau lưng.

Y khóc không thành tiếng, hai tay vươn lên ôm cổ Đại Thiên Cầu, tựa đầu vào vai hần, nước mắt thấm ướt y phục Đại Thiên Cầu. Y khóc đến không thở nổi, như một đứa trẻ tử thân.

“Ta, ta thích Đại Thiên Cầu đại nhân nhất.” Y thút tha thút thít, vừa khóc vừa nói, siết chặt y phục của Đại Thiên Cầu trong tay, “Ta cũng muốn cùng Đại Thiên Cầu đại nhân trở về, muốn ở bên ngài.”

Đại Thiên Cầu đau lòng hôn một cái lên đỉnh đầu y, lại nói, “Về nhà thôi.”

Bọn họ bay dọc theo cây cầu, giống như đang chạy trốn.

Đại Thiên Cầu ôm chặt Yêu Hồ, gọi gió tới trợ lực, cánh đập dồn dập, hướng về phía cánh cửa như ẩn như hiện cuối cầu mà phóng.

Yêu Hồ trong ngực hần khẩn trương nín thở.

Cánh cửa dường như có cảm ứng gì đó, đang dần khép lại.

Một giây trước khi cánh cửa đóng hoàn toàn, Đại Thiên Cầu ôm Yêu Hồ nghiêng người bay qua.

Nháy mắt qua cửa kia, Yêu Hồ cảm thấy thân thể nhẹ đi.

“Đại Thiên Cầu đại nhân...” Y chỉ kịp hô câu này.

Đại Thiên Cầu bay qua cửa, còn chưa kịp thở phào liền cảm giác trong lòng trống không.

Hần cúi đầu.

Trong ngực của hắn chẳng có gì cả.

Không thấy Yêu Hồ nữa.

- -

Đại Thiên Cầu mở mắt ra.

Thứ đầu tiên hắn trông thấy là trần phòng ngủ của hắn.

Rất nhiều người vây quanh xông tới, mừng rỡ nói, “Đại Thiên Cầu đại nhân, ngài tỉnh rồi.”

Hắn đảo qua từng khuôn mặt, có Nha Thiên Cầu, có Thanh Hoàn, có sư trưởng thần điện.

Chỉ không có người hắn muốn thấy.

Hắn quay đầu ra cửa sổ, bên ngoài đã sáng rồi.

Hắn không biết là, cách hoàng thành ngàn dặm.

Có một trận đèn ảm đạm, lại được thắp lên sáng ngời.

Trong bóng đêm truyền tới một tiếng cười khê khàng.

“Không được rồi, Đại Thiên Cầu đại nhân.”

28. Ads) - Chương 28

Đại Thiên Cầu lại tới Hồ tộc. Thân thể vừa khôi phục liền tới cầu kiến, không để ý tới lời can ngăn của đội hộ vệ.

So với lần trước, Hồ tộc dường như đã ra luật giới nghiêm hơn rất nhiều, trong rừng không còn bóng dáng bọn tiểu hồ ly chơi đùa nữa, chỉ thấy một đoàn người mặc trường bào xanh đậm, trên mặt mang mặt nạ hồ ly, tùm năm tùm ba ở trong núi, không biết đang làm gì.

Bọn họ trông thấy Đại Thiên Cầu cũng không kinh ngạc, không bài xích, chỉ chú tâm làm việc của mình. Có vài người biết chuyện của hắn thì gật đầu coi như chào hỏi.

Lần này Hồ tộc không chặn Đại Thiên Cầu ngoài cửa nữa. Trưởng lão Hồ tộc đích thân dẫn hần vào nhà chính, gặp vị vốn nên đang ở trong hoàng cung.

Đi dọc hành lang, Đại Thiên Cầu để ý thấy phía xa xa có một thân ảnh cao gầy, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần như ẩn như hiện dưới lớp màn sa đen mỏng, vẫn cao ngạo như lần trước gặp mặt, nhưng thấy Đại Thiên Cầu nhìn qua lại hơi khom người tỏ ý chào hỏi.

Đại Thiên Cầu nghiêm túc đáp lễ.

Ngọc Tảo Tiên đại nhân của Hồ tộc đang trong nhà chính đích thân tiếp kiến Đại Thiên Cầu.

Bên trong chỉ có hai người họ, trưởng lão Hồ tộc sau khi đưa Đại Thiên Cầu tới liền cung kính cáo lui.

Trong phòng khá tối, chỉ có hai ngọn nến hai bên, tản mát ra mùi hương dễ ngủ, làm người ta buông lỏng tinh thần. Ngọc Tảo Tiên ngồi trên một tấm nệm, sau lưng là bức bích hoạ được chạm trổ tinh tế, khắc hoạ hình ảnh cửu vĩ thiên hồ giáng xuống thiên phật, nơi nơi chìm trong biển lửa, ai cũng mang vẻ mặt sợ hãi, khổ ải, mà cửu vĩ thiên hồ cao cao tại thượng chỉ lạnh lùng nhìn xuống.

Bức tranh tà ác cỡ này khó làm người ta bình tâm mà thưởng thức tay nghề điêu khắc lão luyện, mà Ngọc Tảo Tiên ngồi trước bức bích hoạ, không hề cố kỵ xòe ra chín cái đuôi, giống hệt như cửu vĩ thiên hồ trong tranh.

Tuy đã nghe danh Ngọc Tảo Tiên từ lâu, đây vẫn là lần đầu tiên Đại Thiên Cầu nhìn thấy diện mạo thật của y.

Quả thật xinh đẹp cường đại như trong lời đồn. Gương mặt tuyệt sắc không còn bị che đậy bởi mặt nạ nữa, da thịt tái nhợt tương phản với đôi môi đỏ như máu, mang theo mỹ cảm quý dị.

Đại Thiên Cầu tuy không màng thế sự đã lâu, nhưng có nghe qua sự sủng ái của đương kim đế vương dành cho y.

Nếu hần vẫn tại vị quốc sư, e là đã muốn đi mật đàm với vị bệ hạ xưa nay ôn nhu ngây thơ kia rồi, nhưng giờ...

Ngọc Tảo Tiên gấp cây quạt trong tay, khẽ cười với Đại Thiên Cầu, “Đại Thiên Cầu đại nhân tới nhanh hơn ta nghĩ, xem ra ta đánh giá thấp thực lực của ngài rồi. Biến thành sinh hồn vào U Minh Gian mà khôi phục nhanh như vậy, thật sự là... khiến người khác phải thán phục.”

Đại Thiên Cầu không nói gì. Hần ngồi đối diện Ngọc Tảo Tiên, đôi cánh đen thu lại sau lưng, nhưng không ẩn đi.

Ngọc Tảo Tiên cũng không giận, y cầm cây quạt vén mảnh vải đen bên người lên, lộ ra một trường minh đăng chấp chờn trong bóng tối.

“Đại Thiên Cầu đại nhân, ta nghĩ ngài biết đây là gì.”

Bên trong trường minh đăng, có một tia lam sắc sâu kín.

Là tàn hồn của Yêu Hồ ký thác vào ảnh nền yếu ớt, đang bất an lay động.

Sắc mặt Đại Thiên Cầu không khỏi trầm xuống.

Yêu Hồ do hấn tự mình đưa ra khỏi U Minh Gian. Nếu không phải Ngọc Tảo Tiên bày trận triệu hoán, Yêu Hồ lẽ ra đã cùng hấn ra khỏi U Minh Gian trở lại nhân thế, dù cho chỉ còn là tàn hồn, cũng ở bên cạnh hấn.

Nhưng hấn không ngờ rằng, Ngọc Tảo Tiên nhân lúc hấn đang ở Hồ tộc bày ra trận pháp triệu hoán hồn phách. Hấn vừa mang Yêu Hồ thoát khỏi U Minh Gian, Yêu Hồ liền bị triệu hoán, làm cho hấn chỉ có thể nhìn Yêu Hồ biến mất trong lòng.

Sự sợ hãi trong nháy mắt đó, hấn đến chết cũng không quên.

Nếu không phải ngày hôm sau Hồ tộc gửi thư của Ngọc Tảo Tiên tới, báo rằng hồn phách Yêu Hồ tạm thời không sao, hấn không dám tưởng tượng mình sẽ làm ra chuyện gì trong điên cuồng.

Nhưng hấn lại không thể xung đột với Ngọc Tảo Tiên.

Đại Thiên Cầu kiềm chế lửa giận, chỉ là sắc mặt hấn chẳng khá lên chút nào.

Suy cho cùng, Yêu Hồ sau khi bị ma khí nhập thể liền mất mạng rồi hỏa thiêu, đã hồn phi phách tán, rõ ràng không thể chống đỡ tới ngày hấn xông vào U Minh Gian tìm về. Giờ nghĩ lại, là do Ngọc Tảo Tiên nghĩ cách giữ lại thần hồn Yêu Hồ, cho hấn cơ hội xông vào U Minh Gian.

Đây là ân tình Ngọc Tảo Tiên cho hấn và Yêu Hồ, giờ hấn phải báo đáp.

Đại Thiên Cầu kiềm chế xung động vọt lên cướp trường minh đăng, hấn nhìn Ngọc Tảo Tiên, hỏi thẳng, “Ngài muốn gì?”

Ngọc Tảo Tiên khẽ cười, đẩy trường minh đăng lên trước.

Y không trả lời Đại Thiên Cầu, mà nói, “Đại Thiên Cầu đại nhân, ngài biết không? Trong trường minh

đăng này chỉ có tàn hồn của Yêu Hồ, còn có mấy mảnh hồn khác tán loạn trong thế gian này, nếu hồn phách của nó không tụ lại trước thời hạn, thì nó không còn cách nào quay lại nhân thể nữa.”

Đại Thiên Cầu chăm chú nhìn ánh nến, thấp giọng nói, “Ta biết.”

Ngọc Tảo Tiên lại nói, “Hơn nữa ngài cũng biết, thân thể Yêu Hồ đã chết rồi bị hỏa táng, lúc trước Cô Hoạch Điều cũng không phải mang đồ giả ra lừa ngài đâu. Nếu không có thân thể, dù cho Yêu Hồ có quay lại nhân thể, thì nó biết sống thế nào?”

Thấy Đại Thiên Cầu định nói gì đó, Ngọc Tảo Tiên giơ tay cản hẳn, chỉ mỉm cười nói, “Ngài là tiền nhiệm quốc sư, hẳn là có pháp thuật phàm nhân không rõ, có thể có trong tay một ít thiên Trân Địa Bảo. Nhưng những thứ đó so ra vẫn kém tề hoa liên đã biến mất.”

Ngọc Tảo Tiên tinh tường nhìn ra suy nghĩ trong mắt Đại Thiên Cầu, tiểu ý chưa phát giác ngày càng đậm, trong mắt lại lóe lên vẻ lạnh lùng, “Trùng hợp làm sao, trên đời này chỉ còn một gốc, là ta tự nuôi dưỡng bằng máu bản thân, vốn muốn để lại cho mình. Nhưng A Tể cũng là lớn lên dưới gối ta, ta liền tặng cho nó, coi như là tâm ý của trưởng bối đi.”

Trong phòng yên tĩnh tới đáng sợ.

Trường minh đăng chứa tàn hồn của Yêu Hồ chấp chờn bất an, phản chiếu trong đáy mắt Đại Thiên Cầu.

Hắn nhìn chằm chằm ánh nến nho nhỏ, biết rõ A Tể giờ chỉ là tàn hồn, biết rõ y không có cảm giác, không có giác quan, nhưng vẫn cảm thấy A Tể ở trong ánh nến ấy đang trông đợi nhìn hắn.

Hắn biết lấy tề hoa liên của Ngọc Tảo Tiên là lựa chọn tốt nhất, không nói đến tề hoa liên sớm đã tuyệt tích, cho dù có, cũng không biết phải tìm bao nhiêu năm, rồi lại mất bao nhiêu năm để nuôi nó nở hoa.

Hắn không chờ nổi. Mỗi một ngày không có Yêu Hồ, đều là đang tra tấn hắn.

Nhưng hắn biết, đại yêu tâm tư thâm trầm như Ngọc Tảo Tiên tuyệt đối sẽ không nhường món hời như vậy mà không đòi thứ gì đáp trả.

“Ngài, muốn gì?” Đại Thiên Cầu lặp lại.

Ngọc Tảo Tiên nhẹ nhàng phe phẩy quạt, chín cái đuôi sau người bất động. Y nhìn Đại Thiên Cầu, thanh âm ôn nhu như gió xuân, từng câu từng chữ như kịch độc, “Ta muốn ngươi không nhúng tay vào triều chính nữa, không can thiệp vào thế tục, không được bảo hộ bất cứ ai ngoài Hắc Dạ Sơn. Bất cứ khi nào, bất kể là ai xin ngươi giúp đỡ, ngươi cũng không được đồng ý.”

Từng lời từng chữ nói ra khiến Đại Thiên Cầu kinh ngạc, hắn khiếp sợ nhìn Ngọc Tảo Tiên.

Trong nháy mắt, hần nhớ tới rất nhiều người.

Hoàng đế nhu nhược trong thâm cung, Tỳ Mộc Đồng Tử đang vật lộn trong triều, còn có quốc sư tiền nhiệm Tình Minh.

Hần cũng nhớ lại hai thế lực trong triều, tứ phương liên tục bị ma vật quấy rối, còn có mấy lần “Thiên tai.”

Hần nghĩ tới tin đồn rằng vị hoàng đế bệ hạ bị một nữ tử ngoài cung cầm tù tâm thân, nàng xuất thân yêu tộc, am hiểu âm luật, chiếm lấy toàn bộ tâm ý của đế vương.

Hần cũng nhớ rõ, Tỳ Mộc từng gửi thư nói, gã chưa bao giờ thấy tiểu hoàng thúc vui vẻ như vậy, nếu như thế, mặc kệ cô nương này là ai, có thể khiến hoàng thúc vui vẻ là được rồi.

Từng sợi tơ dần dần được xâu chuỗi lại.

Hần nhìn Ngọc Tảo Tiên trước mặt, có chút không thể tin, lại thêm vài phần tức giận.

Hần nói, “Nghe nói trong cung có một nữ tử, được bệ hạ phong Viện Hoa phu nhân, nàng luôn mang một tấm mặt nạ hồ ly, yêu mị như Hồ tộc. Mà ngài, ba năm trước vào cung làm một tiểu nhạc sư. Chuyện này rất ít người biết.”

“Trước đây từng có lời đồn, rằng vị kia chỉ là tôi tớ của ngài, ta lại không cho là vậy.”

Đại Thiên Cầu nhìn chằm chằm Ngọc Tảo Tiên, “Ta cho rằng, Viện Hoa phu nhân chính là ngài.”

Tiểu ý trên mặt Ngọc Tảo Tiên rất cuộc thu liễm, y lạnh lùng nhìn Đại Thiên Cầu, môi mỏng khẽ mở, “Chuyện này không liên quan tới ngài.”

Thấy Đại Thiên Cầu giận dữ nhìn hần, Ngọc Tảo Tiên lại cảm thấy nực cười, đuôi lông mày y nhướn lên, có chút kỳ quái hỏi hần, “Ngài đang tức giận gì chứ? Ta từ trước tới nay vẫn luôn tò mò, đại nghĩa trong lòng ngài rốt cuộc là gì?”

Y hỏi, “Ngài xem, ngài vốn là quốc sư, vì sinh linh khắp thiên hạ này mà bình định tứ phương, thậm chí vì phong ấn ma khí mà còn hiến mạng mình ra. Ngài bảo hộ hoàng tộc như thế nào? Hoàng tộc lại đối với ngài ra sao? Bọn họ muốn ngài thoái lui khỏi chức vị quốc sư rồi tự sinh tự diệt. Nếu không có Yêu Hồ cứu ngài, ngài chết lâu rồi!”

“Đương nhiên, tiểu hoàng đế kia muốn bảo vệ ngài, Tỳ Mộc Đồng Tử cũng muốn bảo vệ ngài, thế nhưng bọn họ có làm được không?”

Ngọc Tảo Tiên cười ra tiếng, khoe mắt lông mày đều là trào phúng.

Đại Thiên Cầu thần nhiên trả lời, “Những thứ ta bảo vệ chưa bao giờ là quý tộc hoàng thành.”

Ngọc Tảo Tiên cười một tiếng, con ngươi vàng óng của y không biết từ bao giờ nhiễm huyết sắc, “Thế còn bạn thân Tỳ Mộc Đồng Tử của ngài? Gã vốn là người kế thừa ngôi vị hoàng đế, nhưng vì có mẫu thân mang huyết thống yêu quái mà không được hoàng thất thừa nhận. Bọn chúng thà vội vã đem tiểu hoàng thúc của gã đẩy lên ngôi hoàng đế, cũng không muốn để một hoàng tử có huyết thống yêu quái kế thừa.”

“Nhìn các đại thần xuất thân yêu tộc trong triều, nhìn Tửu Thôn tướng quân suýt trên trên chiến trường, suy nghĩ xem những năm gần đây Uyển Thiên Các cùng các đại môn phái quan hệ ra sao xem.” Trào phúng trong mắt Ngọc Tảo Tiên càng sâu, “Còn có trận chiến phục ma mười năm trước, cuối cùng là để trấn ma, hay trấn yêu?”

Ngọc Tảo Tiên khẽ ve vuốt trường minh đằng chứa Yêu Hồ, thở dài nói rằng, “Đại Thiên Cầu đại nhân, hòa bình giữa nhân loại và yêu tộc nói cho cùng chỉ là tạm thời. Hoàng tộc đại biểu cho loài người, các môn phái đại biểu cho yêu tộc, cũng chỉ là tạm thời hòa hoãn mà thôi. Nhân loại có thiên đạo chở che, mà yêu tộc chúng ta cường đại hơn bọn chúng rất nhiều. Thế gian này nên thay đổi rồi.”

“Thế gian này quả thật nên thay đổi, sự cạnh tranh giữa nhân loại và yêu tộc cũng nên kết thúc.” Đại Thiên Cầu trầm giọng nói, từng câu từng chữ đều vang vọng mạnh mẽ, “Nhưng điều này không có nghĩa phải đánh đổi bằng số mệnh một bên.”

Ngọc Tảo Tiên khẽ hừ một tiếng. Y lắc đầu, một ngón tay nằm bắc đèn trong trường minh đằng, nụ cười lộ ra ý tàn nhẫn, “Đại Thiên Cầu đại nhân, ngài có thể bảo vệ đại nghĩa của ngài, nhưng thứ cho ta nhắc nhở ngài một câu.”

“Ngài không có lựa chọn nào khác.”

Thấy ngón tay Ngọc Tảo Tiên uy hiếp tới bắc đèn của trường minh đằng, Đại Thiên Cầu liền hoảng hốt, không tự chủ được mà triệu hoán một ngọn hỏa diễm.

“Ngài đừng nghĩ cướp đèn này,” Ngọc Tảo Tiên hiểu ý định của Đại Thiên Cầu, lại cười lớn hơn, “Tất cả đệ tử Hồ tộc khi còn bé sẽ để lại một giọt tâm đầu huyết giá trong cấm địa Hồ tộc, bây giờ trong đèn này chỉ có tàn hồn của Yêu Hồ, nó còn rất nhiều vụn hồn phách không thể tụ lại, không có giọt tâm đầu huyết kia để tụ hồn, Yêu Hồ vĩnh viễn không thể trở về.”

Thấy Đại Thiên Cầu biến sắc, Ngọc Tảo Tiên rút ngón tay đang nắm lấy bắc đèn ra, nhưng khuôn mặt y trong ánh nền âm u, mỗi một từ nói ra đều lộ ác ý.

“Nó còn một mảnh hồn phách nữa, được giấu ở nơi chỉ có ta biết được. Nếu ta có gì bất trắc, Yêu Hồ đành tan thành mây khói cùng ta vậy”

“Ngược lại, chỉ cần ngài đáp ứng ta, không tiếp xúc với hoàng tộc hay chuyện trong triều, không bảo vệ người ngoài Hắc Dạ Sơn, ta sẽ tụ hồn cho Yêu Hồ, sẽ trọng tổ thân thể cho nó, để cho nó lại giống như trước kia, ngoan ngoãn trở lại trong lòng ngài.”

“Ngài có thể lựa chọn. Muốn tiếp tục bảo vệ bách tính, hoặc chọn Yêu hồ?”

Đại Thiên Cầu chán nản buông lỏng tay, ngọn lửa còn chưa kịp dấy lên đã bị dập tắt.

Hắn hiểu vì sao Ngọc Tảo Tiên lại không cố kị gì.

Hắn quả thực không có lựa chọn nào khác.

“Ta đáp ứng người, sẽ không nhúng tay vào chuyện trong triều, sẽ không bảo vệ ai ngoài Hắc Dạ Sơn.”

Nghe được những lời này của Đại Thiên Cầu, gương mặt xinh đẹp của Ngọc Tảo Tiên lại lộ ra nụ cười.

Y buông lỏng bản tay đang nắm lấy trường minh đăng, làm như không có chuyện gì mà nói, “Ngài quyết định chính xác đấy.”

Đại Thiên Cầu lạnh lạnh nói, “Yêu Hồ có người thân như ngươi, là bất hạnh của hắn.”

Ngọc Tảo Tiên cũng chẳng để ý, “Không có ta thì nó sớm biến mất rồi.”

Đầu tiên Ngọc Tảo Tiên cắt cổ tay, dòng máu đỏ tươi chảy ra, tự động xếp thành văn lộ trên bàn.

Đại Thiên Cầu cũng rạch một đường ở cổ tay như y.

Máu hai người hòa vào nhau, theo chú văn niệm lên, trên tay hai người hiện lên yêu văn quý dị.

Đại Thiên Cầu nhìn trường minh đăng, A Tể của hắn, tiểu hồ ly của hắn, còn đang ở trong ngọn đèn mỏng manh leo lét kia.

Trước khi khế ước hoàn thành, đột nhiên hắn hỏi, “Thứ cho tại hạ mạo muội, nếu ngài bỏ mình mà hồn phách Yêu Hồ vẫn chưa tụ lại được thì ngài định làm gì?”

Ngọc Tảo Tiên từ tốn nói, “Ta sẽ giao trường minh đăng và tâm đầu huyết cho ngài, còn tê hoa liên thì ta sẽ giao lại cho Cô Hoạch Điều. Đợi tới khi ngài thu thập đủ hồn phách của Yêu Hồ rồi thì nàng sẽ giao tê hoa liên cho ngài. Từ hôm nay trở đi, Hồ tộc cũng hoàn toàn phong bế, không màng thế sự, cũng không dính dáng đến thế sự. Như vậy đã đủ chưa?”

Đại Thiên Cầu không nói nữa, chỉ nhìn khế ước hoàn thành.

Văn lộ đỏ rực trên tay hắn, là nói lên việc hắn đã từ bỏ đại nghĩa của mình.

Nhưng là để đổi lấy người hắn yêu.

Hắn ngẩng đầu nhìn Ngọc Tảo Tiên, đang muốn nói gì đó, lại thấy một sợi dây đỏ chảy xuống từ cổ của y.

Dưới dây đỏ có treo một khối ngọc, hình như là một khối ngọc Quan Thế Âm.

Đại Thiên Cầu nhớ khối ngọc này, vốn là của mẫu thân của vị bệ hạ trong cung để lại.

Đại Thiên Cầu nhìn thấy nó, liền nghĩ tới vị hoàng đế bị vây khốn trong cung kia, luôn sầu não buồn khổ, nhưng đối xử ôn nhu dịu dàng với mọi người.

Vị kia rõ ràng chẳng liên quan gì tới tâm địa đế vương, tự thân còn khó sống, thế nhưng vẫn cố gắng bảo vệ Tỳ Mộc Đồng Tử, bảo vệ huyết mạch duy nhất còn sót lại của đại ca mình.

Thời điểm hắn được tuyển chọn làm thần quan tại Hắc Dạ Sơn, đã từng gặp vị này, vị này còn nhét cho hắn một nắm kẹo, giống như làm chuyện xấu mà còn lén lút nhìn quanh rồi len lén cười với hắn.

Sau khi hắn trở thành quốc sư, vị kia mới liếc mắt đã nhìn ra hắn, mừng rỡ chạy tới, nói rằng người lớn rồi.

“Ngọc Tảo Tiên đại nhân, ta có thể hỏi ngài một chuyện không?” Đại Thiên Cầu hỏi.

Ngọc Tảo Tiên lúc này tâm tình không tệ, “Nói đi.”

“Ngài đây là mang tâm tình gì mà ở bên cạnh bệ hạ? Ngài thực sự chỉ muốn lợi dụng ngài ấy, để ngài ấy mặc ngài thao túng mà hóa thành nữ tử để lừa gạt hắn sao?”

Hay là vốn ngài đã bị bản tính dịu dàng của người ấy hấp dẫn, lại không thể buông xuống oán hận trong lòng, đành phải hóa thành nữ tử tiếp cận hắn, yêu thương hắn, để hắn ái mộ ngài.

Sau khi hắn hỏi, khuôn mặt Ngọc Tảo Tiên nháy mắt trở nên vô cùng đáng sợ, cặp mắt vàng trở nên đỏ rực.

Cuối cùng Đại Thiên Cầu cũng không có được đáp án.

Hắn thận trọng cầm hồn đăng chứa hồn phách Yêu Hồ rời đi, giữa ngọn đèn chứa giọt tâm đầu huyết của Yêu Hồ đang lơ lửng, giống như một nốt chu sa điểm lệ.

Trước khi rời đi, hắn quay lại nhìn, chỉ thấy Ngọc Tảo Tiên lại ngồi ngay ngắn trước bích họa cửu vĩ thiên hồ, đầu của cửu vĩ nhưng đang cúi xuống bên gò má y, giống như chỉ chút nữa thôi nó sẽ nhảy ra khỏi bích họa.

Mà Ngọc Tảo Tiên đã nhắm mắt, không biết đang suy nghĩ gì, ngọc Quan Thế Âm trước ngực hắn tỏa ra ánh sáng dịu dịu trong đêm.

-

Đến khi Đại Thiên Cầu đã đi xa, Ngọc Tảo Tiên cảm trường minh đăng, giống như xem xét, lại như đang tiếc thương.

Y hướng về bóng tối, nhẹ nhàng thở dài, “Người nhìn xem, đây chính là ái tình vậy khốn người ta. Chỉ là một cái tàn hồn mà cũng có thể khiến một đại yêu như Đại Thiên Cầu liên tục cúi đầu trước mặt ta.”

Từ trong bóng tối đi ra, là Cô Hoạch Diệu.

“Cô Hoạch Diệu người đừng giận, nếu ta đã muốn làm khó, ta sẽ bắt Đại Thiên Cầu phải bán mạng cho ta, thậm chí là dâng mạng hắn lên.” Ngọc Tảo Tiên quay đầu lại, cười lấy lòng với Cô Hoạch Diệu, “Nhưng ta sợ tiểu hồ ly nhà mình vừa sống lại lại phải thủ tiết, thôi thì để hắn ngoan ngoãn đợi trên Hắc Dạ Sơn với Yêu Hồ đi.”

Cô Hoạch Diệu không nói gì, chỉ lắc đầu.

Nàng lặng lẽ nhìn Ngọc Tảo Tiên, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Nàng muốn nói, ái tình khiến người ta điên cuồng, cũng nào có ngăn cản được Đại Thiên Cầu và Yêu Hồ đâu.

Ngài không phải cũng như chúng sao. Vì trong lòng tràn đầy hận ý và ái tình, liền muốn đốt hết tất cả mọi thứ?

Nàng biết nói gì đây, đi theo vị đại nhân này đã lâu.

Nàng hiểu y hơn ai hết, rằng trong lòng y chứa đầy bi thương và chấp niệm.

Về đêm, chỉ có ác mộng chờ đợi y, nhưng cũng chỉ có máu tươi và cái chết mới an ủi được y.

- ———

Xin lỗi vì đã để mọi người đợi chương mới lâu thế này. Một phần là vì dạo này bận quá không có thời gian thõ. Một phần là vì đoạn này có nói một chút về Ngọc Tảo Tiên và hoàng đế. Chị tác giả ship Ngọc Tảo Tiên với hoàng đế (mà mình cũng mới biết vụ này...), còn với mình thì Ngọc Tảo Tiên chỉ yêu một mình vu nữ của ngài ấy thôi, nên khi biên tập tới đây cũng khá là lẩn tránh thành thử lại cứ kéo dài lần nữa mãi.

À sắp hết truyện rồi đây =)))

29. Ads) - Chương 29

Khi Đại Thiên Cầu trở về Hắc Dạ Sơn đã là nửa đêm, sương đêm trên núi rất nặng, cảm giác mát lạnh đến rừng mình len lỏi qua từng lớp y phục, chạm tới da.

Thần điện của hắn vẫn sáng đèn, nhóm Nha Thiên Cầu đợi ở cửa, thấy hắn trở về đều thở phào nhẹ nhõm.

Đại Thiên Cầu cẩn thận ôm đèn chong trong tay, cẩn thận sắp xếp một chỗ cho nó trong thư phòng của mình, lại đem sa liềm phủ lên, che đi ánh nến lập lòe.

“Gọi bọn Thanh Nhất tới đây.” Đại Thiên Cầu nói.

Chỉ chốc lát sau, có ba Nha Thiên Cầu vào thư phòng, quy củ hành lễ trước mặt Đại Thiên Cầu.

Ba người họ dường như không có gì khác nhau, trên mặt cùng mang một tấm mặt nạ đen. Nhưng bọn họ đứng ở đó, khí tức trên người không ẩn giấu nữa, lập tức khiến người ta cảm nhận được cảm giác áp bách khó lường.

Đại Thiên Cầu lặng lẽ nhìn họ. Họ là những người theo hầu hắn từ rất sớm.

Lấy “Thanh” làm họ, tên chỉ là số hiệu, để phân biệt thì gọi Thanh Nhất, Thanh Nhị và Thanh Tam.

Trước đây khi hắn phải từ bỏ chức vị quốc sư, bọn họ cũng thề chết theo hắn.

Đại Thiên Cầu mở ngăn bí mật trên bàn, lấy ra ba miếng binh phù, đều có hình dạng quỷ quái dữ tợn, mặt xanh nanh vàng.

Đám Thanh Nhất nhìn thấy liền biến sắc.

Bắc đèn trong phòng nháy lên một cái, như gõ vào dây thần kinh mỗi người.

Phía sau từng binh phù này, chính là một đội quân của những người tu đạo.

Đội ngũ này được Đại Thiên Cầu từ khi còn là quốc sư tự mình tạo lên, dưới sự che chở của hoàng đế và Tỳ Mộc Đồng Tử khỏi các đại thần, đang dần dần trở thành đội quân tinh nhuệ.

Ban đầu, bọn họ chỉ muốn bồi dưỡng những người tu đạo có tài để họ tả ra khắp nơi bảo hộ con dân khỏi ma vật quỷ nhiễu, bảo vệ khỏi bị ma vật tập kích.

Không nghĩ tới, thế cục đã biến hóa, thứ bọn họ cần đối phó không chỉ là ma vật nữa rồi.

Sau khi Đại Thiên Cầu rời khỏi chức vị quốc sư, đã điều động ba nhánh binh phù này đi.

Hoàng đế và Tỳ Mộc Đồng Tử đều biết nhưng coi như không hay.

Nếu có thể, cả ba người đều hy vọng ba nhánh quân này vĩnh viễn đều không phải triệu tập.

Nhưng hôm nay, Đại Thiên Cầu đã mang ba miếng binh phù ra.

Cùng với đó còn có những bản chép tay chế luyện pháp khí của hắn, bỏ tất cả vào rương, khóa vào trong linh túi, đặt chung chỗ với binh phù.

Kèm theo đó còn có hai phong thư tự tay viết, một phong giao cho Tỳ mộc, một phong giao cho hoàng đế.

Ngoài cửa sổ lại mưa từ khi nào không rõ, nước mưa lạnh lùng tạt vào cửa sổ, tiếng gió thét gào xuyên qua núi rừng, phất qua rừng cây, nghe như tiếng khóc than.

Ngọn đèn treo cạnh thư phòng đung đưa như hoảng hốt, ánh sáng cũng vì thế mà chao đảo, Đại Thiên Cầu ngồi dưới đèn, trên khuôn mặt tuần mỹ của hắn đổ bóng bất định.

Ngón tay Đại Thiên Cầu nhẹ nhàng cầm ba miếng binh phù. “Ba người các ngươi theo ta lâu nhất. Xưa nay đều rất tận tâm, ta rất cảm kích. Nhưng hiện tại, ta cần các ngươi đến bên cạnh Tỳ Mộc hoàng tử, coi lời hoàng tử như lời ta, nghe theo hoàng tử sai sử.”

Hắn dừng một chút, nhìn lên ba người kia đều đang nhăn nhó, như trẻ con mà mím môi. Đại Thiên Cầu biết họ không nỡ rời xa hắn, chỉ có thể nhẹ nhàng khuyên nhủ, “Ta phải lấy ra ba miếng binh phù này, hẳn các ngươi cũng đoán được ý ta rồi. Chỗ Tỳ Mộc cần các ngươi hơn ta. Ta sẽ bảo hộ Hắc Dạ Sơn, không can thiệp vào thế cục của thiên hạ này nữa, bởi vì mạng này đã không còn là của ta nữa rồi. Cái mạng này vốn đã bỏ ở chiến trường tây nam, là Yêu Hồ kéo ta lại, cho nên ta không thể mang cái mạng y lấy lại cho

ta tùy ý được nữa.”

Đại Thiên Cầu đứng lên, cầm ba miếng binh phù cùng ba linh túi giao tận tay ba người.

Ba người Nha Thiên Cầu cũng không cao, thành niên đã lâu, vóc dáng vẫn như thiếu niên, chỉ đứng tới bả vai Đại Thiên Cầu.

Đại Thiên Cầu nhớ tới khi bọn họ vừa tới bên người, đều là mấy đứa nhỏ gầy tong teo, mặt mũi nhem nhuốc không rõ hình dáng, ánh mắt lại vô cùng hung hãn.

Chỉ chớp mắt, đã qua nhiều năm như vậy.

Hắn không khỏi đưa tay sờ đầu bọn họ một cái.

“Xin lỗi.” Đại Thiên Cầu thấp giọng nói.

Xin lỗi vì đã để họ phải chia lìa, cũng vì hắn không thể đồng hành với họ.

“Đại nhân...” Ba người đã đỏ viền mắt, vẫn cắn răng chịu đựng, nhưng bây giờ, nước mắt trong suốt lại chảy ra từ dưới mắt họ.

Ba người nín lấy tay áo Đại Thiên Cầu, tính tình vốn hay nôn nóng, chẳng giấu được gì bao giờ, “Đại nhân, chúng ta tình nguyện đi giúp Tỳ Mộc đại nhân, chúng ta cũng không bỏ được ngài. Nhưng chúng ta không muốn ngài lại phải quay về kinh thành.”

Thanh Nhị cũng gật đầu. Nàng là nữ tử duy nhất trong ba người, cũng là người có võ công cao nhất, trước nay đều tiếc chữ như vàng, lúc này cũng không thể nhịn được.”

Nàng nói, giọng như khóc, “Vốn muốn nói từ lâu rồi, những gì ngài làm còn chưa đủ sao? Những năm còn tại vị quốc sư vốn đã không tốt, mạng cũng bỏ một lần. Thế nhưng trong triều họ nói ngài ra sao, nói ngài tại vị bất chính, nói ngài kết bè kết phái. Ta ghê tởm bọn chúng!”

Đại Thiên Cầu suýt bị Thanh Nhị chọc cười, cũng không biết nói gì cho phải, chỉ có thể lấy tay áo lau nước mắt cho nàng, lau xong cho Thanh Nhị và Thanh Tam trông như hai con mèo, Thanh Nhất xưa nay trầm ổn cũng bu lại muốn được lau.

Đại Thiên Cầu vỗ bả vai Thanh Nhất, “Hai người họ cũng giao cho người, ta ở Hắc Dạ Sơn cùng Yêu Hồ, chờ các người trở về.”

Thanh Nhất trịnh trọng gật đầu.

“Đại nhân, xin ngài bảo trọng.” Thanh Nhất ngẩng đầu nhìn Đại Thiên Cầu, nghiêm túc nói, “Ngài đã vì thiên hạ, vì chúng sinh mà hy sinh quá nhiều. Giờ đây thái bình thịnh thế ngài muốn thấy, hãy để chúng ta.”

Còn không đợi Đại Thiên Cầu nói gì, Thanh Nhất đã lau mặt cười cười, “Không còn sớm nữa, chúng ta cũng nên chuẩn bị thôi, còn phải từ biệt những người khác nữa. Đại nhân nghỉ ngơi sớm đi. Mong rằng khi chúng ta trở về, có thể thấy ngài cùng với Yêu Hồ đại nhân.”

Thanh Nhất lôi kéo Thanh Nhị và Thanh Tam thi lễ với Đại Thiên Cầu.

Lúc rời đi, Thanh Nhị có chút ngượng ngùng lấy ra hai cái đồng tâm kết không tính là tinh xảo.

“Đây là cho ngài cùng Yêu Hồ đại nhân, cái xấu xí bên trái là do Thanh Tam làm.” Thanh Nhị bán luôn Thanh Tam, “Mong ngài và Yêu Hồ đại nhân vĩnh kết đồng tâm. Trước đây thái độ của ta với Yêu Hồ đại nhân không tốt, ta sai rồi, mong ngài chuyển lời xin lỗi tới ngài ấy giúp ta.”

Thanh Nhị bái Đại Thiên Cầu một cái, lưng khom rất thấp, “Yêu Hồ đại nhân thực sự rất tốt. Để còn có thể cùng Yêu Hồ đại nhân tốt như thế đến già, mong Đại Thiên Cầu đại nhân hãy tự bảo trọng.”

Sau lưng nàng, Thanh Nhất và Thanh Tam cũng bái lạy.

Sau đó cùng nhau vắt chân lên cổ mà chạy.

Cửa “ruỳnh” một cái đóng lại.

Đại Thiên Cầu không khỏi bật cười, vén sa liềm mỏng manh lên, nói với tàn hồn của Yêu Hồ trong đèn chong, “Người xem, bọn nó đều muốn người sớm tỉnh lại kia.”

Ánh nến hơi lay động.

Sáng sớm hôm sau, ba người Nha Thiên Cầu men theo đường nhỏ rời núi.

Đại Thiên Cầu đứng bên cửa sổ nhìn họ đi xa, mơ hồ nhớ lại cảnh mình rời Hắc Dạ Sơn thuở thiếu thời.

Khi đó sư trưởng đứng trên lầu xa mà nhìn hắn, trong tay hắn còn nắm cây sáo trường bồi đưa, thò đầu ra từ trong xe ngựa.

Không nghĩ tới nhiều năm về sau, hắn trở thành người đứng trên lầu, nhìn những thanh niên chính tay hắn chỉ dạy lao về phương xa.

Tay Đại Thiên Cầu vô thức vuốt ve hồn đăng của Yêu Hồ.

Thật ra, cho dù Ngọc Tảo Tiên không cùng hắn định ra khế ước, hắn cũng không định tham dự vào thế cục nữa.

Hắn không thể đảm bảo nếu tham gia lần tranh đấu này còn có thể toàn thân trở ra.

Nếu hắn chết rồi, còn ai trông chừng Yêu Hồ, tụ hồn vì y đây?

Hoặc là tới khi Yêu Hồ tỉnh lại, lại biết được cái người mình liều mạng cứu lại, lại tự đặt mình vào hiểm nguy, hai người bọn họ còn có kết cục nào đây.

Hắn không dám đánh cuộc nữa.

Hắn không còn là quốc sư nổi danh thiên hạ nữa, hắn chỉ là Đại Thiên Cầu, là người mà Yêu Hồ dùng tính mạng đổi lấy.

Hắn không thể để Đại Thiên Cầu chết một lần nữa được.

Nhưng hắn cũng đã làm tất cả những gì có thể rồi.

Trước khi thoái vị đã dẹp yên tai họa ngầm lớn nhất phía tây nam, trấn áp ma vật nơi ấy.

Bây giờ hắn đem hết tất cả những gì hắn dốc lòng bố trí cho Tỳ Mộc, tin tưởng gã có thể vận dụng tất cả những gì hắn giao phó.

Hắn tin Tỳ Mộc có thể chứng minh rằng đại nghĩa bọn họ luôn theo đuổi, là điều đúng đắn.

Đại Thiên Cầu lặng lẽ nhìn ngoài cửa sổ.

Trên sơn đạo đã không còn thấy được thân ảnh của nhóm Nha Thiên Cầu nữa.

Trong màn đêm âm trầm bỗng lóe lên, một tia sáng phá tan bức màn bóng tối mà thoát ra.

Bình minh tới rồi.

30. Ads) - Chương 30

Hình như bởi vì trong núi khá tĩnh lặng, nên thời gian trôi chậm hơn bình thường một chút.

Nhưng mùa đông rồi cũng tới, thần điện Hắc Dạ Sơn lại thông cáo tứ phương đón nhận những đứa trẻ có tư chất để tuyển chọn thần quan, nhưng đây là lần đầu tiên Hắc Dạ Sơn không đưa các thần quan đi nơi khác nhậm chức.

Trời lạnh dần, hoa mai trong thần điện Đại Thiên Cầu tự tay trồng nở hoa, rung rinh trong đình viện. Nhóm tiểu thần quan lại bắt đầu vây lấy bọn Nha Thiên Cầu xin hoa mai làm bánh.

Nha Thiên Cầu từ chối hết, đùa gì vậy, hoa mai này Đại Thiên Cầu đại nhân nhà bọn họ đặc biệt tự tay trồng vì Yêu Hồ đại nhân, chỉ chờ Yêu Hồ đại nhân tỉnh lại, là bọn họ có thể cùng ngắm mai đối ẩm, đừng nói bánh hoa mai, thiếu một cánh hoa thôi bọn họ cũng đau lòng.

Nhóm tiểu thần quan cũng không nài nỉ, chơi đùa trong đình viện một lúc, giúp nhóm Nha Thiên Cầu làm mấy việc vặt. Có tiểu thần quan tinh ý phát hiện nhóm Nha Thiên Cầu hình như thiếu mấy người, ríu rít hỏi thăm bọn họ đâu rồi.

Một Nha Thiên Cầu cẩn thận mở tàng thư của Đại Thiên Cầu trả lời, “Bọn họ đi tới nơi bọn họ nên tới thôi.”

Nhóm tiểu thần quan nghe vậy chẳng hiểu gì, cũng không truy hỏi, được một lúc liền hò nhau rời đi.

Một lát sau, Đại Thiên Cầu một tay cầm mấy quyển sách, một tay cầm chụp đèn hắc đặc biệt làm ra, thông thả đi vào thư xá.

Bây giờ hẳn là thầy dạy nhóm tiểu thần quan trong thư xá.

Trước đây có rất nhiều danh môn xin hẳn chỉ dạy nhưng Đại Thiên Cầu chưa bao giờ trả lời, bây giờ dạy học nhóm tiểu thần quan, hẳn lại không thiếu kiên nhẫn.

Nhóm Nha Thiên Cầu nhìn bóng lưng chậm rãi của đại nhân nhà mình, cảm thấy quốc sư đại nhân uy nghiêm lạnh lùng càng ngày càng giống mấy lão gia về hưu, khác mấy lão gia hay cầm lòng chim đi dạo, đại nhân nhà họ suốt ngày ôm theo một chiếc đèn, nếu không phải vẫn là gương mặt anh tuấn ấy, bọn họ đã nghi ngờ hẳn bị đánh tráo rồi.

Dù vậy, bọn họ cũng cảm thấy được an ủi một chút. Trước đây không biết Yêu Hồ hy sinh nhiều như vậy, chỉ nghĩ y là một lãng tử bạc tình bạc nghĩa, lúc rời đi, tuy ngoài miệng không nói nhưng trong lòng lại lên võ tay ăn mừng.

Hôm nay, chân tướng thảm thiết từng chút từng chút được vén lên, ngoại trừ hổ thẹn, bọn họ cũng không

nữ thấy Đại Thiên Cầu cô đơn.

Bây giờ hẳn có thể dạy học nhóm tiểu thần quan, không tự giam mình lại đã tốt lắm rồi.

“Hy vọng Yêu Hồ đại nhân có thể về sớm một chút.” Nhóm Nha Thiên Cầu nhỏ giọng thầm thì, nghiêm túc lau dọn đồ trang trí trong phòng.

-

Thời gian cứ thế trôi đi.

Vào tháng giêng, Hắc Dạ Sơn qua bao năm, lần đầu có chuyện vui.

Là một hôn lễ.

Nếu là trước đây thì có chết cũng chẳng ai nghĩ tới. Nhưng Hắc Dạ Sơn bây giờ có Đại Thiên Cầu tọa trấn, thanh quy giới luật thành giấy vụn cả rồi, mọi người cũng thoải mái hơn.

Người muốn cử hành hôn lễ là một tiên sinh ở thư khố và một thần quan được tuyển chọn.

Thần quan này là người lớn nhất trong nhóm tiểu thần quan, cũng không còn trẻ con nữa, đã mang dáng dấp thanh niên rồi. Nếu không phải năm nay thần điện không thả người đi, cậu vốn phải đi nơi khác nhậm chức rồi. Trước đây còn rầu rĩ một thời gian, dù thế nào cũng muốn mang tiên sinh nhà mình theo.

Bây giờ không phải rồi đi nữa, tiên sinh cũng không nỡ rời xa Hắc Dạ Sơn, vị thần quan này trái lo phải nghĩ, cùng đường rồi mới đập nổi đóm thuyền đi tìm Đại Thiên Cầu, thỉnh cầu hẳn cho bọn họ cử hành hôn lễ tại Hắc Dạ Sơn.

Đại Thiên Cầu nhìn thiếu niên ngây ngô nhưng kiên định trước mặt mình, hình như tên cậu là Hoành Tiêu.

Sau khi nói một hơi thỉnh cầu của mình, cậu liền như bị phạt đứng mà đứng ở một góc, thái dương toát mồ hôi hột nhưng lưng vẫn thẳng tắp.

Đại Thiên Cầu thấy buồn cười, cũng không làm khó.

“Được.” Đại Thiên Cầu nói, thấy mắt thiếu niên sáng lên, không nhận ra mình đã hơi mỉm cười, “Có gì thì tự mình lo liệu. Định một ngày lành rồi mời sư trưởng và các bạn học tới uống chén rượu mừng đi.”

“Vâng, đa tạ đại nhân.” Hoành Tiêu kích động không nói lên lời, vô thức quay đầu chạy bég đi, đột nhiên

nhớ ra liền quay lại, thi lễ với Đại Thiên Cầu rồi lại vội vã chạy ra ngoài.

Đại Thiên Cầu nhìn ra từ cửa sổ, thấy một nam nhân thanh tú mặc áo vải lam sắc đứng ở xa chờ Hoành Tiêu. Hoành Tiêu chạy tới, kích động ôm lấy người kia xoay một vòng.

Nam nhân áo lam có chút ngưng ngừng, nhưng vẫn mặc Hoành Tiêu muốn làm gì thì làm.

-

Hôn lễ của Hoành Tiêu cùng vị Lan Trạch tiên sinh được định vào mừng sáu tháng giêng.

Trời rất lạnh, nhưng trên Hắc Dạ Sơn ai cũng tới tham gia, ngay cả Đại Thiên Cầu cũng cất hồn đăng Yêu Hồ trong lòng, đi theo đám Nha Thiên Cầu tới dự lễ.

Nghi thức nơi này đương nhiên không đủ long trọng, chỉ có thể nói là đơn giản, chất phác.

Hai vị tân nhân mặc đồ cưới nhìn nhau, trong mắt tràn đầy tình ý và hạnh phúc không giấu được, mọi người ồn ào đòi hai người hôn một cái, Lan Trạch tiên sinh thì ngại ngùng, nhưng Hoành Tiêu không kiêng nể gì, liền ôm người ta hôn một cái, mặt mày hớn hở tuyên bố Lan Trạch tiên sinh là người của cậu.

Đại Thiên Cầu cách biệt người nhìn hai người trẻ tuổi mặt mày ửng hồng, sờ sờ hồn đăng của Yêu Hồ trong lòng.

Hồn đăng lạnh ngắt, đặt trong lòng hẩn như một khối băng.

Nhưng Đại Thiên Cầu không muốn buông tay, đi tới đâu cũng mang theo, dường như chỉ ở trong ngực hẩn, Yêu Hồ mới an toàn.

Hẩn nhớ tới hôn lễ của mình và Yêu Hồ, không phải trong mùa đông giá rét như thế này, so với hôn lễ này còn long trọng gấp bội.

Hẩn nhớ Yêu Hồ khi ấy cũng một thân hồng trang, trên áo thêu đều dùng lụa vàng, viền cổ áo cùng ống tay đều đính rất nhiều hạt châu. Y phục vốn vô cùng kinh diễm, cũng không che lấp được khuôn mặt phong tình vạn chủng của Yêu Hồ.

Yêu Hồ từ trên cao bước xuống, mỗi bước đều đạp lên một đóa sen vàng, đến khi tới trước mặt hẩn, y đã đi đủ 81 bậc thang.

Yêu Hồ cầm tay hẩn nói, từng câu từng chữ mà thề, “Ta sẽ đối xử với ngươi thật tốt.”

Yêu Hồ nói rất nghiêm túc, mặt mày tràn đầy ý cười, khóe mắt đuôi mày đều cong lên.

Nhưng khi ấy hắn không hiểu, cũng không biết mỗi một câu của y đều xuất phát từ chân tâm.

Hắn cho rằng hôn lễ ấy chẳng qua chỉ là một cái sân khấu, để cho hai kẻ không hề yêu nhau diễn kịch mà thôi.

Hắn không biết rằng hôn lễ ấy do Yêu Hồ tỉ mỉ tổ chức, mỗi một đóa hoa hay đồ trang trí đều là y chuẩn bị, cẩn thận từng chút một cho hắn vui lòng.

Chính hắn, là người bỏ lỡ hôn lễ ấy, cũng bỏ lỡ tình yêu mười bảy năm giấu kín của Yêu Hồ.

-

Hôn lễ diễn ra âm ỉ tới tận nửa đêm, được Đại Thiên Cầu đại nhân phê chuẩn mai không phải đi học, thế là chẳng ai còn cố kỵ gì nữa, ngay cả sư trưởng ngày thường nghiêm túc là thế cũng uống thêm hai chén rượu, hí mắt cười chúc tân nhân vĩnh kết đồng tâm.

Nhóm tiểu thần quan vị thành niên không được uống rượu, không biết làm gì hơn là nhìn sư huynh sư tỷ uống rượu và nhảy nhót làm phiền bên cạnh.

Thanh Hoàn còn một năm nữa là thành niên. Cậu cũng không chạy theo làm loạn, chỉ ngoan ngoãn ôm đuôi đi theo sư huynh.

Sư huynh của cậu tửu lượng tốt, lúc tiệc rượu bắt đầu còn bị đồng học tha đi cụng hết ly này ly khác, kết quả mọi người gục hết rồi, sư huynh còn chưa ngã, ngoại trừ việc trên mặt hơi hồng thì cũng không có gì bất thường cả.

Thanh Hoàn ở bên cạnh mặt thì như không có chuyện gì, lòng nghĩ tối nay xong đời rồi.

Sư huynh của cậu không dễ say, nhưng uống nhiều thì tới nửa đêm sẽ bắt đầu làm loạn, cũng không phải là làm gì điên điên khùng khùng, chỉ ôm Thanh Hoàn ngồi một chỗ hôn chỗ này một cái, thơm chỗ kia một cái, xong bắt đầu kể chuyện ngày xưa ngày xưa từ tám trăm năm trước.

Thanh Hoàn hận không thể quỳ xuống xin tha.

Thấy sư huynh lại cụng thêm ly nữa, trong lòng Thanh Hoàn lệ chảy thành sông.

Nghĩ tới thảm trạng tối nay, cậu lắc đầu, dù sao bây giờ sư huynh cũng không để ý tới cậu, đành ra ngoài hít thở không khí một chút.

Đi một lúc liền đi tới rừng phong sau núi. Bây giờ là mùa đông, không còn nhìn thấy phong đỏ rực nữa, nhưng vẫn là một nơi rất yên tĩnh.

Thanh Hoàn biến về hình dạng tiểu hồ ly, bò lên một cây chuẩn bị nằm xuống ngủ.

Nhưng vừa định nhắm mắt lại, lại thấy trên sơn đạo có một hình bóng quen thuộc, rõ ràng là Đại Thiên Cầu đại nhân đang về từ tiệc rượu.

Thanh Hoàn sớm đã không thấy Đại Thiên Cầu đại nhân, chỉ cho là hắc không hợp bầu không khí huyền ảo nên về nghỉ sớm, lại không nghĩ tới hắc một mình đi trên sơn đạo.

Thanh Hoàn nhanh như chớp vọt xuống khỏi cành cây, chạy tới sơn đạo, đứng trên bậc thang nhìn xuống.

Đại Thiên Cầu đang đứng giữa sơn đạo, cách Thanh Hoàn một chút, Thanh Hoàn nhìn một lúc mới nhận ra Đại Thiên Cầu đang tự mình đốt đèn.

Con đường này trước kia không tồn tại, vốn chỉ là một cái đường nho nhỏ đầy bùn sinh và đá cuội, từ khi Đại Thiên Cầu đại nhân về Hắc Dạ Sơn mới cho người sửa sang thành một sơn đạo chỉnh tề.

Trên sơn đạo, cứ vài bước sẽ có một cây đèn đá, tổng có 81 cây. Đêm đến, đèn sẽ được đốt lên thành một dải sáng trên sơn đạo, từ xa cũng có thể nhìn thấy.

Lúc trước Thanh Hoàn còn tò mò không biết ai là người đốt đèn, không nghĩ tới chính là Đại Thiên Cầu đại nhân.

Không biết từ lúc nào tuyết đã bắt đầu rơi nhẹ, gió thổi qua liền phiêu tán trong không trung.

Thanh Hoàn bị lạnh rùng mình một cái, nhìn xuống thấy Đại Thiên Cầu đại nhân còn chưa đốt đèn xong. Tuyết rơi xuống đầu vai hắc cũng không để ý, chỉ toàn tâm toàn ý châm đèn.

Thanh Hoàn muốn gọi một tiếng, nhắc nhở Đại Thiên Cầu về nghỉ ngơi, sơn đạo này thường cũng chẳng có ai đi lại. Nhưng vừa bước xuống được vài bước lại thôi.

Không biết tại sao, cậu cảm thấy Đại Thiên Cầu đại nhân rất coi trọng việc đốt đèn này, suy nghĩ một chút, lại không dám xuống nữa, giữ nguyên hình dạng hồ ly núp ở góc bậc thang.

Cậu định đợi chút nữa Đại Thiên Cầu xong việc sẽ cùng hắc đi về.

Tuyết rơi ngày càng dày, Thanh Hoàn lạnh quá liền lôi đá lửa sư huynh cho ra, ôm một chút liền ấm lên.

Đại Thiên Cầu đại nhân hân cũng có đá lửa nhỉ! Cậu lắc đuôi, thầm nghĩ, chán chán liền ngồi đếm hoa tuyết trước mắt.

Đợi tới mảnh hoa tuyết thứ 681 mới thấy thân ảnh Đại Thiên Cầu tới gần.

Trên vai trên tóc hắn đều phủ một tầng tuyết, thoạt nhìn như nhuộm màu mà hắn cũng chẳng quan tâm. Trên tay hắn còn có một chiếc đèn nhỏ nhỏ, trên lồng đèn được gắn một tấm chắn gió kiên cố, ngọn lửa xanh nhờ vậy mà chẳng bị ảnh hưởng gì.

Đại Thiên Cầu nhìn thấy Thanh Hoàn có hơi bất ngờ, “Sao ngươi lại ở đây?”

Thanh Hoàn biến về dạng người, ấp úng nói, “Học trò đi dạo một chút ạ.”

Rồi lấy viên đá lửa ra nhét vào tay Đại Thiên Cầu. “Học trò thấy ngài đốt đèn ở đây, định cùng ngài đi về. Trời lạnh như vậy, sao ngài không cầm theo lò sưởi tay?”

Đại Thiên Cầu khẽ cười, nhét trả lại viên đá lửa, “Ngươi về trước đi. Ta còn phải ở đây đợi người. Ta với các ngươi không giống nhau, không sợ lạnh như vậy.”

Thanh Hoàn “Ồ” một tiếng, không kìm được hỏi, “Sao đại nhân lại tới đây đốt đèn? Vì đợi người kia sao? Sao hắn còn chưa tới?”

Đại Thiên Cầu cúi đầu, thấy đôi mắt trong veo của Thanh Hoàn, cái đuôi nhưng còn đang vung vẩy sau lưng.

Cậu hỏi hắn, sao người kia còn chưa tới?

Hắn cũng muốn hỏi Yêu Hồ, sao ngươi còn chưa về?

Do đường từ U Minh Gian tới nhân gian quá tối khiến ngươi không tìm được đường về nhà sao?

Vậy ta giúp ngươi đốt đèn trên đơn đạo, dải sáng này từ xa cũng nhìn thấy, sao ngươi vẫn chưa về?

Đại Thiên Cầu chưa xót cười.

Thanh Hoàn nhìn hắn, lại không đợi được câu trả lời, Đại Thiên Cầu sờ đầu cậu, “Về đi, không sợ sư huynh đi tìm à?”

Vừa nhắc tới sư huynh, Thanh Hoàn liền giật mình. Không biết sư huynh uống bao nhiêu rồi. Cậu liền

tạm biệt Đại Thiên Cầu, chạy về hướng điện thờ.

Chạy được mấy bước, cậu quay đầu lại.

Chỉ thấy trong không gian gió tuyết, Đại Thiên Cầu ngồi một mình trên thềm đá cao nhất, lẳng lặng nhìn về phương xa.

Trong tay hắn, ánh nến xanh lam nho nhỏ không ngừng chiếu sáng.

“Đây là Tết đầu tiên không có người bên cạnh.”

Đại Thiên Cầu mờ mịt nhìn về nơi xa, lại quay lại ngọn đèn mà nói, tuy biết tàn hồn của Yêu Hồ vẫn đang say ngủ, nhưng hắn vẫn cảm thấy Yêu Hồ đang nằm trong lòng hắn, trốn trong ánh nến nghe hết những gì hắn nói.

“Hôm nay ở Hắc Dạ Sơn có hôn lễ đầu tiên. Bọn họ rất hạnh phúc, khiến ta rất hâm mộ. Hay là chừng nào người trở lại thì chúng ta cũng tổ chức đi. Lần này ta sẽ cầu hôn người, sẽ tổ chức hôn lễ còn long trọng hơn của họ.”

“Sao người lại ác như vậy chứ, nói ly hôn là ly hôn. Giờ thì hay rồi, chúng ta còn không được tính là phu thê.”

Đại Thiên Cầu dừng một chút, không cam tâm mà lầm bầm, “Ngay cả danh phận ta cũng không có.”

Hắn nhíu mày, mặt mày tràn đầy tủi thân. Nếu Yêu Hồ nhìn thấy, chắc chắn phải than ngán thở dài nói lời yêu thương, làm mọi cách khiến hắn vui lên.

Nhưng bây giờ bên cạnh hắn chỉ có gió lạnh tuyết rơi, không có Yêu Hồ.

Đại Thiên Cầu ôm ngọn đèn ngồi trong gió tuyết, nhìn lên bầu trời đêm, thi thoảng thấy một tia sáng nho nhỏ, hắn đều nghĩ có khi nào đó là tàn hồn của Yêu Hồ hay không?

Hắn không sợ gió tuyết, lại lười phủi tuyết đọng trên vai. Một mình ngồi với tuyết sương, màn trời chiếu đất không có người thương. Chỉ có mình hắn với ngọn đèn chong.

Tuyết vẫn rơi, dần đọng lại trên mái tóc vàng của Đại Thiên Cầu một tầng tuyết như một chiếc mũ trắng mềm mại.

Hắn cứ ngồi như vậy, ngơ ngác nhìn núi rừng.

Không biết qua bao lâu, hắn cảm thấy có người phải đi tuyết động trên người mình.

Hắn còn tưởng nhóm Nha Thiên Cầu tới tìm, không quay đầu lại, chỉ nói, “Các người về đi, ta ngồi đây một chút.”

“Trời lạnh như vậy, người còn muốn ngồi bao lâu nữa?”

Giọng nói trách cứ quen thuộc vang lên từ phía sau.

Thanh âm này hắn đã nghe nhiều lắm, dịu dàng như vậy, nghịch ngợm như vậy, còn mang theo giọng mũi, mềm nhũn gọi Đại Thiên Cầu đại nhân.

Đại Thiên Cầu cứng cả người, hắn cúi đầu, phát hiện ngọn hồn đăng trong ngực biến mất từ bao giờ.

Nhưng hắn cũng không dám quay đầu, sợ vừa quay lại, lại thấy giọng nói ấy chỉ là ảo ảnh.

Người kia bước tới, đưa tay quét đi tuyết động trên vai hắn.

Sau đó người ấy vòng quay, đứng trước mặt Đại Thiên Cầu.

Đại Thiên Cầu nhìn thấy một đôi giày xanh nhạt, nhìn lên chút nữa là vạt áo xám khói, góc áo có thêu hoa sen nhàn nhạt, giữa mỗi đóa hóa đều có một hạt châu xanh đen.

Đại Thiên Cầu nhớ rõ bộ y phục này, là hắn mua cho Yêu Hồ, coi như quà sinh nhật muộn.

Khi đó hắn vừa phát hiện ra tâm ý của mình với Yêu Hồ, lại vừa hay sinh nhật Yêu Hồ qua lâu rồi.

Hắn thanh tâm quả dục nhiều năm như vậy, cũng không biết tặng lễ vật gì cho người ta vui. Nghe thị nữ nói Yêu Hồ đại nhân thích ăn diện, y phục của y mặc một tháng không trùng bộ nào bao giờ, hắn liền lên đi tới Vân Cẩm Các đặt ba mươi bộ.

Vân Cẩm Các không biết hắn, tưởng người này tới phá chuyện làm ăn.

Bộ đồ làm xong đầu tiên chính bộ thường phục màu khói xám thêu hoa sen này đây.

Đại Thiên Cầu nhìn chăm chăm vạt áo thêu sen, trông mắt xanh thắm đã tràn đầy tơ máu vẫn không dám ngẩng đầu lên.

Thậm chí hắn còn nghi ngờ người trước mặt là do sơn mị nhìn nội tâm hắn rồi biến thành.

Người trước mặt hắn ngồi xuống, để hắn nhìn thấy được đôi tay trắng như ngọc, trên móng tay ngón út trái của y còn một tiểu hồ ly nho nhỏ.

Do đích thân hắn vẽ lên.

Hắn cảm thấy đôi tay lạnh như băng đang nhẹ nhàng xoa hai gò má.

Hắn ngẩng lên, thấy được gương mặt đang mỉm cười của Yêu Hồ.

“Đã lâu không gặp, Đại Thiên Cầu đại nhân.”

Đã lâu không gặp.

Đại Thiên Cầu kéo Yêu Hồ vào trong lòng, gần như hoảng hốt hôn y, lại như dã thú muốn cắn xé, nhưng lại thật cẩn thận chẳng muốn thương tổn y mấy may.

Đầu lưỡi hắn đuối theo Yêu Hồ không thả, ngay cả hô hấp cũng quện vào nhau, nhưng vẫn không đủ. Hắn ghì lấy hông Yêu Hồ, mắt cũng không chịu nhắm lại, sợ chỉ nháy mắt một cái thôi, người này sẽ biến mất.

Yêu Hồ dung túng, để mặc hắn làm gì thì làm. Thật ra Đại Thiên Cầu hôn hơi đau, nhưng xao động vội vàng bất an trong đó khiến y chẳng muốn làm gì, chỉ vươn tay đan vào mái tóc còn ướt của hắn, nhẹ nhàng vuốt ve.

Y cảm thấy một giọt nước ấm áp rơi trên cổ mình, sau đó nơi ấy liền bị Đại Thiên Cầu để lại một dấu hôn.

“Sao giờ ngươi mới về?” Y nghe thấy Đại Thiên Cầu run giọng hỏi, “Sao ngươi lại không nghe lời như thế, lúc nào cũng chạy loạn. Ngươi muốn đi đâu cũng được, sao lại bỏ ta lại?”

Yêu Hồ không nói gì, chỉ như đang trấn an trẻ con mà nhẹ nhàng vuốt tóc hắn.

“Sao ngươi lại lạnh thế?” Đại Thiên Cầu hỏi, cọ cọ cổ Yêu Hồ, làn da hở ra lạnh như băng.

Yêu Hồ vẫn không nói gì, chỉ đưa má lại kề sát gò má Đại Thiên Cầu.

Đại Thiên Cầu bế y lên. Yêu Hồ rất gầy, gần như không có chút cân nặng nào, đầu của y tựa trên vai Đại Thiên Cầu.

“Chúng ta về nhà thôi.” Đại Thiên Cầu nhìn y, lộ ra nụ cười chân thật nhất với người trong lòng. Hấn yêu thương mà hôn một cái lên thái dương Yêu Hồ, rồi ôm y bay lên.

Yêu Hồ ngoan ngoãn vòng tay lên cổ Đại Thiên Cầu, “Vâng” một tiếng.

“Năm nay không thể cùng người đón sinh nhật, xin lỗi.” Gió tuyết đầy trời cũng chẳng xuyên qua được lồng gió bao quanh hai người, chẳng đặng tới được một sợi tóc của Yêu Hồ, giọng của Đại Thiên Cầu cũng rõ ràng hơn. “Chúng ta sẽ mở sân Hoàng Kim Cốt, dưới tàng cây ta đã chôn rượu rồi, ta còn học làm bạch ngọc cao người thích ăn nhất nữa, về sau không cho người ăn đồ người khác làm.”

Hấn nghe thấy Yêu Hồ trong ngực hấn cười một tiếng.

Đại Thiên Cầu hơi ngượng, nhưng vẫn nói, “Cái thư hòa ly kia ta không chấp nhận, chúng ta không chia ly gì hết. Nhưng ta vẫn muốn tổ chức hôn lễ với người, ta sẽ cầu thân người, có được không?”

Yêu Hồ nghe câu này, lỗ tai động đập, lớp lông mềm quệt qua cằm Đại Thiên Cầu.

Y trầm mặc, thấy dinh thự của Đại Thiên Cầu hiện ra lơ mờ.

Y nở nụ cười, khẽ nói, “Được. Đại Thiên Cầu đại nhân phải chờ ta về đây.”

Đại Thiên Cầu không hiểu, “Chúng ta đang về nhà mà?”

Hấn vừa nói xong, lại thấy Yêu Hồ biến mất trong lòng. Bắt đầu từ ngón chân, cả người y chậm rãi tiêu tan vào không khí.

“Chờ ta nhé, Đại Thiên Cầu Đại Nhân.” Y mỉm cười, đôi mắt màu hổ phách ngập tràn nước mắt.

-

“A Tể!”

Đại Thiên Cầu bị tiếng hét của chính mình làm tỉnh lại.

Hấn mở mắt ra, trong chốc lát không biết đêm nay là đêm nào, mờ mịt nhìn quanh, mới hay hấn vẫn còn ngồi trên sơn đạo, xung quanh tối mịt, chỉ có sơn đạo sáng như ban ngày.

Trên sơn đạo trống rỗng chỉ có gió tuyết này, nào có Yêu Hồ.

Tuyết trên vai hấn đã rất dày, nào có ai thay hấn phủi đi.

Hấn nhìn vào ngực mình, cảm thấy như Yêu Hồ rõ ràng đã quay lại.

Y tựa trong ngực hấn, mái tóc có hương bạch đàn dễ ngủ, lỡ tai nhưng mềm quét qua cằm hấn ngứa ngáy.

Mà tim hấn sa vào trong ánh nhìn của Yêu Hồ, hóa thành một vũng nước xuân, chỉ vì y mà động tâm.

Nhưng giờ đây, trong ngực hấn chẳng có gì, chỉ có gió lạnh quét qua, và một ngọn đèn chong được chắn gió tử mỉ.

Hỏa diễm trong đèn còn đang nhún nhảy.

Yêu Hồ chưa về, chẳng qua chỉ là ảo mộng do hấn nhớ y quá mà tự mình tạo ra thôi.

Tỉnh giấc thì cũng chẳng còn lại gì.

Đây mới là năm đầu vắng Yêu Hồ.

Đại Thiên Cầu gơ tay lên che mắt.

Hấn nhớ rõ màu đông năm ngoái, khi Yêu Hồ và hấn còn bên nhau, hấn từng nắm tay Yêu Hồ, cùng nhau viết chữ.

Viết rằng...

“Người nơi suối vàng cùng bùn đất, ta tại nhân gian tuyết bạc đầu.” *

Khi nhìn câu thơ này hấn thầm sợ hãi, e rằng mấy tháng sau, hấn sẽ nằm lại hoàng tuyền, để lại Yêu Hồ nơi nhân thế cô độc tới già.

Ai mà ngờ được, cuối cùng lại là Yêu Hồ hồn theo gió, hấn tại nhân gian, tuyết bạc đầu.

- _____

*Câu thơ nằm trong bài Mộng Vi Chi của Bạch Cư Dị.

Ủa sao t ngồi edit chai cả mông mà lúc cóp kéo có 1 nhát xong ; A ;

31. Ads) - Chương 31: Hoàn Chính Văn

Gió Bắc thét gào.

Đại Thiên Cẩu cả người lạnh lẽo trở về. Nhóm Nha Thiên Cẩu đều đã đi nghỉ. Cả tòa nhà yên tĩnh chẳng có tiếng người, chỉ còn có đèn lồng dưới hiên lung lay trong gió, dường như trong đêm đen chỉ có ánh sáng từ đây.

Đại Thiên Cẩu ra ngồi ngoài hiên nhìn ra đình viện đầy hoa mai.

Hoa mai này tên là Hoàng Kim Cốt, một loài mai có tiền cũng khó mà mua. Trong đêm cũng có thể thấy được ánh sáng nhàn nhạt từ cánh hoa, vẻ đẹp tuyệt vời khó đâu có được. Yêu Hồ rất thích loại mai này. Ngày trước y đặc biệt trồng một vườn mai như vậy trong Uyển Thiên Các, hứng lên thì dù có lạnh đến đâu cũng lôi kéo hắn đi dạo trong vườn mai.

Thật ra Đại Thiên Cẩu không thích hoa mai, hắn chỉ yêu người dưới tán mai mỉm cười với hắn nên chưa bao giờ từ chối. Mỗi một lần chớp mi liếc mắt của Yêu Hồ với hắn, còn xinh đẹp gấp mấy lần hoa mai. Hồng mai dù có đẹp đến đâu, nhưng vẫn không thể bì được nửa điểm phong tình của Yêu Hồ.

Chỉ cần Yêu Hồ thích, vậy hoa mai liền đẹp.

Lúc hắn vừa quay lại Hắc Dạ Sơn liền muốn trồng một vườn Hoàng Kim Cốt như ở Uyển Thiên Các. Nhưng có lẽ do điều kiện trong Hắc Dạ Sơn không được như Uyển Thiên Các, dù hắn rất cố gắng, loài mai này trồng mười cây nhưng chỉ sống được một, cuối cùng trong đình viện chỉ còn lại vài cây.

Trong mơ hắn còn khoe với Yêu Hồ, khoe rằng ta đã trồng Hoàng Kim Cốt người thích, mùa đông người có thể thưởng tuyết ngắm mai.

Nhưng thật ra, chỉ có vài cây Hoàng Kim Cốt như thế này, sao có thể so được với vườn mai năm đó.

Khi đó hắn hoảng sợ tới loạn, chỉ muốn dâng tất cả mọi thứ đến trước mặt Yêu Hồ để níu kéo y.

Hắn sợ nếu chỉ có thế sẽ không đủ làm Yêu Hồ vui thích, chỉ muốn mang tất cả mọi thứ Yêu Hồ thích tới chất trong Hắc Dạ Sơn, biến nơi đây thành nơi dừng chân y muốn.

Rốt cuộc cũng chỉ là một giấc mơ, hết mơ thì tàn mộng, hiện thực đáng buồn thế này, liệu hắn có đợi được tới ngày Yêu Hồ quay về không?

Việc tụ hồn trước nay vốn phụ thuộc vào duyên phận.

Tàn hồn của Yêu Hồ phân tán có thể đang ở bất cứ đâu trên đời này. Có khi đang ở rừng sâu biển rộng, cũng có thể đang nơi vực thẳm núi cao. May mắn thì chỉ mất vài tháng tụ hồn, nhưng cũng có thể trăm năm khó xong.

Đại Thiên Cầu biết, hắn có thể cướp người từ U Minh Gian đã là may mắn hiếm thấy.

Nhưng phàm ai cũng tham lam, một ngày vắng Yêu Hồ, hắn cũng một ngày hoảng hốt.

Hắn không sợ cô độc, hắn chỉ sợ Yêu Hồ về muộn quá, dù hắn có là đại yêu thọ mệnh rất dài, cũng không thể cùng y thể nghiệm nhân gian.

“Tuyết rơi tới bao giờ đây?”

Đại Thiên Cầu ngược nhìn tuyết rơi đầy trời, hỏi ngọn đèn chong.

Không có tiếng đáp lại.

Đại Thiên Cầu nhắm nghiền hai mắt, mặc kệ gió lạnh thổi qua.

Hắn biết, nếu Yêu Hồ ở đây, nhất định sẽ vừa tức giận vừa đau lòng kéo hắn vào trong nhà, dù y biết hắn là đại yêu không dễ dàng bị bệnh, nhưng vẫn sẽ quan tâm mà nấu cho hắn một bát canh ấm người.

Nhưng hôm nay bên cạnh hắn chỉ có một ngọn đèn chong.

Một ngọn đèn cho hắn hy vọng, cũng vĩnh viễn không đáp lại hắn.

Trong ngực hắn không có thân thể ấm áp, mang theo mùi hương dễ chịu, tay hắn không vương mái tóc mềm mại, khóe môi cũng vắng đi đôi môi ngọt ngào thân mật triền miên.

Yêu Hồ bỏ mặc hắn trong đêm rét lạnh như vậy.

Cho nên hắn không muốn làm theo ý nguyện của Yêu Hồ, hành xử như đứa trẻ đang giận dỗi, muốn Yêu Hồ thấy hắn không thềm quan tâm đến bản thân, thấy hắn trần trọc ngày đêm không ngủ.

Hắn mong mỗi tối khờ dại, rằng Yêu Hồ tốt như vậy, yêu hắn như vậy, thấy hắn như thế này có khi nào sẽ mỉm lòng mà về bên hắn sớm hơn hay không?

Ý nghĩ này ngậy thơ tới nực cười, trẻ ba tuổi cũng khinh thường kiểu làm nũng này.

Nhưng bây giờ hẳn chẳng khác nào kẻ chết đuối vớ được cọc gỗ, dù có là một cành cây khô cũng muốn ôm lấy không buông.

Dù biết là vô dụng.

Hoa mai nở dưới trăng vẫn đẹp như thế, trăng giữa sương gió cong như móc câu, dưới hiên nhà, chuông gió kêu tinh tang, trong đêm tĩnh lặng nghe rất rõ ràng.

Mùa đông Khánh Cảnh năm thứ hai mươi, cũng là năm đầu tiên Yêu Hồ vắng nhà.

-

Khánh Cảnh năm hai mươi bốn, chức vị quốc sư bỏ trống đã lâu cuối cùng cũng có người kế nhiệm.

Quốc sư mới nhậm chức tên là Hoang.

Người này không xuất thân từ Hắc Dạ Sơn, cũng không phải từ tông phái nào, giống như bước ra từ không khí.

Đại Thiên Cầu từng nghe tới cái tên này. Nhưng lúc đó, Hoang vẫn còn là người thủ hộ vùng biển, không biết đã có chuyện gì xảy ra khiến người này trở thành quốc sư.

Mà cùng lúc ấy, trong giang hồ, đại môn phái tên Liễu Các cũng đưa tiểu công tử nhà họ vào cung. Danh nghĩa là trợ giúp hoàng thất tu sửa điển tịch, nguyên nhân sâu xa trong đó lại không mấy ai hay.

Liễu Các trước đây cũng có giao tình với Uyển Thiên Các. Từ sau khi có tin Yêu Hồ ẩn cư thì Uyển Thiên Các hành sự khiêm tốn hơn rất nhiều, Liễu Các cũng từ đó mà mở rộng hoạt động hơn.

Yêu Hồ từng nói với Đại Thiên Cầu về tiểu công tử Nhất Mục Liên của Liễu Các, nói người này “đẹp mà mềm lòng”.

Đại Thiên Cầu dù để ý chuyện Yêu Hồ khen người khác đẹp, nhưng không thể phủ nhận mắt nhìn mỹ nhân của y.

Tiểu công tử tên Nhất Mục Liên, ánh mắt vô cùng sạch sẽ, đôi mắt như phi thúy, như gương sáng, dường như chưa bao giờ thấy một thế gian xấu xa, cũng chưa từng phải đối mặt với lòng người độc ác.

Đáng tiếc, tiểu công tử vốn nghe đồn được Liễu Các yêu thương, cuối cùng vẫn bị đưa vào đầm rồng hang hổ.

Đại Thiên Cầu viết hai cái tên “Hoang” và ” Nhất Mục Liên” xuống tấm gỗ, bỏ vào một bản vẽ các mối quan hệ. Trên bản vẽ có rất nhiều tên các triều thần cùng tông phái giang hồ, cùng với thế lực khắp thiên hạ của họ.

Mới thêm hai người, đã mang tới một hồi phong ba.

Khánh Cảnh năm thứ hai mươi tám, thiên hạ đại loạn.

Kết giới phương Bắc bị phá vỡ, kết giới Tây Nam bị buông lỏng, ngay cả trong hoàng thành cũng đã bắt đầu xuất hiện những vụ bị yêu ma hại người.

Mà làm người ta bất an nhất chính là yêu ma hiện không rõ tung tích.

Yêu ma này chẳng phải ai khác, chính là Viện Hoa phu nhân mà hoàng đế yêu thương nhất.

Tin tức này tuy bị giấu kín, nhưng trên đời làm gì có bức tường nào không lọt gió, vẫn khiến triều đình dậy lên sóng to gió lớn.

Cả thành hoảng loạn, Tỳ Mộc Đồng Tử cầm theo chiếu thư tự tay hoàng đế viết, thay người chấp chính, chỉ huy quân đội tới biên giới đàn áp yêu ma.

Đại Thiên Cầu dù cách xa ngàn dặm, nhưng vẫn nắm chuyện trong hoàng thành rõ như trong lòng bàn tay. Hắn đứng bên cửa sổ, nhìn tầng kết giới trong suốt phủ lấy Hắc Dạ Sơn, chấn nhiếp ma vật tứ phương, uy hiếp bọn chúng không cho tiếp cận nơi này.

Thời gian yên bình của Hắc Dạ Sơn nhờ vậy mà không bị ảnh hưởng, mấy đứa nhỏ chậm hiểu còn chẳng biết có chuyện gì xảy ra, vẫn vui vẻ đến trường đùa giỡn, chỉ thấy tiếc chuyện cứ mười lăm ngày lại được xuống núi đi chơi một lần bị hủy rồi.

Chiến hỏa phương xa đang căng thẳng, e rằng chẳng mấy nữa, lửa chiến tranh sẽ thiêu tới từng tấc đất của thiên hạ này.

Trận chiến này, dù không có Ngọc Tảo Tiên khai hỏa, hắn và Tỳ Mộc cũng không tránh được.

Suy cho cùng, bọn họ vẫn cần một trận chiến như vậy, xào lại thế cục của triều đình và thiên hạ, thiết lập lại mối quan hệ của nhân tộc cùng yêu tộc, và đánh vỡ sự giằng co của hoàng thất với các môn phái giang hồ.

Mỗi người bọn họ đều là tội nhân.

Chiến hỏa vẫn chưa ngừng ở phương xa phản chiếu trong đôi mắt xanh biếc của Đại Thiên Cầu.

Bên tay hắn là hồn đăng của Yêu Hồ, trong không gian xám xịt, có một đốm lửa xanh từ không trung bay lại đây, nháy mắt liền bị hút vào trong.

Đại Thiên Cầu nhìn theo đốm lửa, không kìm được nở một nụ cười. Hắn vuốt ve hồn đăng, thấp giọng nói, “Nguyện lúc ngươi trở về, trời yên biển lặng.”

-

Sau một năm, chiến tranh kết thúc, tân hoàng đăng cơ.

Suốt một năm này trăm họ lầm than, thân nhân ly biệt.

Ngay cả Hắc Dạ Sơn cũng mất đi một vài thần quan.

Khi chiến tranh nổ ra, rất nhiều thần quan tới từ gia hắc, tự nguyện rời khỏi Hắc Dạ Sơn được hắc bảo hộ, đi tứ phương gia nhập đội quân bình định yêu ma.

Thần quan Hoành Tiêu mới tổ chức hôn lễ không lâu cũng gia nhập đội ngũ viễn chinh, để lại Lan Trạch tiên sinh nhà hắn.

Sau khi chiến tranh kết thúc, Hoành Tiêu quay về, mất một tay nhưng ít ra còn sống. Lan Trạch tiên sinh nhào vào đánh hắn, rồi lại ôm hắn khóc rống lên.

Cũng có người đi rồi chẳng về nữa.

Như vị bệ hạ ôn nhu lại ngây thơ kia, vì quá yêu Ngọc Tảo Tiên mà đem mệnh tể giang sơn.

Đại Thiên Cầu có tới đám tang của ngài.

Nhìn thấy vị ấy nằm đó, hắn vẫn không tin được, vị hoàng đế luôn e lệ mỉm cười này đã đi rồi.

Người này thật ra chẳng phải là một đế vương tốt, tốt tình lại mềm lòng, cả đời chẳng dám cầm đao, nói gì tới chuyện nắm giữ quyền sinh sát.

Nhưng ngài cũng làm được điều khó ai làm được, bảo vệ được hài tử ca ca ngài giao phó, đưa Tỳ Mộc tới ngôi vị hoàng đế vốn thuộc về gã.

Ngài cũng không thẹn với phó thác của cổ nhân.

Bây giờ ngài đã an nghỉ, quốc gia này vì ngài mà khóc than.

Đại Thiên Cầu đứng trong hàng ngũ đi viếng, thấy Tỳ Mộc sắc mặt còn tái nhợt nhưng nghiêm trang, đứng ở nơi cao không thể chạm tới. Các đại thần xì xào bàn tán, nói rằng cuối cùng gã cũng đạt được ước muốn, lấy lại ngôi vị hoàng đế của mình.

Chẳng ai biết gã đã mất đi nhân thân cuối cùng muốn bảo vệ gã trên đời này, mất đi tiểu hoàng thúc từng ngâm nga hát ru cho gã, ôm gã đi dọc hành lang trong thâm cung lạnh lẽo này.

Chiến trận qua rồi, cuối cùng cũng chẳng có kẻ nào thắng.

Bọn họ đều mất đi thứ quan trọng nhất của mình.

Kể cả Ngọc Tảo Tiên.

Đại Thiên Cầu nhìn qua vẻ mặt của các đại thần, rồi lại nhìn tới Tửu Thôn Đồng Tử đứng ở hàng đầu.

Tửu Thôn Đồng Tử mặc bạch y ngoài chiến bào, cũng không che được khí sắc mệt mỏi xác xơ, nhưng ánh mắt y nhìn Tỳ Mộc lại chẳng giấu được dịu dàng, dường như đã đem mệnh của mình buộc lên người ta rồi.

Nhưng Tỳ Mộc chưa một lần nào nhìn tới y.

Tỳ Mộc cũng từng cố chấp theo đuổi Tửu Thôn, vì y mà điên, vì ánh mắt của y mà vui mừng, ngốc nghếch ngây ngô đem chân tình trao ra.

Bây giờ vị trí của họ lại đảo lộn, Tỳ Mộc thu hồi một tấm chân tình đầy đớn đau, giấu sau lớp khôi giáp nặng nề, mặc cho Tửu Thôn bám đuổi thế nào cũng không chịu giao ra nữa.

Đại Thiên Cầu không khỏi cười tự giễu.

Cũng là tiền căn hậu quả mà thôi, Tỳ Mộc cũng từng giống như tiểu hoàng thúc của hắn, bây giờ chẳng còn muốn đem chút tình cảm nào trao cho Tửu Thôn nữa.

Hắn cũng chưa bao giờ nhớ Yêu Hồ như hôm nay.

Trời đất này lạnh lẽo quá. Cổ nhân đều đã vội vã mà đi. Cảnh thì còn đó, người đâu mất rồi.

Hắn đứng trong mưa phùn, vô cảm mà nhìn tang lễ diễn ra, cảm thấy lạnh cả người.

Hắn hy vọng chớp mắt thôi sẽ thấy Yêu Hồ đang đứng cạnh bên, mái tóc mềm mại màu bạc vẫn đổ xuống, dùng đôi bàn tay ấm áp nắm lấy tay hắn, nói với hắn, ít ra... y còn ở đây... ít ra... bọn họ mãi mãi chẳng chia lìa.

Nhưng không có, trong gió mưa lạnh lẽo này, chỉ có mình hắn, tiễn vị hoàng đế ấy một đoạn đường cuối cùng.

Hắn không thể nào không nhớ lại ngày hắn mất đi Yêu Hồ, trời cũng lạnh như vậy.

Nhưng Yêu Hồ của hắn rồi cũng sẽ quay về bên hắn.

Mười năm cũng được, một trăm năm cũng được, hắn còn đợi được, thì bao lâu cũng đợi.

-

Năm thứ bảy Tỳ Mộc lên ngôi.

Trong đêm khuya, hồn đăng được đặt trên đầu giường của Đại Thiên Cầu nghênh đón mảnh tàn hồn cuối cùng.

Đại Thiên Cầu còn chưa ngủ. Hắn chăm chú nhìn ảnh lửa nhỏ màu lam bay vào trong hồn đăng.

Giây tiếp theo, ngọn lửa màu lam u ám biến thành màu đỏ ấm áp.

Hy vọng đột nhiên biến thành sự thật luôn khiến người ta như người trong mộng, chẳng dám tin vào sự thật.

Đại Thiên Cầu nhìn chằm chằm ngọn đèn không chớp mắt, dù nhìn ánh nến ấy nhún nhảy như vậy hắn vẫn không thể tin được.

Không thể tin chờ hết mười bảy năm, ước nguyện của hắn rốt cuộc cũng biến thành sự thật.

Ánh lửa trong hồn đăng biến thành màu đỏ, ấm áp như mặt trời nhỏ, báo cho hắn biết cổ nhân trở về.

Đại Thiên Cầu không hay biết rằng hắn đã khóc.

Hắn ôm hôn đắng trong ngực, cuối cùng cũng cảm thấy được một hơi ấm xuyên qua lồng ngực, truyền tới trái tim của hắn.

Hôn đắng lạnh lẽo bao năm, cuối cùng cũng có nhiệt độ.

Sáng sớm hôm sau, Đại Thiên Cầu đứng chờ trên sơn đạo.

Trong sương mù sớm mai, thân ảnh mảnh mai của một nữ tử chậm rãi tiến tới, nàng mặc trường bào đen nhánh, sắc mặt như tuyết, trong tay còn cầm theo một đóa Tê Hoa Liên nở rộ.

Đóa Tê Hoa Liên này là bông hoa đẹp nhất Đại Thiên Cầu từng thấy, cả bông thuần một màu trắng ngần, dường như ánh trăng cô đọng mà thành, trên chóp cánh còn có ánh vàng nhàn nhạt.

Đóa hoa này sẽ trở thành vật dẫn giúp Yêu Hồ của hắn trở lại thế gian.

Đại Thiên Cầu ôm hôn đắng, bái một cái với Cô Hoạch Điều.

“Đa tạ.” Hắn nói.

Cô Hoạch Điều không chịu nhận lễ này của hắn, lùi ra sau một bước, đáp lễ lại.

Nhìn qua nàng vẫn còn trẻ trung như thiếu nữ, nhưng đôi mắt như trải qua cả đời tang thương, nàng nghiêm túc nói với Đại Thiên Cầu, “Ta cũng muốn cảm tạ ngài, đa tạ ngài giúp cho A Tể có thể trở về.”

Trong sương trắng buổi sớm mai, họ nhìn nhau rồi cùng mỉm cười, trong nụ cười giấu mấy phần thở than.

-

Sùng Minh năm thứ bảy, thiếu chủ Hồ tộc quay về nhân gian, từ chức các chủ Uyển Thiên Các, cùng người yêu ẩn cư tại Hắc Dạ Sơn, từ nay về sau không màng thế sự.

Tin này chẳng mấy ai biết, nên cũng chẳng gây ra sóng gió gì.

Nhưng nhóm tiểu thần quan trên Hắc Dạ Sơn lại cảm nhận rõ rệt sự thay đổi từ đây.

Đại Thiên Cầu đại nhân xưa nay ít nói ít cười, nét mặt lạnh lẽo chẳng đổi bao giờ, dạo này đi dạy nhưng

ngực hay phồng lên.

Tiểu thần quan vô cùng tò mò, không biết trong ngực Đại Thiên Cầu đại nhân giấu cái gì, nháy mắt huých nhau, bị Đại Thiên Cầu đại nhân vỗ đầu.

Bọn họ lập tức ngoan ngoãn ngồi chờ phạt, trong phòng học liên yên tĩnh không tiếng động.

Đột nhiên, bọn họ nghe thấy một tiếng kêu yếu ớt.

lén lút ngẩng đầu lên, thấy trước ngực Đại Thiên Cầu đại nhân lộ ra một chiếc đầu nhỏ, hai tai lông mềm mềm, mắt đen lúng liếng còn vương nước mắt, miệng nhỏ còn đang bất mãn kêu “chít chít”.

Hóa ra là một chú cáo nhỏ lông trắng, trên chóp tai có chút màu tím nhàn nhạt.

Nhóm tiểu thần quan trợn mắt há mồm nhìn Đại Thiên Cầu đại nhân bình thường lạnh nhạt hạ thủ không lưu tình đối sắc mặt trong một giây, đôi mắt xanh trong hiện lên ý cười, nhẹ nhàng ôm cáo nhỏ ra, chẳng buồn để ý rằng còn đang trong giờ học mà đi ra ngoài.

Nhóm tiểu thần quan liếc nhau rồi tranh nhau ôm cửa sổ nhìn ra.

Thấy Đại Thiên Cầu đại nhân ra hành lang ngồi, cáo nhỏ chỉ lớn bằng bàn tay còn đang lười biếng nằm trên đùi ngài, lộ ra chiếc bụng mềm mại.

Một tay Đại Thiên Cầu nhẹ nhàng gãi bụng cáo nhỏ, một tay cầm bình nhỏ, cẩn thận cho cáo nhỏ ăn, ánh mắt phải nói là dịu dàng vô cùng.

Cáo nhỏ ăn sữa xong, duỗi chân đập đập Đại Thiên Cầu, ý bảo hần lau miệng cho, rồi trở mình, lắc đuôi ngủ tiếp.

Đại Thiên Cầu ngồi một lát, thấy cáo nhỏ đã ngủ, liền nở một nụ cười vừa bất đắc dĩ vừa yêu thương, cúi đầu xuống hôn lên chóp mũi nho nhỏ.

Sau đó hần chậm rãi đặt cáo nhỏ vào trong ngực, để cáo nhỏ nằm úp vào giữa ngực mình, chỉ để lộ cái đầu nho nhỏ.

Thấy Đại Thiên Cầu đại nhân quay lại, nhóm tiểu thần quan liền tức tốc tản ra như chim, quay lại chỗ ngồi, giả vờ cầm sách vở.

Nhưng khóe mắt đều liếc về trong lòng Đại Thiên Cầu. Bây giờ mới biết Đại Thiên Cầu đại nhân giấu gì trong ngực, lực sát thương quá lớn, không ai tưởng tượng được Đại Thiên Cầu đại nhân nghiêm túc chính

trực còn có một mặt như vậy.

Đại Thiên Cầu uy nghiêm nhìn họ, “Yên lặng.”

Nhóm tiểu thần quan liền căng thẳng, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, ngoan ngoãn cúi đầu đọc sách.

Chỉ chốc lát sau, trong thư quán lại vang lên tiếng đọc sách nhẹ nhàng.

Ngoài cửa sổ nắng vừa vắn chiếu vào, anh đào bay trong gió phấp phới, hạ xuống mặt hồ đang độ vào xuân, mấy con vịt trời lội qua lại, thi thoảng kêu vài tiếng.

Trên hành lang, trong điện thờ có mấy vị thần quan vừa nhậm chức vù ôm giấy tờ vội vã đi qua nhau, lúc sượt qua đối phương còn len lén đưa nhau trái cây.

Đại Thiên Cầu mặt không đổi sắc nghe nhóm tiểu thần quan nói về các cách giải bùa chú, khóe mắt ngậm ý cười.

Trong ngực hần, cáo nhỏ trên trán có yêu văn trở mình, vô thức ngẩng đầu liếm cằm Đại Thiên Cầu.

Giờ đã là Sùng Minh năm thứ bảy, thiên hạ thái bình, trời yên biển lặng.

- _____

Xin chân thành cảm ơn các bạn đã đi cùng mình tới đây. Còn ba phiên ngoại, mình sẽ cố gắng hoàn thiện càng sớm càng tốt. Đạo này mới đổi việc, sang công việc mới học nhiều nên không có thời gian lắm. Mình đang hy vọng sớm ổn định xong òi còn thâu tiếp mấy bộ còn lại của chị gái nữa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chung-ta-chia-tay-di-cau-cao-ads>